

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON #1 NEW YORK TIMES
BESTSELLER

**THE NEW
ALEX CROSS
THRILLER**

THE CHASE IS ON—IS ALEX CROSS
THE HUNTER OR THE HUNTED?

CROSS COUNTRY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

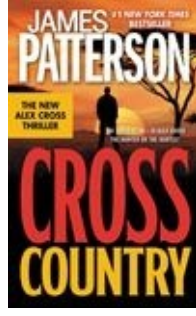
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kros

James Patterson

Little, Brown and Company
New York Boston Londra

[Okumaya Başlayın](#)

[Ben, Alex Cross'un Önizlemesi](#)

[Alex Cross'un Önizlemesi, Koş](#)

[Yazar Hakkında 'James](#)

[Pattersonın Kitapları](#)

[İçindekiler Haber](#)

[Bültenleri Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Jill ve Avie Glazer için

Önsöz

EV İSTİLASI

Bir

GEORGETOWN, WASHINGTON, DC

Ailenin soyadı Cox'tu, baba çok başarılı bir dava avukatıydı ama hedef anneydi, Ellie Randall Cox. Zamanlama doğruydu, bu gece, sadece birkaç dakika sonra. Ödeme günü mükemmeldi, daha iyi olamazdı.

"Kaplan" lakaplı, 1.80 boyunda, 50 kilo ağırlığındaki katil ekibine silah dağıtmıştı; ayrıca paylaşımları için bir gram kokain ve bu gece ihtiyaç duyacakları tek talimatı da vermişti: *Anne benim. Diğerlerini öldürün.*

İkinci görevi ise Amerikalı işgüzarları korkutmaktı. Onların haneye tecavüzler, değerli aileleri ve soğukkanlılıkla işlenen cinayetler hakkında ne hissettiklerini biliyordu. Yaşamın nasıl sürdürülmesi gerektiğine dair pek çok kuralları vardı. Onları yenmenin sırrı, tüm aptalca, kutsal kurallarını yıkmaktı.

Evi sokaktan izlemek için yerleşti. Birinci kat pencerelerindeki ahşap , dışarıda toplanan ölümcül güçlerden habersiz, içeride dolaşan aile bireyleri boyunca yatay çizgiler çiziyordu.

Çocuklar Kaplan'ın yanında huzursuzca bekledi ve o da *içgüdülerinin* ona eve doğru ilerleme zamanının geldiğini söylemesini bekledi.

"Şimdi," dedi, "gidiyoruz!"

Sonra dizlerini hafifçe büküp vurarak koşmaya başladı, yaprak dökmeyen bir ağacın kamufle edici gölgesinden sıyrıldı, adımları neredeyse sayılamayacak kadar hızlıydı.

Tek ve güçlü bir sıçrayışla evin sahanlığına çıktı. Ardından ön kapıya üç kıymık darbesi geldi. Kapı patlayarak açılır gibi oldu ve beşi de içerideydi.

Hiçbiri on yedisinden büyük olmayan çocuklar onun etrafına dolmuş, Beretta'larını oturma odasının tavanına doğru ateşliyor, kaba av bıçaklarını sallıyor, İngilizceleri Kaplan'ınki seviyesinde olmadığı için anlaşılması zor emirler yağıdırıyorlardı.

Evin çocukları küçük domuz yavruları gibi çığlık attılar; avukat babaları ayağa fırladı ve aşırı beslenmiş, sarkık vücuduyla onları korumaya çalıştı.

"Acınacak haldesin!" diye bağırdı Kaplan ona. "Aileni kendi evinde bile koruyamıyorsun."

geçmeden, üç aile üyesi oturma odasının karşısında toplanmıştı.

"Anneciğim", "Canım Ellie" ve "Tatlılık ve Işık" yazılı doğum günü kartlarıyla kaplıydı.

Lider, Nike adını seçen ve bulaşıcı bir espri anlayışına sahip olan en genç oğlunu öne doğru itti. "Sadece ," dedi Kaplan.

Çocuk on bir yaşındaydı ve çamurlu bir nehirdeki timsah kadar korkusuzdu. Kendi elinden çok daha büyük bir tabancayı kaldırdı ve titreyen babanın alnına ateşledi.

Diğer çocuklar onaylarını haykırarak her yöne ateş ediyor, antika mobilyaları deviriyor, aynaları ve camları kırıyorlardı. Cox'un çocukları ağlıyor ve birbirlerine sarılıyorlardı.

Houston Rockets forması giymiş, özellikle korkunç, boş yüzlü bir çocuk şarjörünü geniş ekran televizyona boşalttı, sonra yeniden doldurdu. "Rock da house!" diye bağırdı.

İki

ANNE, "SEVİMLİ ELLIE," "Tatlılık ve Işık," sonunda koşarak ve çılgılık atarak *Akata* bebekleri için merdivenlerden indi.

"Onları bu işe karıştırma!" diye bağırdı uzun boylu ve çok kaslı lidere. "Kim olduğunu biliyorum!"

Kaplan uzun boylu, yaşlı kadına gülümseyerek, "Elbette var anne," dedi. Ona gerçekten zarar vermek gibi bir arzusu yoktu. Bu onun için sadece bir işti. Yüksek maaşlı, *Washington'daki birileri için önemli bir iş*.

İki çocuk annelerine ulaşmak için çabaladı ve bu saçma bir kedi fare oyununa dönüştü. Hırıltılı Amerikalı gençler kanepenin arkasına sıkıştıkça çocukları da kanepede delikler açıyordu.

Diğer tarafa çıktıklarında, Kaplan oğlunu tek eliyle yerden kaldırmak için oradaydı. Rugrats pijamalı genç kız biraz daha zekiydi ve her adımda küçük pembe topuklarını göstererek merdivenlerden yukarı koştu.

"Git, bebeğim!" diye bağırdı annesi. "Pencereden çık! Koş! Koşmaya devam et!" "Öyle bir şey olmayacak," dedi Kaplan. "Bu gece kimse buradan kaçamayacak, Anne."

"Bunu yapmayın!" diye yalvardı. "Bırakın onları! Onlar sadece çocuk!"

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi ona. "Yani bunun nasıl biteceğini biliyorsun."

Başından beri biliyordun. Kendine ve ailene ne bir bak. Bunu onlara sen yaptın."

Birinci Bölüm

PARTİYE GEÇ KALDI

Bölüm 1

Çözülmesi EN ZOR GİZEMLER, sona doğru yaklaştıklarınızdır, çünkü bir şekilde başa dönüp her şeyi yeniden oynatmadığınız sürece, çözmeye yetecek kadar kanıt yoktur.

Bir yıllık Mercedes'imle konfor ve nezaketin kucağında yolculuk ediyordum. Şu anda bir cinayet mahalline gidiyor olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum. Ve sonra oradaydım, aracımı terk ediyordum ve tekrar karanlık tarafa geçme konusunda çelişkili hissediyordum.

Bunun için fazla mı yumuşamıştım? Bir an düşündüm, sonra . Yumuşak değildim. Aksine, hâlâ çok sert, çok inatçı, çok tavizsizdim.

O zaman rastgele, anlamsız cinayetlerin özellikle dehşet bir yanı olduğunu düşünüyordum ve bu da öyle görünüyordu, zaten herkes de öyle düşünüyordu. Eve telefon geldiğinde bana söylenen buydu.

"zor, Dr. Cross. Beş kurban. Bütün bir aile." "Evet, öyle olduğunu biliyorum. Onlar da öyle söyledi."

İlk müdahale edenlerden biri, Michael Fescue adında tanıdığım genç bir polis memuru, benimle Georgetown'daki cinayet mahallinin kaldırımında buluştu, üniversite öğrencisi olarak gittiğim ve her türlü nedenden dolayı sevgiyle hatırladığım üniversiteden çok uzakta değil, ama çoğunlukla Georgetown bana bir şans verdiği için.

Devriye görevlisi gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yok. Metro beni sıradan cinayetler için bir Pazar gecesi saat on birde özel olarak çağırmazdı.

"Şimdiye kadar ne bulduk?" Fescue'ya söyledim ve meşe ağacını koruyor gibi görünen bir devriyeye rozetimi gösterdim. Sonra evin önündeki parlak sarı şeridin altından geçtim. Güzel ev, Montrose Park'ın hemen güneyindeki Cambridge Place'de üç katlı bir Colonial.

Komşular ve meraklılar kaldırımı doldurdular ama pijamaları ve bornozlarıyla güvenli bir mesafede durarak beyaz yakalı rezervlerini korudular.

"Beş kişilik bir aile, hepsi öldü," tekrarladı Fescue. "İsimleri Cox. Baba, Reeve. Anne, Eleanor. Oğul, James. Hepsi birinci katta.

Kızları, Nicole ve Clara, üçüncüde. Her yerde kan var. Görünüşe göre önce vurulmuşlar. Sonra fena halde parçalanmış ve gruplara ayrılmışlar."

Yığılmış. Bu ses hiç hoşuma gitmedi. Bu güzel evin içinde olmaz. Hiçbir yerde olmaz.

"Kıdemli memurlar olay yerinde mi? Kim yakaladı?" Ben sordum.

"Dedektif Stone üst katta. Size çağrı bırakmamı o istedi. ME hala yolda. Muhtemelen birkaç kişi. Tanrım, ne geceydi ama."

"Bu konuda haklısın."

Bree Stone, Şiddet Suçları Şubesi'nin parlak yıldızlarından biriydi ve bir yıldan uzun bir süredir birlikte olduğumuz için, kelime oyunu yaparak, birlikte çalışmak istediğim birkaç dedektiften biriydi.

"Dedektif Stone'a burada olduğumu bildirin," dedim. "Alt kattan başlayacağım ve onun bulunduğu yere doğru ilerleyeceğim."

"Yapacağım, efendim. ."

Fescue benimle birlikte verandanın merdivenlerinden çıktı ve yıkılmış ön kapı ve eşik üzerinde çalışan bir ALS teknisyeninin yanından geçti.

Fescue, "Zorla giriş, tabii ki," diye devam etti. Muhtemelen bariz olanı söylediği için yüzü kızardı. "Ayrıca, üçüncü katta çatıya açılan bir kapak var. Görünüşe göre o taraftan çıkmış olabilirler."

"Onlar mı?"

"İçeride her ne hasar miktarına bakarak öyle diyebilirim. Hiç böyle bir şey görmedim, efendim. Dinleyin, ihtiyacınız olan başka bir şey varsa-"

"Size haber veririm. Teşekkür . Bunu yalnız yaparsam daha iyi olur. Daha iyi konsantre oluyorum."

Şöhretim büyük davalarda aç polisleri cezbediyor gibi görünüyor, bunun avantajları olabilir. Yine de şu anda bu sahneyi gözlerimle görmek istiyordum. Evin arkasından geldiğini gördüğüm her teknisyenin yüzündeki acımasız, çelik bakışlı ifadeyi göz önüne aldığımnda, bu işin hızla zorlaşacağını biliyordum.

yarısını bile bilmiyormuşum. Bu ailenin cinayeti düşündüğümde çok daha kötüymüş.

Çok, çok daha kötü.

Bölüm 2

BİRİNİ KORKUTMAK İSTİYORLARDI, diye düşünüyordum parlak ışıklı, sıcak bir şekilde dekore edilmiş bir oyuğa girerken. *Ama kimi? Bu ölü insanlar değil. Tanrı bilir hangi nedenle katledilmiş olan bu zavallı aile değil.*

Birinci kat, cinayeti tasvir eden korkunç ve ürkütücü bir hikâye anlatıyordu. Oturma ve yemek odalarındaki neredeyse tüm mobilyalar ya ters çevrilmiş ya da tahrip edilmişti -ya da her ikisi birden. Duvarlarda düzinelerce küçük deliğin yanı sıra büyük delikler açılmıştı. Antika bir cam avize, parlak renkli bir Doğu halısının üzerine kıymıklar ve kırıklar halinde saçılmıştı.

Suç mahallinin hiçbir anlamı yoktu ve daha da kötüsü, bir cinayet dedektifi olarak deneyimlerimde doğrudan bir emsali yoktu.

Kurşunlarla delik deşik olmuş bir Chesterfield kanepesi ve koltuk, şöminenin önünde yer açmak için duvara doğru itilmişti. İlk üç ceset buraya *yığılmıştı*.

Görev sırasında korkunç şeyler gördüğümü söyleyebilirim ama bu sahne, bu canavarlık beni anında durdurdu.

Söz verildiği gibi, üst üste yığılmış kurbanların hepsi yüzüstü yatan baba, anne ve oğuldu. Yakındaki duvarlarda, mobilyalarda ve tavanda kan izleri ve lekeleri vardı ve cesetlerin etrafında bir havuz oluşmuştu. Bu zavallı insanlar bir tür kesici aletle saldırıya uğramış ve uzuvları kesilmişti.

"Tanrım, Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. Bu bir dua ya da katiller için bir lanetti, ya da daha büyük olasılıkla her ikisi de.

Baskı teknisyenlerinden biri nefesinin altından "Amin" diye cevap verdi.

Yine de ikimiz de birbirimize bakmıyorduk. Bu öyle bir cinayet, akıl sağlığınızın bir parçasını bile kaybetmeden evden çıkmaya çalışıyordunuz.

Odanın etrafındaki kan izleri, aile üyelerinin ayrı ayrı saldırıya uğradığını ve daha sonra ortada bir araya getirildiğini gösteriyordu.

Bu katilleri bu hale getiren vahşi öfke her neyse bir şey onu körüklemişti ve Fescos'e birkaç katil olduğu konusunda katılıyordum. Ama tam olarak ne olmuştu? Katliamın sebebi neydi? Uyuşturucu mu? Ritüel mi? Psikoz mu?

Grup psikozu mu?

Rastgele düşüncelerimi başka bir zaman değerlendirmek üzere sakladım.
Önce yöntem, sonra gerekçe.

Cesetlerin ve parçaların etrafında yavaşça döndüm, kan etrafından dolaştım, mümkün olduğunca kuru parkelere bastım. Kesimde ya da öldürmede herhangi bir bütünlük yok gibiydi.

Oğlunun boğazı kesilmişti; babanın alnında bir kurşun yarası vardı; ve annenin başı, boynu kırılmış gibi doğal olmayan bir açıyla başka yöne çevrilmişti.

Annenin yüzünü görmek için tam tur döndüm. Öyle bir açıdan bakıyordu ki, sanki onu hâlâ kurtarabilirmişim gibi neredeyse umutla bana bakıyordu.

Ona daha yakından bakmak için eğildim ve aniden başımın döndüğünü hissettim. Bacaklarım güçsüzleşti. Gördüğüm şeye inanamıyordum.

! Aman Tanrım, hayır!

Körlemesine geri adım attım, ayağım kaygan bir noktaya çarptı ve düştüm. Yere düşerken, düşüşümü engellemek için uzandım. Eldivenli elim zemine koyu kırmızı bir leke bulaştırdı.

Ellie Randall'ın kanı. Cox-Randall değil!

Onu tanıyordum, en azından bir zamanlar .

Uzun, çok uzun zaman önce, Georgetown'da öğrenciyken Ellie benim kız arkadaşımdı. Muhtemelen benim ilk aşkımdı.

Ve şimdi Ellie ailesiyle birlikte öldürülmüştü.

Bölüm 3

Baskı teknisyenlerinden biri bana yardım etmek için harekete geçti ama ben hemen ayağa kalktım. Acaba Ellie konusunda şokta mıydım diye düşündüm. "Zararı yok. Ben iyiyim. Buranın adı neydi?" Teknisyene sordum.

"Cox, efendim. Reeve, Eleanor ve James oturma odasındaki kurbanlar."

Eleanor Cox. Bu doğrudu; şimdi hatırlıyordum. Ellie'ye baktım, kalbim kontrolden çıkmıştı, gözlerimin kenarlarından yaşlar akmaya başlamıştı. Onunla tanıştığımda Ellie *Randall*'dı, Georgetown Üniversitesi öğrencilerinden antiapartheid imzaları arayan zeki, çekici bir tarih öğrencisiydi. Kesinlikle hikâyesi böyle bitecek biri değildi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Fescoe geri dönmüştü ve etrafta dolanıyordu.

"bir çöp torbası ya da başka bir şey getir," dedim. "Lütfen. Teşekkür ederim."

Rüzgârlığımı çıkardım ve onunla üstümü başımı silmeye çalıştım, ardından montu Fescoe'nun bana getirdiği çantaya tıktırdım. Hareket etmeye devam etmem ve en azından şimdilik bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Merdivenlere doğru yöneldim ve Bree'yi aşağı inerken buldum.

"Alex? Tanrım, ne oldu sana?" diye sordu.

Açıklamaya başlasam bile bitiremeyeceğimi biliyordum. "Bunu sonra , tamam mı?" Dedim. "Yukarıda neler oluyor?"

Bana tuhaf tuhaf baktı ama zorlamadı. "Aynısından daha fazlası. Kötü şeyler. Üçüncü kat, Alex. İki çocuk daha. Sanırım katillerden saklanmaya çalışıyorlardı ama işe yaramadı."

Biz tırmanırken bir fotoğraf flaşı merdiven boşluğunu gölgeledi. Her şey bana halüsinojenik ve gerçek dışı görünüyordu. Sahnenin dışındaydım ve kendimi izliyordum. *Ellie öldürülmüştü*. Tekrar denedim ama düşünceyi sindiremedim.

"Merdivenlerde ya da koridorda kan yok," diye fark ettim, kanıtlara odaklanmaya çalışarak işimi yapmaya çalışıyordum. Dondurucu bir soğuk vardı, üst tarafta bir ambar kapısı açıktı. Kasım'ın üçüydü ve hava tahmini gece boyunca tek haneli sıcaklıkları gösteriyordu. Hava bile biraz delirmişti.

"Alex?"

Bree ileride, üçüncü kattaki bir odanın kapısında bekliyordu.

Zemin. Ben yaklaşırken kıpırdamadı. "Burada olmak istediğine emin misin?" diye sordu, diğerlerinin duymaması için alçak sesle konuşarak.

Başımı salladım ve odaya baktım.

Bree'nin arkasında, iki küçük kızın bedenleri oval bir bez halının üzerinde çaprazlama duruyordu. Beyaz gölgelikli yatak parçalara ayrılmış, sanki biri üzerine çok sert atlamış gibi kendi üzerine çökmüştü.

"İyi olacağım," dedim. "Burada neler olduğunu görmem gerekiyor. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya başlamam gerekiyor. *Mesela o yatağa kim atlıyordu?*"

Bölüm 4

AMA beş aile üyesinin korkunç cinayetlerini anlamaya bile *başlamamıştım*. En azından o gece. Katillerin olası motivasyonu konusunda herkes gibi ben de şaşkındım.

Gizemi daha da derinleştiren şey, ben olay yerine vardktan yaklaşık bir saat sonra olan bir şeydi. CIA'den iki memur . Etrafa baktılar, sonra gittiler. *CIA'in orada ne işi vardı?*

Bree ve ben nihayet Beşinci Cadde'deki evimize döndüğümüzde saat sabahın üç buçuğunu biraz geçiyordu. Evimin sessizliğinde, Ali'nin küçük çocuk horultularının üst kattan aşağıya süzüldüğünü duyabiliyordum. Güven verici ve rahatlatıcı sesler olduğu kesin.

Anneanne ocağın üzerindeki davlumbazın ışığını açık bırakmıştı ve tatlıdan kalan son dört kurabiyeyi bir tabağa sararak paketlemişti. Onları bardaklarla ve yarısı dolu bir şişe şarapla birlikte üst kata çıkardık.

İki saat sonra hâlâ uyanıktım ve kafam hâlâ karışık. Bree sonunda kalktı ve ışığı açtı. Beni yatağın kenarında buldu. Vücudunun sıcaklığını sırtımda, nefesini boynumda hissedebiliyordum.

"Hiç uyudun mu?" diye sordu.

Aslında bilmek istediği şey bu değildi.

"Annesi Bree'yi tanıyordum. Georgetown'a birlikte gitmiştik. Bu onun başına gelmiş olamaz. Olmamalıydı da zaten."

Benim ifşaatım karşısında keskin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm Alex. Neden daha önce söylemedin?"

Omuz silktim, sonra iç çektim. "Şu anda bu konuda bile emin değilim," dedim.

Bana sarıldı. "Sorun . Konuşmana gerek yok. Sen , Alex. Ben buradayım."

"Biz çok iyi arkadaşık, Bree. Bir yıl boyunca bir çifttik. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama ..." Sözümü kestim. Ama *ne?* Ama bu sadece çocukça bir şey de değildi. "Onu bir süre sevdim, Bree. Şu anda aklım başımdan gitti."

"Davadan kurtulmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Ben de kendime aynı soruyu sormuştum ve cevap

aynı hızla gelir.

"Sampson'ı ya da Şiddet Suçları'başka birini bulabilirim. Sizi saniyesine kadar takip edeceğiz-"

"Bree, bunu bırakamam."

"Bu mu?" Elini usulca kolumda aşağı yukarı gezdirdi. "Buna kıyasla. . . ne, Alex?"

Derin bir nefes aldım. Bree'nin bununla nereye varmak istediğini biliyordum. "Eğer kastettiğin buysa, bu Maria'yla ilgili değil." Karım Maria, çocuklarımız küçükken vurularak öldürülmüştü. Davayı ancak son zamanlarda kapatmayı başarmıştım. Ondan önce yıllar süren işkence ve suçluluk duygusu vardı. Ama Maria benim karımdı, o zamanlar hayatımın aşkıydı. Ellie başka bir şeydi. İkisini birbirine karıştırmıyordum. En azından ben öyle düşünmüyordum.

"Tamam," dedi, sırtımı okşayarak beni yatıştırdı. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

İkimizi de yorganın altına katladım. "Sadece burada benimle yat," dedim. "Şimdilik tek ihtiyacım olan bu."

". "

Ve çok geçmeden Bree'nin kollarına sarılıp uykuya daldım - tam iki saat boyunca.

Bölüm 5

"KÜÇÜK GÖZÜMLE *PEMBE* BİR GAZETE GÖRDÜM," dedi Bree.

"İşte orada!" Ali onu hemen fark etti. "Gördüm! Pembe. Bu ne biçim bir gazete böyle?"

Ailemin şaşkınlık ve sevincine rağmen, işe gitmek için uygunsuz bir saatte çıkmamıştım. Ellie ve ailesini evlerinde ölü bulduğum günün ertesi sabahı. Bugün çocukları okula bırakmak istedim. Aslında bunu hemen hemen her gün yapmak istiyordum ama bazen yapamıyordum, bazen de . Ama bugün hayatımda bolca temiz havaya ihtiyacım vardı. Ve gülümsemeye. Ve Ali'nin kıkırdamalarına.

Jannie Sojourner Truth'taki son yılında liseye hazırlanırken, Ali okul hayatına yeni başlıyordu. O sabah Ellie'nin ailesinin göz açıp kapayıncaya kadar gitmesi ve kendi çocuklarımın güçlü bir şekilde büyümesi bana hayatın döngüsü gibi geldi.

En neşeli baba yüzümü takındım ve dün gecenin korkunç görüntülerini bir kenara bırakmaya çalıştım. "Sıradaki kim?"

"Bende bir tane var," dedi Jannie. Bree ve bana kanarya yiyen bir sırtışla baktı. "Küçük gözlerimle bir POSSLQ görüyorum."

"*Possel-cue* nedir?" Ali bilmek istiyordu. Zaten etrafına bakınıyor, kafasını bir oyuncak bebeğinki gibi hareket ettiriyor, her ne ise *onu* bulmaya çalışıyordu.

Jannie cevabı neredeyse şarkı söyleyerek söyledi. "P, O, S, S, L, Q. karşı cins, yaşam alanlarını paylaşıyor." Muhtemelen küçük kardeşinin masumiyetini korumak için *seks* kelimesini bize doğru fısıldadı. Önemli değil, hafifçe kızardığımı hissedebiliyordum.

Bree, Jannie'nin omzuna vurdu. "Bunu tam olarak nereden buldun?"

"Cherise J. Annesinin ikinizin günah içinde yaşadığınızı söylediğini ."

Jannie'nin başının üstünden Bree ile bakıştık. Bu konunun er ya da geç bir şekilde gündeme geleceğini tahmin ediyordum. Bree'yle bir yıldan uzun bir süredir birlikteydik ve o da zamanının büyük bir kısmını Beşinci Cadde'deki evde geçiriyordu. Bunun bir nedeni çocukların onu yanlarında görmekten . Bir kısmı da benim sevmemdi.

"Bence Cherise J. ile konuşacak başka bir şey bulmalısınız," dedim ona. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sorun değil baba. Cherise'e annesinin kendini aşması gerektiğini söyledim. Nana Mama'nın bile hoşuna gitti ve sözlükte 'eski moda' başlığı altında resmi var, değil mi?"

"Sözlükte ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedim.

Ama Bree ve ben Jannie'ye karşı politik olarak doğru olmaya çalışmayı bırakmıştık ve kendimizi sadece gülmeye bırakmıştık. Jannie bugünlerde bir "yol ayrımı" yaşıyordu; kız ve kadının tam kesiştiği noktadaydı.

"Bu kadar komik olan ne?" Ali sordu. "Biri bana anlatsın. Ne oldu?"

Onu kaldırımdan kaldırdım ve okula doğru yürüyüşümüzün son yarım bloğunda omuzlarıma aldım. "Sana beş yıl sonra anlatırım."

"Yine de biliyorum," dedi. "Sen ve Bree birbirinizi seviyorsunuz. Herkes biliyor. Büyütülecek bir şey değil. Bu iyi bir şey."

"Evet öyle," dedim ve yanağından öptüm.

Onu okulun doğu girişine bıraktık, sınıfındaki diğer minikler dışarıda sıraya . Jannie çitlerin arasından ona seslendi. "Sonra görüşürüz, timsah! Seni seviyorum."

"Bir süre sonra, timsah! Seni seviyorum."

Ağabeyleri Damon'ın Massachusetts'teki hazırlık okuluna gitmesiyle, bu ikisi son zamanlarda hiç olmadıkları kadar yakınlaşmışlardı. Hafta sonu geceleri Ali sık sık kız kardeşinin yatağının ayak ucundaki havalı yatakta, kendi deyimiyle "yuvasında" uyuyordu.

Jannie'yi okul binasının karşı tarafında, tüm büyük çocukların akın yerde bıraktık. İkimize de sarılıp vedalaştı, ben de normalden biraz daha uzun süre sarıldım. "Seni seviyorum, tatlım. Benim için senden ve kardeşlerinden daha özel bir şey yok."

Jannie kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakmaktan kendini alamadı. "Ben de baba," dedi. Sonra, neredeyse aynı nefeste, "Cherise! Bekle!"

Jannie gider gitmez Bree girdi. "O neydi öyle?" dedi. "Herkes senin ve Bree'nin birbirinizi sevdiğinizi biliyor" mu? "

Omuz silktim ve gülümsedim. "Ben ne bilirim ki? Zaten ortalıkta dolaşan büyük söylenti de bu."

Ona bir öpücük verdim.

Ve bu çok işe yaradığı için ona bir tane daha verdim.

Bölüm 6

Sabah dokuzda öpüşmüş ve Daly Binası'ndaki çok tatsız bir çoklu cinayet brifingine girmeye hazırlanıyordum. Toplantı ofisimin tam karşısındaki büyük konferans salonunda yapılıyordu. Her neyse, kullanışlı. Mevcut tüm D-1 ve D-2'ler ve Georgetown'ın büyük bölümünü kapsayan İkinci Bölge'den bir grup orada olacaktı.

Ellie'nin kurban olduğunu hâlâ kafam almıyordu. *Kurbanlardan biri.*

Adli Tıp Kurumu, tapyoka pudingi gibi bir kişiliği olan parlak bir araştırmacı olan Dr. Paula Cook'u temsilci olarak göndermişti. El sıkıştığımızda Dr. Cook'un ağzının kenarları gerçekten de seğirdi. Sanırım gülümsemeye çalışıyordu, ben de gülümsedim. "Geldiğin için teşekkürler Paula. Bu işte sana ihtiyacımız var."

"On dört yıldır gördüklerimin en kötüsü" dedi. Bütün o çocuklar, aileler. Midemi bulandırıyor. Anlamsız."

Gelirken bir yığın olay yeri fotoğrafı almıştık ve şimdi Paula ve ben bunlardan bazılarını durum odasına astık. Hepsinin 11×14'lük olduğundan emin oldum. Herkesin dün gece Georgetown'da olanları benim hissettiğim gibi hissetmesini istedim.

Birkaç dakika sonra önde durdum ve toplanan gruba "Bu münferit bir olay olabilir," dedim. "Ama öyle olduğunu varsaymayacağım. Ne kadar çok şey anlarsak, bu tekrarlanırsa o kadar hazırlıklı oluruz. Bu münferit bir olay olmayabilir." Cinayet masası dedektiflerinden bazılarının aynı fikirde olmayacağını, çok fazla seri cinayet davasında çalıştığını düşüneceklerini tahmin ediyordum. O noktada ne düşündükleri pek umurumda değildi.

İlk on beş dakika boyunca, bir gece önce orada bulunmayanlar için davanın temel gerçeklerini gözden geçirdim. Sonra Paula'ya devrettim. Ayağa fırladı ve bize duvardaki fotoğraflardan bahsetti.

"Kesim stilleri çeşitli silahlara, güce ve yeteneğe işaret ediyor," dedi ve Cox ailesine yapılan kesikleri, delikleri ve koparmaları vurgulamak için kırmızı bir lazer işaretleyici kullandı.

"En az bir bıçağın kenarı tırtıklıydı. Bir tanesi alışılmadık büyüklükteydi, muhtemelen bir palaydı. Kesikler, her nerede olsun, hiçbir zaman

temiz bir şekilde yapıldı. Aksine, bunlar tekrarlayan travmaların sonucuydu."

Monk Jeffries adında bir dedektif ön sıradan oldukça iyi bir soru sordu "Sence alıştırma mı yapıyorlardı? Bunu daha önce hiç yapmadılar mı?"

", " dedi Paula ona. "Beni şaşırtmazdı."

"Evet," diye araya girdim. "Sanki alıştırma yapıyorlarmış gibi, Monk." Cinayetler hakkında benim de kendi fikrim vardı. "Bu suç mahallinde çok genç bir şeyler var."

"Yani deneyimsiz mi?" Jeffries sordu.

"Hayır. Sadece genç. Kesme, kırık yatak ve genel olarak vandalizmden bahsediyorum. Ayrıca bunun muhtemelen beş ya da daha fazla kişilik bir grup tarafından yapıldığı gerçeğinden. Bu büyük bir grup davetsiz misafir demek. Tüm bu faktörleri bir araya getirdiğimde birkaç olasılık ortaya çıkıyor: çete, tarikat, OC. Bu sırayla."

"Çete mi?" diye sordu bir başka D-1 arkadan. "Hiç bu katliam gibi çete şiddeti gördün mü?"

"Daha önce hiç bir şiddet görmemiştim, nokta" dedim.

"OC'de 20 dolarım var. Alıcı var mı?" Arayan Lou Copeland'dı, Major Case Squad'ın yetkin ama son derece iğrenç D-1'i. Birkaç arkadaşı güldü.

Ben yapmadım. Panomu odanın öbür ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve fayansın üzerine düştü. Ben böyle biri değildim, bu yüzden bir etki yarattı.

Oda sessizdi. Notlarımı almak için yürüdüm. Bree ve Sampson'ın hoşuma gitmeyen bir bakış attıklarını gördüm. Bununla başa çıkabileceğimden emin değillerdi.

Bree oradan aldı ve görevleri dağıtmaya başladı. Cambridge Place mahallesini yeniden araştırarak, hızlı geri dönüş için laboratuvarı kullanacak ve dün geceyle ilgili bilgi almak için sokakta bulduğumuz her şeyi arayacak insanlara ihtiyacımız vardı.

Bree gruba, "Bu elinizden gelenin en iyisini yapmanızı istiyoruz," dedi. "Ve gün sonuna kadar bazı cevaplar istiyoruz."

"Ne hakkında-?"

"Dağılabilirsiniz!"

Herkes etrafına bakındı. Konuşan Sampson'dı.

"Başka sorunuz varsa Stone ya da Cross'a cep telefonlarından ulaşabilirsiniz. Bu arada, yapmamız gereken bir sürü saha çalışması var. Bu büyük bir dava. O yüzden başlayın! İşe koyulalım, hem de sıkı koyulalım."

Bölüm 7

KAPLAN, Petway'deki Carter Park'ta yıpranmış asfalt basketbol sahasında bir aşağı bir yukarı koşturan on kaslı siyah adamın en uzununu ve en güçlüsüydü. Yetenekli bir şütör ya da top sürücü olmadığına farkındaydı ama bir profesyonel gibi ribaund alıyor, potayı şiddetle savunuyor ve kaybetmekten her şeyden çok nefret ediyordu. Onun dünyasında *kaybedersen ölürsün*.

Koruduğu oyuncu kendisine "Karabuğday" diyordu ve Kaplan bu lakabın Amerika'da bazen siyah çocuklarla dalga geçen eski bir TV dizisiyle ilgili olduğunu duymuştu.

Karabuğday ya isme aldırılmıyordu ya da alışmıştı. Basketbol sahasında hızlıydı ve istikrarlı bir şütördü. Başkentteki genç oyuncuların çoğu gibi o da boş konuşmayı severdi. Kaplan, Londra'da üniversitedeyken oyunu hemen öğrenmişti ama İngiltere'de boş konuşmak pek yoktu.

"İyi konuşuyorsun ama kaybedeceksin," dedi Kaplan sonunda, rakibiyle omuz omuza sahaya koşarken. Buckwheat bir perdeden döndü ve sol köşede seken bir pas aldı. Kaplan serbest bıraktıktan sonra ona sertçe vurmasına rağmen uzun, mükemmel kavisli bir smaç vuruşu yapmaya devam etti.

"Lanet olası maymun," diye bağırdı diğer adam, ikisi diğer tarafa doğru koşarken.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oh kahretsin, biliyorum. dakika daha, sen kenarda izleyen büyük maymun olacaksın!"

Kaplan güldü ama başka bir şey söylemedi. Bir ribauntta sayı yaptı ve ardından Buckwheat'in takımı hızlı hücumda topu sahaya sürdü.

Buckwheat pası tam adımıyla yakaladı ve çembere doğru sert bir şekilde taşıdı. Kaplan'a doğru bir adım attı ve galibiyet smacını vurmadan önce bile "Oyun!" diye bağırdı.

Kaplan tüm gücü ve ağırlığıyla ona vurduğunda havada süzülüyordu, zarif ve atletikti. Bir metre boyundaki adamı yere serdi ve basket potasını destekleyen metal direğe çarptırdı. Adam yüzünden akan kanla asfaltın üzerine yığıldı.

"*Oyun!*" diye bağırdı Kaplan ve iki kolunu başının üzerine kaldırdı. Basketbol oynamayı çok severdi - gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen bu geveze *Afrikalı Amerikalıları* yenmek ne kadar eğlenceliydi.

Saha kenarında, çocukları sanki o Michael Jordan ve Kobe Bryant'ın bir araya gelmiş haliymiş gibi tezahürat yapıyordu. O bunların hiçbirini değildi, biliyordu. Mike ya da Kobe gibi olmak istemiyordu. O çok daha iyiydi.

Her gün yaşam ve ölüm hakkında karar veriyordu.

Sahadan çıktı ve bir adam geldi. Bu adam, gri bir takım elbise giydiği ve beyaz olduğu için daha olamazdı.

"Ghedi Ahmed," dedi beyaz şeytan. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" Kaplan başını salladı. "*Eskiden* kim olduğunu biliyorum."

"Ona bir ibret olsun." "Ve ailesine."

"Elbette," dedi beyaz şeytan. "Ailesi de öyle."

Bölüm 8

Üçüncü Bölge'de Çete Müdahale Projesi'nin başında olan arkadaşım Avie Glazer'a yardım çağrısında bulundum. Avie'ye bunun benim için neden önemli olduğunu anlattım.

"Elbette yardım edeceğim. Beni bilirsin Alex. Ben daha çok *La Mara R, Vatos Locos* ve Kuzeybatı çeteleriyle ilgilenirim. Ama istersen buraya gelip On Yedinci Cadde ve R'nin etrafına sorabilirsin. Bak bakalım kimse dinlemiş mi?"

"Bizimle buluşmanın bir yolu var mı?" Ona sordum. "Sana borçlanacağım. Sana bir bira."

"Bu da toplam kaç yapar? İyilikler ve biralar?"

Bu onun evet deme şekliydi. Bree ve ben Avie ile Forty-Four adında boktan bir bilardo salonunda tanıştık. Sahibi bize mekânı açtığında kaç yaşında olduğunu söyledi. Avie hikâyeyi zaten biliyordu ama yine de kıbarca dinledi.

"Herhangi biri kadar iyi bir isim gibi göründü," dedi sahibi. *Ne olursa olsun* tavrı bana uzun süreli bir keşin tavrı gibi geldi. Bilardo ve gazlı içeceklerden kazanmadığı kesindi. Adı Jaime Ramirez'di ve Avie Glazer ona yer vermemi ve biraz saygı göstermemi tavsiye etmişti.

"Dün gece Georgetown'da işlenen cinayetler hakkında bir şey biliyor musun?" Biraz sohbet ettikten sonra Ramirez'e sordum. "Birden fazla fail mi?"

"Bu berbat bir şeydi," dedi, bir Hollanda kapısının alt yarısına yaslanmış, kahverengi sigarasını güdük parmaklarının arasında tutuyor ve vücuduyla aynı açıda eğiliyordu.

Köşedeki televizyona bakarak çene çaldı. "Burada sadece Kanal Dört , Dedektif."

"Peki ya yeni oyunlar mı?" Bree sordu. "Daha önce duymadığımız oyuncular? Bir aileyi yok edecek biri?"

Ramirez " zor," dedi ve omuz silkti. İşte o zaman Glazer ona bir bakış attı. "Ama evet, aslına bakarsanız, bazı konuşmalar oldu."

Koyu renk gözleri neredeyse istemsizce benim ve Bree'nin üzerinden geçti. "Afrikalılar," dedi Avie'ye.

"Afro-Amerikan mı?" Ben sordum. "Ya da-"

"Afrikalı Afrikalı." Avie'ye geri döndü. "Yo, Toto, ben gidip

Bunun için bir şey mi? Yoksa bu bedava mı?"

Avie Glazer önce bana sonra Ramirez'e baktı. "Diyelim ki sana borçluyum."

"Ne tür bir Afrikalı?" Ben sordum.

Omuz silkti ve hava üfledi. "Bunu nereden bilebilirim ki? Afrikalı siyah adamlar."

"İngilizce konuşuyor musun?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Ama onlarla hiç konuşmadım. Görünüşe göre her şeyden biraz varlar. Bilirsin, Four-H kulübü? Vurgunlar, fahişeler, eroin ve soygunlar. Bu senin graffiti ve skip-parti türünden bir çete değil."

Önü camlı bir soğutucuyu açtı ve bir kutu kola çıkardı. "Susayan var mı? İki dolar."

"Bir tane alacağım," dedi Glazer. Ramirez'in eline birkaç banknot tutuşturdu ve bunlar tekli gibi görünmüyordu.

Sonra Glazer bana döndü. "Ben de senden alacağım. Bundan emin olabilirsiniz." "Kapıya doğru ilerlerken Ramirez, "Afrikalılar," diye tekrarladı.

Afrika."

Bölüm 9

Burası DC'de ya da muhtemelen başka bir yerde olmak istediğim son yerdi.

İnanılmaz derecede üzücü, ürkütücü ve trajik. Benim için yüzeye çıkan çok fazla anı var.

Ellie'nin ofisi Georgetown'daki evin ikinci katındaydı. Birbirimizi sevebileceğimizi düşündüğümüz zamanlardan hatırladığım kadar düzenli ve titizlikle organize edilmişti.

Sidney Poitier'in *The Measure of a Man* kitabının bir kopyası koltuğun açık duruyordu. Otobiyografiyi beğenmiştim ve Ellie ile kitap, müzik ve politika konularında benzer zevklere sahip olduğumuzu hatırladım.

Perdelerin hepsi tam olarak aynı yüksekliğe çekilmişti. Masada bir iMac, bir telefon, bir randevu defteri ve gümüş çerçeveler içinde birkaç aile fotoğrafı vardı. Oda, dün gece katiller tarafından darmadağın edilen evin alt katına kıyasla tuhaf hissettiriyordu.

Ellie'nin randevu defteriyle başladım ve sonra masanın çekmecelerine yöneldim. Henüz ne emin , sadece buraya dün gecedен daha net bir kafayla dönmem gerektiğini biliyordum.

Ellie'nin bilgisayarını açtım ve e-postasına girdim; gelen kutusunu, gönderilen öğeleri ve silinen klasörleri kontrol ederek zamanda geriye doğru ilerledim. Cinayetlerin işlendiği ana mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışıyordum. Ellie katilleri tanıyor muydu?

Dikkatimi çeken ilk şey Georgetown Üniversitesi Yayınları'ndaki bir editörden gelen bir not oldu. "Yeni kitap" için tamamlama programıyla ilgiliydi.

Ellie'nin yeni bir kitabı mı çıktı? Georgetown'da tarih fakültesinde olduğunu biliyordum ama bundan daha fazlasını bilmiyordum. son on beş yıl boyunca birkaç hayır etkinliğinde görmüştük ama hepsi bu kadardı. O evliydi, ben ise bu sürenin çoğunda evli değildim ve bu gerçek bazen temas ve iletişimi kesebiliyor.

Adını Amazon ve Barnes & Noble'da arattım ve üç kitap adı buldum. Her biri Afrika sosyopolitiği ile ilgiliydi. En sonuncusu olan *Critical Juncture* dört yıl önce yayınlanmıştı.

Peki yeni kitap neredeydi? Okuyabileceğim kısmi bir taslak var mıydı?

Dönüp ofisin iki duvarını kaplayan tavandan tabana kitaplıklara baktım. Ellie'nin burada ödüller ve takdimnamelerle karışık yüzlerce cildi vardı. Çocukların sanat eserleri ve çerçeveli fotoğraflar alanın geri kalanını kaplıyordu. Sonra birdenbire *kendi resmime bakmaya başladım*.

Bölüm 10

Üniversite günlerimizden kalma eski bir fotoğraftı. Görür görmez o zamanı hatırladım. Ellie ve ben National Mall'da bir battaniyenin üzerinde oturuyorduk. Finalleri yeni bitirmiştik. Sibley Memorial'da bir yaz stajı ayarlamıştım ve ilk kez aşık oluyordum. Ellie bana onun da aşık olduğunu söyledi. Fotoğrafta gülümsüyor ve birbirimize sarılıyorduk ve sanki sonsuza kadar böyle kalabilirmişiz gibi görünüyordu.

Şimdi onun evindeydim ve Ellie'den hayal bile edemeyeceğim bir şekilde sorumluydum.

Birkaç saniye daha nostaljik bir şekilde resme bakmama izin verdim, sonra kendimi devam etmeye, şimdiki karmaşaya geri dönmeye zorladım.

Deathtrip başlıklı üç yüz sayfalık daktilo edilmiş bir el yazması bulmak uzun sürmedi. Başlık sayfasındaki alt başlıkta *Orta Afrika'da Bir Yaşam Biçimi, İş Yapma Biçimi Olarak Suç* yazıyordu.

El yazmasının içine bir uçak bileti kopyası eklenmişti. Bilet Washington'dan Lagos, Nijerya'ya gidiş-dönüştü. Ellie oradan iki hafta önce dönmüştü.

El yazmasının arkasındaki dizine baktım ve "Şiddet, Afrika Tarzı" ve bir alt başlık olan "Aile Katliamı" için bir liste buldum.

El yazmasının ilgili sayfasını çevirdim ve okudum: "Nijerya'nın her yerinde ve özellikle Sudan'da kiralık çete liderleri var. Bu acımasız adamlar ve grupları -genellikle *on yaşına kadar küçük çocuklardan oluşuyor*- şiddet ve sadizm konusunda sınırsız bir iştaha *sahip*. En sevdikleri hedef ailelerin tamamıdır, çünkü bu hem haberi hem de korkuyu en uzağa yayan şeydir. Aileler kulübelerinde ve barakalarında katlediliyor ve hatta en kötü çete liderlerinden birkaçının alametifarikası olan yağda kaynatılıyor."

Kopyasını çıkarmak için taslağın bir kısmını yanımda götürmeye karar verdim. Ellie'nin yazdığı her şeyi okumak istiyordum.

Onu öldürten şey bu muydu, kitabı mı?

Sonra, Ellie, kocası ve üç güzel çocuğunun çarpıcı, dokunaklı bir resmine uzun süre baktım.

Şimdi hepsi öldü.

Tam burada, evlerinde öldürüldüler. En azından yağda kaynatılmamışlardı.

İkimizin National Mall'da çekilmiş fotoğrafına bir kez daha baktım.
Genç ve aşık, ya da her ne hissediyorsak.

"Ellie, senin ve ailen için elimden geleni yapacağım. Sana söz veriyorum." Evden çıkarken *Afrika'da ne bulduğunu* düşünüyordum.
Biri seni takip mi etti?

Bölüm 11

ORADAKİ HERKES SORUN OLDUĞUNU BİLİYORDU ama kimse ne tür ya da ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

Koyu yeşil bir panelvan, Washington'da Masjid Al-Shura adlı düşük seviyeli bir caminin önünde gıcırdayarak durmuştu. Yüz elliden fazla barışçıl cemaat caminin önündeki kaldırımını doldurmuştu.

Yine de, Ghedi Ahmed silahlı adamların minibüsten indiğini gördüğü anda, gri kapüşonlarını, siyah yüz maskelerini ve gösterişli güneş gözlüklerini gördüğünde, onun için geldiklerini anlamıştı. *Onlar sadece çocuktı, Tiger'ın çocukları.*

İlk silah sesleri gökyüzüne doğrultulmuştu. Sadece uyarılar. Erkekler ve kadınlar çığlık attı ve bazıları camiye geri kaçtı.

Diğerleri ise kendilerini kaldırıma bırakarak çocuklarının bedenlerini ellerinden geldiğince korumaya çalıştılar.

Ellerini havaya kaldıran Ghedi Ahmed kararını verdi ve ailesinden uzaklaştı. *Onları da yanımda götürmektense yalnız ölmek daha iyi,* diye düşünüyordu, şimdi bir yaprak gibi titriyordu.

Karısı Azize'nin çığlığını duyduğunda daha fazla uzaklaşmamıştı ve ne kadar korkunç bir hata yaptığını anladı. "Ghedi! Ghedi!" Vahşi çocuklar Azize'yi önce taşıdılar, sonra da bekleyen minibüse attılar. Sonra da çocuklarını! Çocukları da götürüyorlardı! Dördü de aceleyle minibüse bindirildi.

Ghedi hızla yön değiştirdi ve şimdi kalabalıktaki herkesten, hatta Azize'den bile daha yüksek sesle bağırıyordu.

Cemaatten cesur bir adam kaçırırlardan birine yumruk attı. Çocuk "Köpek!" diye bağırdı ve adamı yüzünden vurdu. Sonra tekrar ateş etti, adam kaldırımında iki büküm yatıyordu ve çoktan ölmüştü.

Ghedi tam geçerken bir başka kurşun yaşlı bir kadını yere serdi.

Bir sonraki atış bacağını buldu ve koşmak düşmeye dönüştü. Sonra çocuklardan ikisi onu yerden kaldırdı ve ailesiyle birlikte minibüse attı.

"Çocuklar! olmaz!" diye hıçkırdı Azize.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" Ghedi kaçıranlara bağırdı. "Nereye?"
"Allah'a," diye cevap verdi şoför, yani Kaplan'ın kendisi.

Bölüm 12

GİZEM derinleşiyor ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu, ancak Washington'un çoğu umursamıyor gibiydi, çünkü muhtemelen bu olay Güneydoğu'da yaşandı ve sadece siyah insanlar öldürüldü.

Lorton Çöp Depolama Alanı, Washington'un çöpünün büyük bir kısmının son varış noktasıdır.

Burası iki yüz elli dönümlük pis ve iğrenç bir çöplüktü, bu yüzden cesetlerin bulunmuş olması bile bizim için bir şanstı. Mercedes'i her iki tarafta otuz metre yüksekliğe ulaşan çöp vadilerinden geçirdim. Müdahale ekibinin turuncu-beyaz bir DC temizlik kamyonunun etrafına park ettiği yere doğru devam ettim. Bree ve bana kapıda verdikleri gazlı bez maskeler mide bulandırıcı kokuya karşı pek bir işe yaramadı.

"Kırsalda bir gezinti, Alex. Bu çok romantik," dedi Bree çamurda ilerlerken. Koşullar ne olursa olsun her şeyi neşeli tutma konusunda iyiydi.

"Her zaman yapabileceğimiz yeni şeyler düşünüyorum."

"Bu sefer kendini aştın. Bu konuda bana güven."

Sonunda arabadan indiğimizde Sampson'ın kamyon şoförüyle konuştuğunu gördüm. İkisinin ve bir şerit halindeki olay yeri bandının arkasında, altı cesedi bulundukları yerde örten sarı çarşafları görebiliyordum.

İki ebeveyn ve dört çocuk daha burada. Böylece sadece son birkaç gün içinde dört yetişkin ve yedi çocuk oldu.

Sampson bizi bilgilendirmek için yanımıza geldi. "Çöp kamyonu bu sabah boş sokaklarda yola çıktı ve şehir merkezinin her yerinde durdu. On sekiz noktada kırk bir çöp konteyneri var, bazıları camiye birkaç blok kadar yakın. Bu bizim için bir sürü takip işi demek."

"Başka iyi haber var mı?" Ona sordum.

"Şimdiye kadar sadece cesetler bulundu. *Kafalardan haber yok.*" Şimdiye kadar *bunu* başına açıklamamıştık: Kurbanların altısının da kafası kesilmişti.

"İşimi seviyorum, seviyorum," dedi Bree sessizce. "İşe gitmek için sabırsızlanıyorum. sabah işe."

Sampson'a babanın cesedinin nerede olduğunu sordum ve oradan başladık. Çarşafı çektiğimde gördüğüm manzara korkunçtu ama bunu söylemek için bir adli tabibe ihtiyacım yoktu.

Bu sefer kesik çok daha temizdi. Hiçbir yabancı yara yoktu: ne kurşun deliği, ne kesik, ne de delik. Ayrıca vücudun alt kısmı feci şekilde yanmıştı.

Anlamsız cinayetler ama muhtemelen rastgele değildir diye düşünüyordum.

Peki Ahmed cinayetlerinin Ellie ve ailesiyle ne ilgisi vardı?

Sampson bize "Burada bazı benzerliklerimiz ve bazı gerçek farklılıklarımız var" dedi. "İki aile aniden ortadan kaldırıldı. Birden fazla fail var. Ama biri kapalı kapılar ardında, diğeri bir caminin dışında. Her iki olayda da ağır kesimler var."

"Ama farklı kesim," dedi Bree. "Ve eğer kafalar ortaya çıkmazsa-" "İçimden bir ses çıkmayacağını söylüyor," dedim.

"O zaman belki de kupalardan, hatıralardan

bahsediyoruzdur." "Ya da satın alma kanıtı," dedim.

İkisi de bana baktı. "Belki bu işle ilgiliydi, diğeri ise kişisel. Ayrıca CNBC, Ghedi Ahmed'in Somali dışında faaliyet gösteren El Kaide üyesi Erasto Ahmed'in kardeşi olduğuna dair bir haber yayınladı."

"El Kaide mi?" Bree fısıldadı ve bir an için afallamış görünüyordu. "El Kaide mi, Alex?"

Orada öylece durduk, bir süre sessiz kaldık, bu cinayetler kadar korkunç bir şeyi anlamaya çalıştık. Yine Ellie'yi düşündüm. Son birkaç gündür onu düşünmeden edemiyordum. *Afrika'ya yaptığı gezinin cinayetle bir ilgisi var mıydı?*

"Peki, neye?" Sampson sonunda tekrar konuştu. "Bir savaşın iki tarafı mı?"

"Olabilir," dedim. "Ya da belki iki takım."

Ya da belki de çok zeki bir katil, bizi tahmin etmeye çalışıyor.

Bölüm 13

Bu davalarda federal bir ilgi olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Davalar kışkırtıcı ve uluslararası kapsamlıydı ve CIA muhtemelen bir şeyler biliyordu. Adamlarından ikisi cinayetlerin işlendiği gece Ellie'nin evine gelmişti. Asıl soru şuydu Bana ne kadarını anlatmalarını sağlayabilirdim?

Bürodaki günlerimden birkaç iyilik yaptım ve Langley'de bir toplantı ayarladım. Sadece görüşmeyi kabul etmekle kalmayıp normalde iki görüşmeden oluşan protokolün ilkinden feragat etmeleri bana bunun onlar için arka planda kalan bir konu olmadığını gösterdi. Genellikle CIA, siz daha yapabilecek birine yaklaşmadan önce sizin için hiçbir şey yapamayacak görüşmeye başlardı.

Bana koca bir ekip verildi: Ulusal Gizli Servis'ten Eric Dana; orada bulunduğum süre boyunca tek kelime etmeyen, yirmili yaşlarının ortalarında, pırıl pırıl iki analist; ve tanıdık bir yüz, Ulus Ötesi Sorunlar Ofisi'nden Al Tunney.

Tunney ve ben birkaç yıl önce bir Rus mafyası davasında birlikte çalışmıştık. Burada beni savunacağını umuyordum ama bu açıkça Eric Dana'nın toplantısıydı, onun davasıydı. Görebildiğim kadarıyla yeşil ormanlar ve çimenliklerden başka bir şey görmeyen pırıl pırıl ahşap bir masaya oturduk. Huzurlu, sakın, *çok yanlıtıcı*.

"Dedektif Cross, neden bize şu ana kadar ne bildiğinizi anlatmıyorsunuz?" Dana sordu. "İşlerin yoluna girmesine yardımcı olur."

tutmadım, bunun için bir neden görmedim. Onlara üç suç mahallini de gezdirdim: Cox'un evi, Mescid-i Şura'nın dışındaki sokak ve son olarak da Lorton'daki çöp sahası.

Ayrıca kronolojik olarak bir dizi fotoğrafı elden ele dolaştırdım. Daha sonra çete liderleri hakkında öğrendiğim ya da duyduğum her şeyi Afrika, Ellie'nin kitabında okuduklarım da dahil. Ancak zaman ilk cinayet mahallinde ortaya çıkan CIA görevlilerinden bahsettim.

"Bu konuda yorum yapmayacağız," dedi Dana. "Bu noktada olmaz."

Dana'ya, "Bana dosyalarınızı açmanızı beklemiyorum," dedim. "Ama Amerika'da bir katilin izini sürüp sürmediğinizi bilmek istiyorum. Ve eğer öyleyse, elinizde

Nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Dana söyleyeceklerimi dinledi, sonra bir yığın kâğıdı dosyasına geri tıktı ve ayağa kalktı.

"Tamam. Teşekkürler, Dedektif Cross. Bu çok yardımcı oldu. Size geri döneceğiz. Birkaç gün burada işimizi yapalım."

İstedğim yanıt bu değildi. " bakalım, neden ? *Hemen* bana geri dön."

Kötü bir andı. Dana analistlerine bir bakışla baktı ki,
Bu adama kimse bilgi vermedi mi?

Sonra tekrar bana baktı, kaba bir şekilde değil. "Sanırım aciliyetinizi anlıyorum, Dedektif-"

"Anladığımı sanmıyorum," diye araya girdim. Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanan Al Tunney'ye baktım. "Al, bu ortak bir karar mı?"

Tunney'nin gözleri ben ve Dana arasında tenis oynuyordu. "Kimse bir şeye karar vermedi Alex. Sadece bilgiyi bu kadar çabuk veremeyiz," dedi sonunda. "Biz böyle çalışmıyoruz. Buraya geldiğinde bunu biliyordun."

"Yapamaz mısın yoksa mısın?" Önce Tunney'ye, sonra Dana'ya bakarak sordum. "Yapmayacağız," dedi Dana. "Ve bu benim kararım, başkasının değil. "Ve bu benim kararım, başkasının değil.

Bu adam ve ekibinin ne tür bir zarardan sorumlu konusunda bir fikrimiz yok."

Masaya doğru eğildim. "Bölge savaşlarını bir kenara bırakmak için bir neden daha, öyle değil mi? Aynı sebepten dolayı buradayız," dedim.

Dana masada durdu. "Size geri döneceğiz." Sonra da odadan çıktı.
Ne kadar da CIA'ci.

Bölüm 14

Ama bu şekilde gitmesine izin veremezdim ve vermedim.

Konferans salonunun dışındaki geniş, çoğunlukla boş koridorda, uzaklaşmadan önce Al Tunney'e . "Hey, Al! Sana Trish ve çocukların nasıl olduğunu soracaktım." Bina refakatçime elimi kaldırdım. "Hemen geliyorum."

Ona doğru yürürken Al bana tiksintiyle bakıyordu. Bir karısı olduğunu biliyordum ama medyum değilsem adı muhtemelen Trish değildi.

Hemen onunla başladım. "Bir şeyler biliyorsun, yoksa o toplantıda olmazdın. Dana da olmazdı. Adamların cinayet mahallindeydi. Bana yardım et. Herhangi bir şey, *bir şey*, Al."

"Alex, yapamam. Bu dava düşündüğünden daha da sıcak. Patronumu duydun. Grubumuzun en tepesine kadar gidiyor. Steven Millard da işin içinde. Güven bana, devam eden bir soruşturma var. Çok ciddiye alıyoruz."

"Eric Dana beni tanımıyor, Steven Millard da , ama sen tanıyorsun. Neler yapabileceğimi biliyorsun. Bunu sana kanıtlamama gerek yok, değil mi?" Koridorda büyük bir departman mührü tepemizde belirdi. Tunney'nin ona bakmaması için yana doğru bir adım attım.

"Çok komik," dedi.

"Hadi ama Al. Şimdiden iki aile öldü. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

Sonra Tunney gerçekten tuhaf bir şey söyledi. "Düşündüğünüz kadar değil. Başka canavarlar da var."

Refakatçim koridordaki kavşaktan seslendi. "Dedektif Cross? Bu taraftan mı?"

"Bir saniye." Tekrar Tunney'ye döndüm. "Ellie Cox çok sevdiğim bir arkadaşım. Nicole Cox on üç yaşındaydı. Clara altı yaşındaydı. James on. Ahmed'in dört çocuğu? Hepsi on ikiden küçüktü. Sadece ölmediler, Al. *Kafaları kesilmiş*. Bunu her kim yaptıysa Hannibal Lecter ile aynı seviyede. Sadece bu *gerçek*."

"Davayı ezbere biliyorum," dedi. "."

"Çocuklarınız var, değil mi? Benim üç tane var. Damon, Jannie ve Ali. Peki ya senin?"

"Tanrım." Tunney bana başını salladı. "Bir yerlerde kötü niyetlisin

yol."

"Kötü niyetli değilim, Al. Bazı korkunç cinayetleri çözmeye çalışıyorum. İçimden bir ses izlerin Afrika'ya kadar gidebileceğini söylüyor. Bu doğru mu?"

Bana bir şey vermek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Elimi omzuna koydum ve ses tonumu biraz yumuşattım. "Teşkilatın derin sırlarını sormuyorum. Mevcut polis işlerinden bahsediyorum. Kendi yetki alanımda. En azından şimdilik."

Tunney birkaç saniye yer karosuna, sonra benim eskortuma, sonra tekrar yere baktı. Kafasını kaldırmadan, "Bir anlaşmanın dair bazı söylentiler var. Bunu FBI'dan aldık. Virginia'daki Service Plaza. Chantilly, Virginia. Sizin adamınız olabilir. Yolunu kesmeye hakkınız var."

"Ne tür bir anlaşma?"

Tunney cevap vermedi. Eskortun görebileceği kadar geniş bir gülümsemeyle elini uzattı. Sesi bir kademe yükseldi. "Seni tekrar görmek güzeldi Alex. Bree'ye benden selam söyle. Dediğim gibi, bu davayı ezbere biliyorum. Korkunç bir olay. Çocuk arkadaşını vurdu. Ve lütfen şunu unutma, biz hala iyi adamlarız, Alex. Filmlerde ne okuyor ya da görüyor olursan ol."

Bölüm 15

O gece saat sekizde, Büyük Vaka Ekibi'nden seçilmiş yarım düzine memurun yanı sıra Bree, Sampson ve kendimi bir araya getirmiştik. Sivil kıyafetlerimizin altına Kevlar yelekler giymiştik ve ağır silahlarla donatılmıştık, katilimle ilgili bir şeylerin olabileceği Chantilly, Virginia'daki servis plazasında bekliyorduk.

On iki saatlik bir vardiya için planlanmıştık, gerekirse sekize sekiz. Ekip zaten beş sektöre yayılmıştı: ön otopark, restoran, benzin istasyonu ve arkadaki büyük kamyon parkının her iki tarafı. Sampson'ın kalçasında bir sorun vardı, o yüzden çatıda bizim için gözlem yapıyordu. Bree ve ben de girişe yakın bir yere park edilmiş olan ve servis alanını iyi görebilen iletişim minibüsünü gözetliyorduk.

CIA'den hiç iz yoktu. *Henüz ortaya çıkmamışlar mıydı?*

İlk beş saat boyunca telsiz sessizliği ve bol miktarda kötü kahveden başka bir şey yoktu.

Sonra sabah saat bire doğru sessizlik bozuldu. "Yirmi iki, bir. Bitti."

"Devam et, yirmi iki-oh-bir."

İletişim minibüsünden Jamal McDonald adında bir dedektifin bulunduğu kamyon parkının uzak köşesine doğru baktım.

"İki Land Cruiser'ım var. Arkada bir tanker var. Kuzeydoğu köşesinde."

"Tanker ne zamandır orada?" McDonald'a sordum.

"Söylemesi zor Alex. En az yarım saat. Bu tankerlerin çoğu girip çıkıyor."

Bu gece bizi neyin beklediğini bilmiyorduk ama çalıntı gaz ya da ham petrol mantıklı olabilirdi, özellikle de işin içinde Nijeryalılar varsa. Çoktan minibüsten inmiş ve Cemal'in bulunduğu yöne doğru hızla yürüyordum. Sıra sıra dizilmiş iki düzine ya da daha fazla kamyonet köşeyi görmemi geçici olarak engelliyordu.

"Nicolo, Redman, daha sıkı çekilin. Bree, şu anda neredesin?"

"Binaların arkasındayım. Doğuya doğru gidiyorum."

"Güzel. Diğer herkes pozisyonunu korusun. Peki ya sen John? Henüz bir şey görmedin mi?"

"Buradan bir şey yok," diye telsizle cevap verdi Sampson. "Orada kimse hareket etmiyor. Sadece siz varsınız."

"Jamal, ne kadar ?"

". Bir tırın yanından geçiyorum." Park alanını geçerken son sıradaki kamyonların yanında onu kısa bir süre gördüm. Bree sessizce yanıma düştü.

Glock'umu çıkarmıştım, yanımda alçakta duruyordu. O da öyle. *Katil ekibiyle birlikte burada mıydı? Cox'ları ve Ahmed'leri öldürenlerle aynı kişiler miydi?*

"Biri taksiden iniyor," diye fısıldadı Jamal McDonald. "Hayır, iki kişi. Land Cruiser'lardan yaklaşan dört kişi daha var. Bir çeşit el çantası gibi görünüyor. Bu o olmalı. Bekle." Kısa bir sessizlik oldu ve sonra, "Kahretsin! Sanırım beni görüyorlar. Küçük çocuklara benziyorlar, gençlere!"

Bree ve ben artık koşuyorduk. "Jamal, oluyor? Yola çıktık, *Neredeyse !*"

Bir sonraki duyduğumuz şey silah , hem de çok sayıda.

Bölüm 16

BREE VE BEN ilk yaylım ateşinin geldiği yöne doğru son sürat koşmaya başladık. Jamal McDonald'ın sesini hâlâ duyabiliyordum ama boğazından vurulmuş ve muhtemelen boğuluyormuş gibi ıslak, nefes nefese bir ses çıkarıyordu.

Diğer memurlar telsizden "yirmiler" diye bağıyor ve tankere doğru yaklaşıyorlardı. Sampson çatıda kaldı ve daha fazla yardım için Fairfax County'ye telsizle haber verdi.

Daha yolu yarılamiştık ki, hızla hareket eden üç ya da dört gölge yolumuzu kesti. Belki elli metre ileride. *Bana çocuk gibi göründüler*, tıpkı Jamal'ın söylediği gibi.

İçlerinden biri kalçasından ateş etti, korunmaya bile çalışmadı. Sonra hepsi üzerimize ateş açtı. Bir tür Eski Batı çatışması gibiydi; hiç korkuları yok gibiydi, ölmek gibi bir kavramları yoktu.

Bree ve ben aşağı indik ve yer seviyesinden ateş ettik. Mermiler karanlıkta asfaltta ve kamyonlarda kıvılcımlar ama şu anda kime ateş ettiğimizi ya da nereye gittiklerini göremiyorduk.

"Çocuklar," dedi Bree.

"Katiller," düzelttim.

Bir sonraki kamyon sırasından ikinci bir yoğun ateş geldi. Ekip üyelerinden biri, Art Sheiner, kendisinin de vurulduğunu haykırdı.

Sonra her şey yeniden sessizleşti.

"Sheiner?" Telsizle bildirdim.

Cevap vermedi.

"McDonald?"

Cevap da yok.

"Sampson, destek için tıbbi yardıma ihtiyacımız var." "Yoldalar. Şimdi aşağı geliyorum."

"Orada kal, John. Bir gözcüye her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Olduğun yerde kal!"

"Efendim, ben Connors." Grubun en çaylağı oydu ve sesi gergin çıkıyordu. "Jamal'ı buldum. Yerde yatıyor. Çok fazla kan var."

"Onunla kal! Ama kendine dikkat et."

"Yirmi iki, dört." Arayan Frank Nicolo'ydu. "Sheiner burada. Aşağıda.
Nabız yok. Sanırım öldü."
Sonra, aniden, daha fazla silah sesi duyuldu!

Bölüm 17

Tekrar ayaktaydık ve koşuyorduk. İki memur vurulmuştu ve bilinmeyen sayıda saldırgan servis plazasındaydı. İkinci bir pusu bize doğru açıldı. Bir kurşun yüzümün yanından geçti.

Birisi bir traktör römorkunun çatısından ateş etmişti - römorkun uzunluğundan aşağı koşuyordu. Ben de ateş ettim ama keskin nişancıyı vurup vurmadığımı anlayamadım.

Her şey havai fişekler gibi bir var bir yok oluyor, sonra tekrar sessizleşiyordu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı biri telsizden. Açıklama yapmadı.

Yapamaz mıydın?

"Alex! Bree!" Yine Sampson'dı. "Pompaların yanında! Solunda!"

Ana binaları görebileceğim bir yere doğru koştum. Silahlı adamlardan üçü bize elli metre kadar yaklaşmış, gaz odasına doğru koşuyor ve ateş ediyorlardı. Siyah kar maskelerini kafalarına geçirmişlerdi.

Boylarına bakılırsa ikisi kısa boylu çocuklardı. Daha iri yarı ilk pozisyondaydı. Bu çete lideri miydi? Ellie'nin katili. O olmalıydı, değil mi? Bu gece başka ne olursa olsun o piçi yakalamak istiyordum.

Masum insanlar çığlık atarak arabalarından ve kaçtılar. Ateş edemeyeceğimiz kadar çok karışıklık vardı.

Kırmızı parkalı ve beyzbol şapkalı bir kadın karnını tutarak yere düştü. İri yarı adam kadını ikinci kez vurdu! *Delirmiş miydi?*

Sonra da kızın cipinden benzin musluğunu söktü. Kesinlikle kızgındı. Açık konumda kilitledi, sonra gazı yerde çalışır halde bıraktı.

Sonra sıradaki arabaya geçti ve aynı şeyi yaptı.

Çocuklardan oluşan ekibi bölgeden uzaklaşıyor, sanki kontrolden çıkmış bir spor gibi koşuyor ve bağırıyorlardı. Tabancasını biriken gaza ve ihtiyacım olan tek uyarı buydu.

"Ateş etmeyin! Ateşi kesin!" Bağırdım, sonra pompalara yaklaştım. "Bree, Brighton'ı al. Diğer taraftan dolaş. Nicolo, şu şeyleri kapatacak birini bul."

İri yarı adam şimdi elinde üçüncü bir nozul tutuyor, benzinin kaldırırma akmasına izin veriyordu. Bu mesafeden bile buharın kokusunu alabiliyordum.

Aklından ne geçiyordu?

"onu. Yürü git!" Ben bağırdım. "Sana ateş etmeyeceğiz."

Hareket etmedi, sadece bana baktı. hiç korku yoktu. Bir saniye sonra arkasından biri bağırdı. Ardından üç kısa araba kornası sesi geldi.

Sonunda istediğimi yaptı. Silahını bana ama gaz başlığını indirdi. Yavaşça geri çekildi, tente ışığından uzaklaştı.

Açıktık, gidiyordu!

Sonra karanlığın içinden birkaç el ateş edildi. Bu oydu, piç kurusu!

Betondan bir alev duvarı fışkırdı. Neredeyse bir sihir numarası gibi görünüyordu. Saniyeler içinde ön avlu yanıyor, alevler boş arabaların altını ve etrafını yalıyordu.

Önce beyaz bir Corolla havalandı. Birkaç saniye önce iri yarı adamın durduğu yerde patladı. Ardından pompaların diğer tarafındaki siyah bir pikap alev aldı.

"Temiz! Çekilin! Çekilin! Çekilin! Çekilin! Çekilin!" Bağılıyor ve iki elimi başımın üzerinde sallayarak herkesi, sivilleri ve polisleri oradan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

İşte o zaman ilk pompa kafası patladı.

Ve sonra *Virginia'da* kıyamet koptu.

Bölüm 18

Sıra sıra benzin pompalarının bulunduğu PLAZA alttan patladı, kaldırım yuvarlanan bir halı gibi yükseldi. Alevler en az seksen metre havaya fırladı, parlak sarı ve turuncu bir top ve ardından yoğun siyah bir duman tabakası. Yanan araçlar oyuncak arabalar gibi yuvarlandı; kamyoncular ve aileler çığlıklar atarak yangının çoktan yayıldığı restorandan kaçtı ve *paniğe* kapıldı.

Patlama alanına olabildiğince yakın koşuyordum. Isı yüzümü, gözlerimi yakıyordu ve işitme duyum yarı yarıya yok olmuş gibiydi.

İleride iki cipin 50. karayoluna doğru hızla ilerlediğini görebiliyordum. Kaçıyorlardı!

Bree'nin binanın uzak tarafından geldiğini gördüm ve rahat bir nefes aldım. O iyiydi. Arabama doğru koştu ve ben de koştum.

Arabaya bindim ve aceleyle hızımı doksana çıkardım. Birkaç tedirgin saniye boyunca önümüzde hiçbir şey yoktu, görebildiğim hiçbir şey yoktu.

"*İşte orada!*" Bree iki cipi işaret etti. Bizi fark etmiş olmalılar çünkü tam o sırada birbirlerinden ayrıldılar.

İlk Land Cruiser sola gitti. İkinci SUV sağa döndü. Ben takip ettim. Doğru seçimi yaptığımı umarak öncü araca bindim.

Bölüm 19

İki şeritli karanlık bir yolda hızla ilerleyerek Land Cruiser'ın önüne geçtim. Derin bir drenaj menfezi sol tarafımız boyunca kıvrılıyordu. Cruiser'ın arka lambalarına yaklaştım ve sürücü paniklemiş görünüyordu. Aniden sağa doğru döndü, sonra yavaşlamadan neredeyse doksan derece geri gitti. Sonra Land Cruiser doğruca hendeğe doğru uçtu.

Bir an için karşıya geçebileceğini düşündüm. Land Cruiser'ın altında hava vardı ama ön tarafı çok hızlı düştü. Sert ve gürültülü bir şekilde çarptı, alt takım kırıldı.

Ön tekerlekler uzak kıyıya saplanmıştı. Arka lastikler şiddetle dönmeye devam etti.

Bree ve ben çoktan arabamızdan çıkmış ve açık kapıların arkasına çömelmiştik.

"Araçtan çıkın! Hemen!" Hendek boyunca bağırdım.

Sonunda Land Cruiser'ın içinde hareket eden bedenleri görebiliyordum. Yetişkin olan sürücü koltuğundaydı. Yanında ancak görülebilecek kadar uzun boylu biri vardı.

Daha küçük olan figür yolcu tarafındaki camdan uzandı. Bir avucunu tavana koydu, sonra diğerini. Kendini yukarı ve dışarı kaldırmaya başladı.

"Yere yatın! Hemen!" Bree ona bağırdı. "Yere yat dedim!" Ama o yapmadı! Kendini çatıya torpido gibi fırlattı, sıska ve kedi-Çabuk. Silahı artık dışarıdaydı ve bize doğru doğrultulmuştu. Çatıda kayarak bize doğru üç el ateş etti.

Biz de karşılık verdik. Bir mermi onu yakaladı ve yere düştü. Ama yetiştikine dışarı çıkmasına yetecek kadar koruma sağlamadan önce değil. Sürücü kapısı açıktı. İri adamı göremiyordum ama kaçtığını biliyordum.

Bree çocuğun yanında durdu; ben devam ettim. Hendekten aşağı, sonra diğer taraftan yukarı.

Vadinin ötesinde orman olduğunu düşünmüştüm ama şimdi sadece sedir perdeleri ve uzun otlar olduğunu gördüm.

Birdenbire tel örgülerin takırtısını duydum. erkek çite tırmanıyordu. Ağaçların arasından geçtiğimde, tepeyi aşmış ve bir tür depolama tesisinin arka bahçesine doğru koşuyordu.

Glock'umu zincir halkasına dayadım, sonra şarjörü boşalttım. O da

çok . Ona çarpacağımı düşünmedim ama sonra döndü. Küçümseyerek el salladı, sonra bir kedi gibi karanlığın içinde kayboldu.

Yeri bildirdim ve sonra Bree'ye bakmak için geri döndüm. Hâlâ yere yakın bir yerde, onu bıraktığım yerde çömelmiş duruyordu. Ceketini ölü çocuğun yüzüne örtmüştü. Çatışmaya girmiş bir polis için tuhaf bir şeydi ama Bree kendi bildiğini okumayı severdi.

"İyi misin?" Ben sordum.

Başını kaldırıp bakmadı. "Belki on iki yaşındaydı, Alex. Belki o yaştaydı. O pislik yetişkin için intihar etti."

"Ona ulaştığınızda yaşıyor muydu?" Ona sordum. Bree başını salladı. "Bir şey söyledi mi?"

"Evet." Sonunda bana baktı. "Bana kendimi becermemi söyledi. Bu dünyadaki son sözleri."

Bölüm 20

O gece birkaç saatten fazla uyuyamadım. Bir polis memuru ve iki sivil ölmüştü - ertesi sabah *Washington Post*'un manşetine göre "*dünyanın en genç teröristi*" olan çocuk katillerden bahsetmiyorum bile. Her şeyin , St. Anthony's'de saat sekizde psikiyatrik bir hastam vardı

Bir yıl önceki Tyler Bell vakasından beri, kendi ofisimde kelimenin tam anlamıyla takip edildiğimde, hayatımı ciddi bir şekilde yeniden değerlendirmek zorunda kalmıştım. Sonuç: Ceza davalarımın artık özel muayenehanede edemeyeceğim kadar yüksek profilli olduğuna karar verdim. Artık haftada sadece iki ya da üç hasta görüyordum, genellikle de ücretsiz olarak ve bundan memnundum. En azından çoğu gün.

Ama bu hastayı görmek istemiyordum, bugün değil.

O sabah Bronson "Pop-Pop" James ile seansımın olması ironikti. On bir yaşındaydı ve muhtemelen o yaşa kadar gördüğüm en gelişmiş sosyopattı. Dört ay önce, on yedi yaşında bir çocukla birlikte iki evsizi öldüresiye dövdüklerinde manşetlere çıkmıştı. Bir kül blok kullanmışlardı. Pop-Pop'un fikriydi. Bölge savcısı davanın nasıl görüleceğine henüz karar verememişti ve Bronson çocuk gözetiminde tutuluyordu. Sahip olduğu tek şey, benimle olan randevularına gitmesini sağlayan, Ceza İnfaz Kurumu'ndan çok iyi bir sosyal hizmet görevlisiydi.

İlk başta dün gece yaşananları aklımdan çıkarmanın en iyisi olacağını düşündüm. Ancak seans başladıktan sonra fikrimi değiştirdim.

"Bronson, dün gece Virginia'daki servis plazasında olanları duydun mu?"

Karşımdaki ucuz vinil kanepeye oturdu, sürekli kıpırdanıyordu, elleri ve ayakları sürekli hareket halindeydi. "Evet, doğru, duydum. Radyoda bu boktan bahsediyorlardı. Ne olmuş?"

"Ölen çocuk ... on iki yaşındaydı."

Bronson sırtıttı ve iki parmağını başına götürdü. "X-Box'a girdiğini duydum."

Kendine güveni muazzamdı; bu ona garip bir yetişkin niteliği veriyordu - bu arada ayakları ofisimde yerden yaklaşık on santim yukarıda sallanıyordu.

"Hiç böyle bir şey gelebileceğini düşündün mü?" Ona sordum.

Homurdandı. "Her gün. Önemli bir şey değil."

"Bu senin için sorun değil mi? Mantıklı mı? Dünya böyle mi olmalı?"

"Dünya böyle yer. *Bam.*"

"O zaman" -odanın etrafına ve ona baktım- "neden burada oturup benimle bu konuda konuşmaya zahmet ediyorsun? Bu bana pek mantıklı gelmiyor."

"Çünkü o kaltak Lorraine beni boşalttı."

Başımı salladım. "Buraya gelmen bir şey söylemek zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Ama söylüyorsun. Benimle konuşuyorsun. Sence bu neden?"

Sabırsızlanıyormuş gibi yaptı. "Sen cadı doktorsun, söyle bana."

"Ölen çocuk gibi çocukları kıskanıyor musun? Yaşamak için çalışan? Etrafta silahlarla koşturan?"

Gözlerini kısarak bana baktı, başındaki LeBron James Cleveland Cavaliers eşofman bandını biraz daha aşağı çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Biliyor musun, onları kıskanıyor musun?"

Tekrar gülümsedi ama sadece kendi kendine. Sonra kanepeye çöktü ve ona verdiğim portakal suyunu devirmek için ayak parmağını uzattı. Aramızdaki masaya döküldü. "Hey, alt kattaki makinede hiç Skittles var mı? Git bana biraz Skittles getir!"

Ben öyle bir şey yapmadım. Seanstan sonra Pop-Pop'u sosyal hizmet görevlisine götürdüm ve çocuğa Cuma günü görüşeceğimizi söyledim. Sonra eve gidip Nana'yı aldım.

Cox ailesinin cenazesine birlikte gittik. Birbirimize sarıldık ve herkesle birlikte ağladık.

İnsanların beni ağlarken görmesi artık umurumda değildi. Sadece umursamıyordum. Arkadaşım olsalardı anarlardı. Değillerse, benim hakkımda ne düşündüklerinin ne önemi vardı?

Bu felsefe, hakkını teslim etmek gerekirse, bir Nana-izm'di.

Bölüm 21

"Ben Dedektif Alex Cross. Washington'daki Metro Polisi'nden geliyorum. Büyükelçi Njoku ya da temsilcisiyle konuşmam gerekiyor. Bu önemli, *çok önemli*."

O gece geç saatlerde Bree ile arabadaydım ve Georgetown'ın kalbindeki Bubble Lounge'a doğru hızla ilerliyorduk. Kulüpte dört kişi ölmüştü. İki Nijerya vatandaşıydı ve biri de büyükelçinin oğluydu. Önceden gelen raporlar silahlı saldırganın öncelikli hedefinin yirmi bir yaşındaki Daniel Njoku olduğunu söylüyordu. Bunun benim için tek bir anlamı vardı: Njoku ailesinin sadece bilgilendirilmeye ihtiyacı yoktu; aynı zamanda korunmaya da ihtiyaçları olabilirdi - eğer çok geç değilse. Şimdiye kadar çetenin işlediği tüm cinayetler aileleri kapsıyordu.

Nijerya Büyükelçiliği'nden bir gece görevlisi hatta benimle birlikteydi. Bir kulağımı kapalı tutarak, Bree'nin siren sesinden ne dediğini duymaya çalıştım.

"Efendim, çok üzgünüm ama daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak-" "Bu acil bir çağrı. Oğulları Daniel az önce gece kulübü. Büyükelçi ve eşinin de tehlikede olabileceğine inanmak için sebeplerimiz var. Şu anda polis araçları gönderiyoruz."

"Ama efendim. . . Njokular ülkede değiller. Abuja'da bir sempozyumdalar."

"Bul onları o zaman. Onlara güvenli bir yere gitmelerini söyle. Lütfen, ne yapabiliyorsanız yapın. Sonra beni bu numaradan arayın. Ben Dedektif Cross."

"Elimden geleni yapacağım, efendim. Sizi arayacağım, Dedektif Cross."

Kendimi biraz çaresiz hissederek telefonu kapattım. Altı bin mil ötede gerçekleşebilecek bir cinayeti nasıl durdurabilirdim ki?

Bölüm 22

"Önce tanıklarla konuşmak istiyorum. Konuşabildiğim kadarıyla. Kimse evine gitmeyecek."

Bubble Lounge cıvıl cıvıl bir yerdi ama ben oraya gittiğimde burası bir harabeye dönmüştü. Her yerde devrilmiş masalar, parçalanmış ve dağılmış sandalyeler, kırık cam parçaları vardı. Ceset ekipleri her iki katta da çalışıyordu; altı kurşun yarası, bir kırık boyun ve bir boğulma vakası vardı. Sağlık görevlileri hâlâ yaralılara müdahale etmekle meşguldü. Gençler inliyor ve ağlıyordu; yanından geçtiğim herkes sersemlemiş görünüyordu, polis memurları bile.

Daniel Njoku'nun partisinin üyeleri vestiyer bölümünde tutuluyordu. Onları kanepelerde birbirlerine yakın otururken buldum. Omuzlarına erkek ceketi geçirilmiş küçük siyah bir elbise giyen bir kızın boynuna ve yanağına kan bulaşmıştı.

Yanına diz çöktüm. "Ben Dedektif Cross. Yardım etmek için buradayım. Senin adın ne?"

"Karavi," dedi. Güzel uzun saçları ve korkutucu siyah gözleri vardı ve Doğu Hintli olabileceğini düşündüm. En fazla yirmili yaşlarının başında görünüyordu.

"Karavi, bunu yapanlara baktın mı?" "Sadece bir adam," diye inledi bana. "Kocaman bir adamdı."

"Affedersiniz efendim," diye araya girdi diğerlerinden biri, "ama polise bir şey söylemeden önce avukatlarımızla konuşmamız gerekiyor." Konuşmacının ayrıcalıklı bir havası vardı; bu yirmili yaşlardaki gençler Cumartesi gecelerini özel bir kulüpteki özel localarda geçiriyorlardı.

"Benimle konuşabilirsin," dedim kıza. "Yine de, efendim-"

"Ya da," diye araya girdim, "bunu bu gece ve yarın yapabiliriz. Burada diğerleriyle işim bittikten sonra."

"değil Freddy," dedi Karavi, çocuğu el sallayarak. "Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Daniel öldü."

Biraz mahremiyet için kenara oturduk ve Karavi bana Georgetown'da hücre biyolojisi alanında yüksek lisans öğrencisi olduğunu söyledi. Anne ve babası diplomatik ve Daniel Njoku'yu da bu sayede tanımış. En iyi arkadaşlardı ama asla bir çift olmamışlardı. Daniel'ın kız arkadaşı Bari Nederman

Bu gece de vuruldu ama hayattaydı.

Karavi silahlı saldırganı, en az o boyda, koyu renk sokak kıyafetleri giyen, altı yaşlarında, yalnız bir siyah adam olarak tarif etti. "Güçlü görünüyordu," dedi. "Kocaman, kaslı kolları vardı. Onunla ilgili her şey güçlüydü."

"Peki ya sesi? Kimseyle konuştu mu? Ateş etmeye başlamadan önce?"

Karavi başını salladı. "Az önce 'Bir davetiyem var' gibi bir şey söylediğini duydum..." Düşüncesini tamamlamadan sözünü kesti.

"Ne tür bir aksan?" Ben sordum. "Amerikan aksanı mı? Başka bir şey mi?"

Zorluyordum çünkü şu andan daha iyi, daha doğru bir açıklama alamayacağımı biliyordum. "Buralı değildi," dedi. "Amerikalı değildi, bundan eminim."

"Nijeryalı mı? Sesi Daniel gibi miydi?"

"Belki." Gözyaşlarına karşı koyarken çenesi sıkıştı. "Düzgün düşünmek çok zor. Özür dilerim."

"Burada başka Nijeryalı var mı?" Diğerlerine doğru döndüm. "Nijerya aksanlı birine ihtiyacım var."

Çocuklardan biri konuştu. "Üzgünüm memur bey ama öyle bir şey yok." Jimi Hendrix tarzı bir frakı, sıska göğsünü ve mücevherlerini gösteren açık bir smokin gömleği vardı. "Ben Yorubanca konuşuyorum mesela. Igbo dili de var, Hausa dili de. Ve düzinelerce başka dil. Bunu önermenin senin için uygun olduğundan emin değilim-"

"İşte bu kadar!" Karavi titreyen elini koluma koydu. Partideki diğer birkaç kişinin de başını salladığını fark ettim. "Katilin sesi böyleydi. *Tıpkı onun gibi.*"

Bölüm 23

Pantolonumun cebindeki cep telefonu çaldığında hâlâ gece kulübündeki cinayet mahallindeydim ve sabah saat iki sularında birbirinin içine girmeye başlayan röportajlar yapıyordum. Nijerya Büyükelçiliği olabileceğini düşündüm ve hemen cevap verdim.

"Alex Cross, Metro," dedim.

"Baba?"

Damon'ın cep telefonumdaki sesi beni biraz şok etti. *Sabahın ikisinde, neden olmasın ki?* Şimdi ne oldu?

"Day, oluyor?" Massachusetts'te okulda olan on dört yaşındaki kızıma sordum.

"Uh ... pek bir şey yok," dedi Damon. Sanırım ses tonum onu hazırlıksız yakalamıştı. "Yani bütün gün seni aramaya çalıştım. İyi haberlerim var."

Rahatlamıştım ama nabzım hâlâ hızlı atıyordu. "Tamam, iyi haberlere ihtiyacım var. Ama bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Uyanık kalmak zorundaydım. *Seni* yakalamak için. Evi aradım, Nana'yla konuştum. Seni cep telefonundan aramak istemedim."

Yavaş bir nefes aldım ve tuvaletlerin yanındaki koridora doğru yürüdüm. Olay yeri teknisyenlerinden. Zaman ne olursa olsun, Damon'ın sesini duymak her zaman güzeldi. Konuşmalarımızı, ona verdiğim boks derslerini, basketbol maçlarını izlemeyi özlemiştim. "Haberleriniz nedir? Bir duyayım."

"Nana zaten biliyor ama ben de sana söylemek istedim. Okul takımına girdim. Birinci sınıf öğrencisi olarak. Bu oldukça iyi, değil mi? Oh, ve vizelerimden A aldım."

"Seni dinliyorum. 'Oh, ve bende As var.' Güzel bir-iki, Damon. Sanırım orada oldukça iyi iş çıkarıyorsun," dedim ve birden kendimi gülümserken buldum.

İçki ve ölüm kokan bir koridorda, neon ışıklar altında bu konuşmayı yapıyor olmak tuhaftı ama yine de harika bir haberdim. Cushing Akademisi'nin spor ve akademik programı Damon için gerçek bir çekicilik olmuştu. Her ikisinde de başarılı olmak için ne kadar çok çalıştığını biliyordum.

"Efendim?" Bir üniformalı başını koridora doğru eğdi. "Sizin için dokuz-bir-bir sevkiyat mı?"

"Dinle, Damon, seni sonra arayabilir miyim? Mesela gün ışığında?"

Güldü. "Tabii baba. Bu büyük bir , değil mi? O kulüpteki davan. Seni internette gördüm."

"Bu büyük bir şey," diye itiraf ettim. "Ama yine de sesini duymak harika. *Ne zaman istersen*. Biraz uyu."

"Evet, uyuyacağım. Sen de biraz uyu."

Suçlu hissederek telefonu kapattım. İşin anlamı buysa -sabahları oğlumla iki kez konuşmak- o zaman işimi iyi . Santral çağrıyla bana aktardı ve Nijerya Büyükelçiliği'nden daha önceki gibi aynı kadınla görüştüm. Bu sefer sesi duygu yüklüydü.

"Dedektif, bunu söylediğim için üzgünüm ama Büyükelçi ve Bayan Njoku bu gece öldürüldü. Büyük bir şok içindeyiz."

Şok olmamıştım, midem bulanmıştı. "Ne zaman oldu bu?" Ona sordum.

"Tam olarak emin değiliz. Sanırım son birkaç saat içinde."

Ve oğullarının öldürülmesinden birkaç dakika sonra? Başından beri plan bu muydu? Ve kimin planı? Ne amaçla? Burada neler oluyordu?

Kalçalarımın yaslanana kadar duvara doğru kaydım. Bir aile daha ölmüştü. Ve bu kez cinayet iki kıtayı, tamamen farklı iki dünyayı aşmıştı. En azından o zaman öyle düşünmüştüm.

Bölüm 24

BÜYÜK ISI artık hepimizin üzerindeydi. CIA'den Eric Dana'yı tekrar bulmam ertesi günümü aldı ve onu ancak Daly Binası'nda ortaya çıktığı için bulabildim.

Dana'yı Şef Davies'in ofisinden çıkarken yakaladım ve kapı tekrar kapanmadan önce patronun içeride oturduğunu gördüm. Gülümsemiyordu ve orada olduğumu bildiğinden emin olmama rağmen bana bakmadı.

Dana'ya doğru yürüdüm. "Bütün gün neredeydin? En az yarım düzine kez aradım. Bu davada yardımına ihtiyacım var. Sorun nedir?"

CIA ajanı adımlarını bile bozmadı. "konuşun. Metro bu işin . Chantilly bizim açımızdan tam bir felaketti. Bölüm başkanımız Steven Millard bu noktada işin içinde."

Millard. Bu ismi dostum Al Tunney'den duymuştum.

Asansörde Dana'ya yetiştim ve kapanan kapıdan dirsek atarak içeri girdim. "Katil nerede?" Ona sordum. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Ülkeyi terk ettiğini düşünüyoruz. Tekrar bu tarafa gelirse size haber veririm," dedi CIA görevlisi ve ilk kez bana baktı. "Kendi suç mahallinden ayrılma Cross. Sen kendi işini yap. Ben benimkini yaparım."

"Bu bir tavsiye mi yoksa tehdit mi?" Dana'ya sordum.

"DC'de çalıştığınız sürece, bu bir tavsiye. Burada senin üzerinde hiçbir kontrolüm ya da etkim yok."

Onun bu üstün tavrı beni şaşırtmadığı gibi, dikkatimi de dağıtmadı. Uzandım ve asansörün kırmızı düğmesini çevirdim. Sarsılarak durduk ve bir uyarı zili çaldı.

"Nereye gitti Dana?" Bağırdım. "Hangi cehennemde olduğunu söyle bana!" "Neyin var senin? Oyun böyle oynanmaz." Dana düğmeye uzandığında, kolunu tuttum ve onu tuttum. "Nereye gitti?" Tekrar sordum. "Bu benim için bir oyun değil."

Dana sert gözlerle bana baktı. Gayet sakin bir şekilde, "Kolumu bırak Cross. Çek ellerini üzerimden. Nijerya'ya geri döndü. Katil senin yetki alanının dışında."

Bunu çok ileri götürdüğümü biliyordum ve ne kadar duygusal olduğumu fark etmemi sağladı

Bu dava hakkında, belki de benim bildiğimden daha fazla. Bıraktım ve o da tek kelime etmeden asansörü tekrar çalıştırdı. Sessizce lobiye indik ve ben CIA'in hıyarının binadan çıkışını izledim.

Şimdi tek soru, onu atlatıp atlatamayacağımı. Acele edersem belki. Daly Binası'nın lobisinde cep telefonumu aradım.

"Al Tunney," diye cevap verdi diğer uçtaki ses. "Ben Alex Cross. Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim.

Tunney, "Hayır," dedi ve inledi.

Sonra da "Ne oldu?" diye sordu.

Ona söyledim ve yine inledi ve onu gerçekten suçlayamazdım.

Bölüm 25

Bree, "ALEX, bunu çok ileri götürüyorsun," dedi.

"Bunu biliyorum. Yaptığım şey bu. Her zaman yaptığım şey."

O gece geç saatlerde Bree ve ben şehirde gezintiye çıkmıştık. Gece geç saatlerde trafiğin azaldığı saatlerde araba kullanmayı severim ve bu caddelerin çoğunda altmış, hatta yetmiş hız tehlikeli değildir. Beşinci Cadde'ye döndüğümüzde ben kendimi daha iyi hissediyordum ama Bree hâlâ gergindi. Yatak odasında volta atmaktan kendini alamıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim, tedirgin ve kendinden emin değildi.

"Bakın, mesele şu ki, ben her zaman bu tartışmanın *diğer tarafında* olan, ikna etmeye çalışan kişi oldum. Hiçbir zaman orada oturup inanmayan kişi olmadım. Burada aşırıya kaçıyorsun, Alex. Bu son planın. Katili Afrika'ya kadar kovalamak mı? Bu şartlar altında bile, buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ben konuşmaya başladım ama o devam etti.

"Şimdi senin argümanlarına *neden* inanmıyorum biliyor musun Alex? Çünkü bazen senin yerinde olsam ben de yalan söyledim. Aileme kaç kez bir şey olmadığını ya da ne kadar güvende söyledim bilmiyorum, oysa gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Afrika'da ne bulacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Haklısın," dedim, sadece volta atmayı bırakmasını sağlamak için değil. "Burada sana bir şeyler satmaya çalışmayacağım, Bree. Ama sana orada aptalca bir şey yapmayacağımı söyleyeceğim."

Eric Dana ile yüzleşmemden ve Tunney ile yaptığım konuşmadan yaklaşık sekiz saat sonraydı. Tunney beni Nijerya'da görevli bir CIA memuruyla görüştürmeye kadar işi götürmüştü - onu bir daha asla aramamamı söylemeden hemen önce.

Sık uçuş millerim vardı, bu yüzden sorun olmadı. MPD'de birikmiş tatil zamanım vardı. Şimdi tek yapmam gereken tanıdığım en güçlü iki kadını bunu yapmamın mantıklı olduğuna ikna etmektir-Bree bu *gece*, *Nana Mama* yarın.

Bree'yle aramızdaki hava, gerilim hiç hissetmediğim kadar yoğundu. "Orada tam olarak neyi başarmayı umuyorsun?" diye sordu sonunda.

Ben.

"Nihayetinde mi? Tunney'nin adamını kullanarak yerel bir işbirliği ayarla. Sonra da

Yapabilirsem katili gözaltına aldıracağım. Bu adamı yakalayabilirim, Bree. Kibirli biri, yakalanamayacağını düşünüyor. Bu onun zayıf noktası."

"Kyle Craig bir ömürlük adamdı, hem de defalarca. Bu garanti değil, Alex. Bu *eğer* onu yakalarsan."

Kendime utangaç bir sırıtma izni verdim. "Yine de işimizi yapmaya devam ediyoruz, değil mi? Bu katilleri yakalamaya çalışmaya devam ediyoruz."

Sonunda uzandım ve elini tuttum. Sonra onu yatağa, yanıma oturması için çektim.

"Gitmem gerek, Bree. Şimdiden Washington'da gördüğüm herkesten fazla insan öldürdü. Eninde sonunda geri dönecek ve yeniden başlayacak."

"Ve arkadaşını öldürdü."

"Evet, arkadaşımı öldürdü. Ellie Cox'u ve tüm ailesini öldürdü."

Sonunda Bree omuz silkti. "Öyleyse git. Afrika'ya git, Alex." Uzun bir süre birbirimize sarıldık ve onu neden sevdiğimi bir kez daha hatırladım. Ve belki de şimdi neden ondan kaçtığımı.

Bölüm 26

Beyaz Saray'dan yarım düzine blok ötede, Pennsylvania Caddesi'nin hemen dışındaki ahşap panelli bir puro barında beyaz şeytanla buluştu. İçki ve aperatif sipariş ettiler ve beyaz adam bir Partagas purosunu seçti.

"Puro senin kötü alışkanlıklarından biri değil mi?" diye sordu beyaz adam. "Benim kötü alışkanlığım yok," dedi Kaplan. "Ben temiz kalpliyim." Beyaz adam buna güldü.

"Para transfer edildi, üç yüz elli bin. Şimdi geri mi dönüyorsun?"

"Evet, aslında bu gece geç saatlerde. Nijerya'daki evimde olmak için sabırsızlanıyorum." Adam başını salladı. "Böyle sıkıntılı zamanlarda bile mi?"

"Özellikle de şimdi. Benim için çok iş var. Tembelliği seviyorum. Petrol zengini. Yine de oraya varıyorum. Benim standartlarıma göre."

Beyaz adam pahalı purosunu kırtıptı ve Kaplan konyağını yudumladı. Emin değildi ama patronunun kim olduğunu bildiğini düşünüyordu. Bu ilk kez olmazdı. Bu grubun Afrika'daki müteahhitleri her zaman güvenilir değildi ama *o öyleydi. Her zaman.*

"Başka bir şey daha var."

"Her zaman ," dedi Kaplan, "sizin için." "Bir Amerikan polisi tarafından takip ediliyorsun."

"Benden sonra Afrika'ya gitmeyecek."

"Evet, aslında yapacak. Onu öldürmek zorunda kalabilirsiniz ama öldürmemenizi tercih ederiz. Adı Alex Cross."

"Anlıyorum. Alex Cross. Afrika'ya kadar onca yolu ölmek için gitmek akıllıca değil." "Hayır," dedi beyaz adam. "Bunu kendin hatırlamaya çalış."

İkinci Bölüm

HAC İŞARETİ

Bölüm 27

KAPLAN her yönüyle bir muammaydı, kimsenin çözemediği bir gizemdi. Aslında Afrika'da hiç kaplan yoktu, lakabını da bu yüzden almıştı. Başka hiçbir şeye benzemiyordu, türünün tek örneği idi, diğer tüm hayvanlardan, özellikle de insanlardan üstündü.

Kaplan, İngiltere'de okula gitmeden önce birkaç yıl Fransa'da yaşamış, Fransızca ve İngilizce öğrenmişti. Dillere karşı bir yeteneği olduğunu keşfetti ve öğrendiği ya da okuduğu neredeyse her şeyi hatırlayabiliyordu. Fransa'daki ilk yazında Versailles sarayının dışındaki park alanlarında çocuklara mekanik kuşlar satmıştı. Orada değerli bir ders öğrenmişti: beyaz adamdan ve özellikle beyaz ailelerden nefret etmek.

O gün pek de sevmediği bir şehirde bir görevi vardı çünkü yabancı burada çok fazla iz bırakmıştı. Şehir, Nijerya'nın Delta bölgesinde, petrol kuyularının çoğunun bulunduğu Port Harcourt'tu.

Oyun . Toplaması gereken bir ödül daha vardı.

Siyah bir Mercedes, şehrin zengin yabancıların yaşadığı kısmına doğru dik bir yokuştan hızla çıkıyordu - ve aynı zamanda Tiger'a doğru da.

Her zamanki gibi sabırla avını bekledi.

Sonra da alem yapan zavallı bir ayyaş gibi sokağa fırladı. Mercedes ya çok hızlı bir şekilde duracak ya da ona kafa üstü çarpacaktı.

Muhtemelen çok iri olduğu ve arabayı göçertebileceği için, şoför mümkün olan son anda frene bastı.

Kaplan, tertemiz ön camın arkasından kendisine küfreden canlı giysili siyah pisliği görebiliyordu. Bu yüzden tabancasını hızla kaldırdı şoförle bir korumayı camdan vurdu.

Vahşi çocukları çoktan limuzinin iki arka kapısına dayanmış, levyelerle yan camları kırıyorlardı.

Sonra kapıları açtılar ve çılgın atan beyaz okul çocuklarını, onlu yaşlarının başındaki bir erkek ve bir kızı dışarı çıkardılar.

"Onlara zarar vermeyin, başka planlarım var!" diye bağırdı.

Bir saat sonra, oğlan ve kızı şehrin dışındaki ıssız bir çiftlikte bir barakanın içinde yakalamıştı. Artık ölmüşlerdi, sonunda bulunsalar bile tanınmaz haldeydiler. Onları bir tencerede yağda kaynatmıştı. İşvereni bunu emretmişti.

Sudan'da yaygın olan bir ölüm şekli. Kaplan'ın bununla bir sorunu .

Sonunda cep telefonunu çıkardı ve şehirdeki bir numarayı aradı. Telefon diğer uçtan açıldığında, Amerikalı ebeveynlerin konuşmasına izin vermedi.

Ne yerel polisle ne de petrol şirketi için çalışan ve onları zarar görmekten koruması gereken özel müteahhitle konuşur.

"Genç Adam ve Chloe'yi tekrar görmek istiyorsan, tam olarak dediğimi yapacaksın. Her şeyden önce, senden tek kelime duymak istemiyorum. *Tek bir kelime* bile."

Polislerden biri konuştu tabii ki ve telefonu yüzüne kapattı. Daha sonra tekrar arayacak ve gün sonuna kadar parasını alacaktı. Bu kolay bir işti ve Adam ile Chloe ona Versailles'da mekanik kuşlarını satın alan iğrenç ve açgözlü beyaz çocukları hatırlatıyordu.

Onlar için hiç pişmanlık duymuyordu, hem de hiç. Bu onun için sadece bir işti. Toplanacak büyük bir ödül daha.

Ve gelecek şeylerin sadece başlangıcı.

Bölüm 28

Psikopat katili ve çetesini beni nereye götürürse götürsün takip etmeye KARARLIYDIM ama bunun kolay olmayacağını görebiliyordum. Tam tersi.

"Pasaportumu mu *aldınız*? Doğru mu anladım?" Nana'ya sordum.

"Gerçekten pasaportumu mu çaldın?"

Soruları duymazdan geldi ve bir tabak çırpılmış yumurta koydu.

Fazla pişmiş ve kızarmış ekmek yok, fark ettim. *Yani bu bir savaştı.*

"Doğru," dedi. "İnatçı bir çocuk gibi davranıyorsun, ben de sana böyle davranıyorum. Çalıntı," diye ekledi. "Çalınmak yerine *araklanmayı* tercih ederim."

Tabağı ittim. "Ellie Cox bu adam yüzünden öldü, Nana. Ailesi de . Ve burada, Washington'da başka bir aile daha. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranma."

"*Kendini* kastediyorsun. Ve işini, Alex. Bunun ilgisi var." Yarım fincan kahve doldurdu ve sonra odasına yöneldi.

seslendim. "Birinin pasaportunu çalmanın yasalara aykırı olduğunu biliyorsun. hukuk?"

"Öyleyse tutuklayın beni," dedi ve kapısını çarparak kapattı. Sabahın altısıydı ve yeni günün ilk raundu çoktan bitmişti.

Afrika'ya gitme olasılığımın ilk kez bahsettiğimden beri bunu . İlk başlarda çekingen davranıyordu, evin etrafında haber makaleleri dolaşıyordu. Bir gece *Time*'ın "Ölümcül Delta" başlıklı kapak haberini kesip çamaşırlarımın yanına bırakmışım; ertesi sabah anahtarlarımın yanındaki zarfın içinde BBC'nin "Birçok Hizip, Nijerya için Barış Yok" başlıklı haberini buldum.

Bunları görmezden geldiğimde, sanki neredeyse her birini kendim düşünmemişim gibi, "ya olursa "lar ve potansiyel risklerden oluşan bir listeyle ders vermeye devam etti. Nijerya'nın kuzeyinde Müslümanların Hristiyanları öldürmesi; Doğu Nijerya'da Hristiyanların misilleme yapması; öğrencilerin Hristiyan bir öğretmeni linç etmesi; Okija'da bulunan toplu mezarlar; polis yolsuzluğu ve vahşeti; Port Harcourt'ta her gün yaşanan adam kaçırma olayları.

Tamamen haksız olduğundan değil. Bu cinayet davaları zaten tehlikeliydi ve ben henüz ev sahibi avantajından vazgeçmemiştim bile. Gerçek şu ki, Afrika'da beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, bu kasabı susturmak için bir şansım bunu kullanacağımdı. CIA bağlantısı

katil zanlısının şu anda Lagos'ta olduğu ya da en azından birkaç gün önce orada olduğu sinyalinini vermişti.

Vize başvurumu hızlandırmak için bazı torpiller yaptım. Sonra da son dakikada Lagos'a bir bilet almak için yetmiş beş bin milimi bozdurdum.

şimdi önümdeki tek engel seksen sekiz yaşındaki b y kannemdi. Büyük bir engel. O sabah ben işe gidene kadar odasında kaldı *ve  alınan* pasaport hakkında konuşmayı bile .

Açıkçası, onsuz fazla uzağa gidemezdim.

Bölüm 29

O gece, Anneanneye kendi ilacından biraz tattırdım. Geç saatlere kadar bekledim, çocuklar yattıktan sonra. Sonra onu en sevdiği okuma koltuğunda, *Eats, Shoots & Leaves*'in bir kopyasına sarılmış halde buldum.

"Nedir bu?" Sanki onu ısıracaktı gibi elimdeki dosyaya kısararak baktı.

"Daha fazla haber makalesi. Onlara bir göz atmanı istiyorum. Korkunç bir hikaye anlatıyorlar, Nana. Cinayet, dolandırıcılık, tecavüz, *soykırım*."

Nana'ya verdiğim makalede çetenin DC'deki cinayetleri de yer alıyordu. *Post*'ta her aile hakkında birer tane olmak üzere iki uzun ve iyi yazılmış hikâye vardı; mutlu zamanlarından, örneğin başlarını taşıdıkları zamanlardan fotoğraflar da vardı.

"Alex, sana zaten söyledim. Orada neler olduğunu biliyorum. Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Her vakayı çözmek zorunda değilsiniz. Hayatında bir kez olsun bırak gitsin." "Keşke yapabilsem."

Dosyayı düz bir şekilde kucağına koydum, başının sıcak tepesini öptüm ve yatağa gittim. "İnatçı," diye mırıldandım.

"Evet, . *Hem de çok*."

Bölüm 30

SABAH, beş gibi aşağı indim. Jannie ve Ali'nin çoktan kalkmış olduğunu görünce şaşırdım. Ninem sırtı bana dönük bir şekilde ocağın başında oyalanıyordu. Tarçınlı ve dayanılmaz bir şey pişiriyordu.

Bir *tuzak* sezdim.

Jannie portakal suyu bardaklarını tezgâhtan masaya taşıdı; masada beş kişilik çatal bıçak takımı ve bez peçeteler vardı.

Ali çoktan evinde oturmuş, büyük bir kâse mısır gevreği ve sütle uğraşıyordu. Damlayan bir kaşıkla beni selamladı. "O burada!"

Et tu, Ali.

"Bu hoş bir sürpriz," dedim tüm odaya yetecek kadar yüksek sesle. Ninem cevap vermedi ama beni duyduğu kesindi.

Ancak o zaman buzdolabının kapağına bantlanmış sarı bordürlü National Geographic Afrika haritasını fark ettim.

Ayrıca peçeteler ve gümüş takımlarla birlikte *pasaportumu* da masaya bıraktım.

"Yani," dedi Nana. "Seni tanımak güzeldi."

Bölüm 31

Ian Flaherty adında bir CIA OPERASYONCUSU Nijerya'nın Port Harcourt kentinde histerik bir aileye "bebek bakıcılığı" yapıyordu. Ailenin ergenlik çağındaki oğlu ve kızı kaçırılmıştı. Oturma odasında toplanmış, fidye taleplerini öğrenmek için bekliyorlardı ve ortam bundan daha umutsuz .

, diye düşünmüştü Flaherty.

Telefonu çaldı ve odaya doluşan herkes endişeli yüzlerle ve derin bir kaygıyla ona baktı.

"Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor. Bu başka bir dava," dedi ve oturma odasının hemen dışındaki yemyeşil bahçelere doğru yürüdü.

Amerika arıyordu, başka bir tür acil durum.

Flaherty diğer uçtaki sesin Eric Dana'ait olduğunu fark etti, en azından rütbe olarak üstüydü.

"Elimizde oldukça önemli bir durum var. Alex Cross adında bir cinayet dedektifi oraya gidiyor. Lufthansa'nın 564 sefer sayılı uçağıyla saat dört buçukta varacak.

Kaplan Lagos'ta mı?" Dana sordu. "O

burada," dedi Flaherty.

"Onu kendiniz gördünüz mü?"

"Aslında var. Dedektifin uçağıyla buluşmamı ister misiniz?"

"Bunu sana bırakıyorum."

"Muhtemelen onunla tanışmam en iyisi olur. Alex Cross diyorsun. Bir düşüneyim. o."

", ama ona göz kulak olmalısın. Başına bir şey gelmesine izin verme. . . yardım edilebileceği zaman. Burada çok seviliyor ve bağlantıları var. Orada bir karışıklık istemiyoruz."

Flaherty, "Bunun için çok geç," dedi ve kötü, alaycı bir kahkaha attı.

Çocukları muhtemelen çoktan ölmüş olan aileyi teselli etmek için geri döndü.

Ama yine de ödeyeceklerdi.

Bölüm 32

SORUŞTURMA artık kesinlikle bir dönüş yapmıştı. Ama bu iyi yönde miydi yoksa kötü yönde mi?

Washington'dan Frankfurt, Almanya'ya giden uçak neredeyse tamamen doluydu ve ilk bir saat boyunca inanılmaz derecede gürültülüydü. Afrika'ya kimin devam edeceğini tahmin etmek için biraz boş zaman , ancak kendi karanlık hayallerime geri dönmem çok uzun sürmedi.

Bu yolculuğa çıkmama neden olan her şey, Ellie'yle Georgetown'da geçirdiğim günlere ve Nana'nın o sabahki isteksiz onayına kadar uzanan uzun bir vaka notu gibi aklımdan geçti.

Nananın veda hediyesi kucağımda açık bir şekilde duruyordu. Wole Soyinka'nın "*Şafakta Yola Çıkmalısın*" adlı anı kitabının bir kopyasıydı.

Bir aile fotoğrafını -annie, Damon ve Ali, bir yıl kadar önce Disneyland'da Donald Duck'la çiğnerken- sayfaya işaretlemişti ve sayfadaki bir alıntının altını çizmişti.

T'agba ba nde, a a ye ogun ja.

Kişi yaşlı statüsüne yaklaştıkça, savaşlara girmekten vazgeçer.

Sanırım bu onun son sözü söyleme şekliydi. Benim üzerimde tam tersi bir etki yaratması dışında. Bu yolculuğun bir anlamı olması için her zamankinden daha kararlıydım.

Bana karşı olan ihtimaller ne olursa olsun, Ellie'nin ailesinin katillerini bulacaktım. Bulmak zorundaydım; ben Ejderha Avcısı'ydım.

Bölüm 33

"AH, SOYINKA. Aydınlatıcı bir yazar. Onu daha önce okudunuz mu?"

Koltuğumun yanındaki koridorda birinin durduğunu fark etmemiştim. Zar zor da olsa başımı kaldırıp o güne kadar gördüğüm en kısa boylu rahibe baktım. En kısa adam değildi ama kesinlikle en kısa rahipti. Beyaz yakası göz hizama geliyordu.

"Hayır, bu benim ilkim," dedim. "Büyükannemden bir veda hediyesiydi."

Gülümsemesi daha da parlaklaştı, gözleri daha da büyüdü.

"Nijeryalı mı?" "Sadece iyi okumuş bir Amerikalı."

"Ah, şey, kimse mükemmel değildir," dedi ve ardından herhangi bir hakaret imasında bulunmadan önce güldü. "*T'agba ba nde, a a ye ogun ja*. Bu bir Yoruban atasözü, biliyorsun."

"Yoruban mısın?" diye sordum. Aksanı bana Nijeryalı gibi gelmişti ama Yoruban'ı Igbo'dan Hausa'dan ya da diğer dillerden ayıracak kulağım yoktu.

"Yorubalı Hristiyan," dedi ve sonra göz kırparak ekledi, "*Hristiyan* Yorubalı, piskoposa sorarsan. Ama bana söyleme. Söz veriyor musun?"

"Kimseye söylemem. Sırrınız güvende."

Tokalaşmak istercesine bir elini uzattı ve ben ona doğru uzandığımda benimkini iki elinin arasına sıkıştırdı. Rahibin elleri çok küçüktü dostluğu ve belki de başka bir şeyi ifade ediyordu.

"İsa Mesih'i kurtarıcınız olarak kabul ettiniz mi, Dedektif Cross?"

Elimi geri çektim. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü eğer yapmadıysanız, üzere olduğunuz yolculuğu göz önünde bulundurursak, şimdi bunu yapmak için iyi bir zaman olabilir. Yani İsa Mesih'i kabul etmek için."

Rahip haç işareti yaptı. "Ben Peder Bombata. Tanrı sizinle olsun, Dedektif Cross. Afrika'da onun yardımına ihtiyacınız olacak, size söz veriyorum. Bu bizim için çok kötü bir zaman. Belki de bir iç savaş zamanı."

Beni yanındaki boş koltuğa davet etti ve saatlerce konuşmaya devam ettik ama *adımı nereden bildiğini bana hiç söylemedi*.

Bölüm 34

Washington'dan ayrıldıktan ON SEKİZ SAAT -ki bana *daha çok birkaç gün gibi geldi- sonra* Frankfurt'tan kalkan uçak nihayet Nijerya'nın Lagos kentindeki Murtala Muhammed Havaalanı'na indi.

Uçaktan Sahra'nın inanılmaz ve biraz da hipnotize edici genişliğini, onu kıyıdan tamponlayan savanları ve şehrin hemen ötesindeki aynı derecede uçsuz bucaksız Gine Körfezi'ni izlemiştim.

Sonra piste indiğimde birden kendimi Anytown, ABD'de gibi hissettim. Fort Lauderdale de olabilirdi, tüm söyleyebileceğim bu.

"Sana yardım edemediğim için üzgünüm kardeşim." Peder Bombata yanıma geldi ve ayrılmadan önce tekrar elimi sıktı. Gelişini hızlandırmak için kendisini bir eskortun karşılayacağını söylemişti. "Boş cebine iki yüz naira koy, dostum," dedi bana.

"Ne için?" Ben sordum.

"Bazen cevap Tanrı'dır. Diğer zamanlarda ise nakittir."

Her zamanki gibi gülümseyen ufak tefek rahip bana kartını verdi, sonra son bir dostça el sallayarak uzaklaştı.

Ne demek istediğini yaklaşık üç saat sonra anladım; bu süre göçmenlik kuyruğunda ter dökerek geçirdiğim süreydi. Yaklaşık dört yüz kişi için bankoda sadece iki yavaş hareket eden memur vardı.

Bazı yolcular geçerken, diğerleri sıranın başında otuz dakika kadar alıkonuldu. İki kez bir kişinin ana terminale çıkmasına izin verilmeden silahlı bir koruma tarafından yan kapıdan götürüldüğünü gördüm.

Nihayet sıra bana geldiğinde, iniş kartımı ve pasaportumu görevliye uzattım.

"Evet, peki pasaportunuz?" diye sordu.

Bir an kafam karıştı ama sonra Peder Bombata'nın söylediklerini hatırladım ve anladım. Kaşlarımı kontrol altında tuttum. *Memur rüşvet istiyordu.*

Bankoya iki yüz naira uzattım. Parayı aldı, beni damgaladı ve bana bir daha bakmadan sıradaki kişiyi çağırdı.

Bölüm 35

El ve parmak izi bulaşmış cam kapılardan geçip Murtala Muhammed'deki ana terminale girdiğimde beni karşılayan gürültü ve aceleci insanların anlık saldırısıyla kıyaslandığında, göçmenlik bürosundan geçmenin düşük gürültüsü ve hayal kırıklığı hiçbir şeydi.

On üç milyon insanın yaşadığı bir metropolde olduğumu ilk kez orada anladım. Sanırım en az yarısı o gün havaalanındaydı.

Demek burası Afrika, diye düşündüm. Ve orada bir yerlerde katilim ya da katillerim var.

En az beş Nijeryalı "görevli" bagaj arabalarına doğru giderken beni durdurdu. Her biri kimliğimi doğrulamamı istedi. Hepsi de temelde aynı şeyi söyledi. "Visa, American Express, herhangi bir kart olur." Her biri Amerikalı olduğumu açıkça biliyordu. Hepsi küçük bir rüşvet istedi ya da belki de bunu bir bahşış olarak düşündüler.

Bagaj atlıkarıncasına ulaşip çantamı aldıktan sonra yirmi kişilik insan duvarının arasından geri döndüğümde, çantalarımın nereye götürülmesini istediğimi soran eski bir şapkalı, pejmürde görünümlü bir çocuğa birkaç naira daha vermeyi .

Ancak daha iyi düşündüm ve her şeyi göğsüme yakın tutarak kendi taşıyarak ilerledim. *Yabancı bir ülkede yabancı,* diye düşündüm, yine de burada olmaktan garip *bir* şekilde memnundum. Bu büyük bir macera olacağı benziyordu, değil mi? Benim için tamamen yeni bir bölgeydi. Kuralların hiçbirini bilmiyordum.

Bölüm 36

Havanın mazot koktuğu dışarısı hiç de rahat değildi ve bunda şaşılacak bir şey yoktu: Baktığım her yerde eski arabalar, kamyonlar ve parlak sarı otobüsler vardı. Her yaştan yerel halk trafiğin yanında yürüyor, gazeteden meyveye, çocuk kıyafetlerinden kullanılmış ayakkabılara kadar her şeyi satıyordu.

"Alexander Cross?"

Nijerya'daki CIA bağlantım Ian Flaherty'yi görmeyi ve onunla tanışmayı umarak arkamı döndüm. CIA sana gizlice yaklaşmakta iyiydi, değil mi?

Onun yerine iki silahlı polis memuruyla yüz yüze geldim. Bunların göçmenlik bürosu değil, normal polis olduğunu fark ettim. Bereleri de dahil olmak üzere tamamen siyah üniformaları vardı ve gömleklerinin apoletlerinde amblemlili şivronlar bulunuyordu. İkisi de yarı otomatik silah taşıyordu.

"Ben Alex Cross, evet," dedim onlara.

Sonrasında olanlar tüm mantığa meydan okuyordu. Spor çantam kolumdan koparıldı. Sonra da küçük valizim. Memurlardan biri beni döndürdü ve bileklerimde kelepçeler hissettim. Sonra da çok sıkı bir şekilde sıkıldıklarında sert bir çimdik hissettim.

"Oluyor?" Polislere bakmak için dönmeye çabaladım. "Bu da ne böyle? Bana neler olduğunu anlatın."

Bagajımı taşıyan memur, sanki bir taksi çağırıyormuş gibi elini havaya kaldırdı. Dört kapılı beyaz bir Toyota kamyonet hemen kaldırıma yanaştı.

Polisler arka kapıyı çekerek açtılar, başımı eğdim ve beni içeri iterek seyahat çantamı fırlattılar. Polislerden biri kaldırımda kalırken diğeri şoförün yanına atladı ve yola çıktık.

Birden kaçırıldığımı fark ettim!

Bölüm 37

BU GERÇEKÜSTÜ BİR ŞEYDİ. Çılgıncaydı.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Bu da ne demek oluyor? Ben bir Amerikan polis memuruyum," diye itiraz ettim kamyonun arkasından. Kimse söylediklerimi dinlemiyor gibiydi.

Koltuğumda öne doğru eğildim ve göğsüme sert bir cop yedim, ardından yüzüme iki kez vuruldu.

Burnumun kırıldığını hissettim ve *duydum!*

Kan hemen yüzümden gömleğime fişkırdı. Bunların olduğuna inanamıyordum, hiçbirine inanamıyordum.

Ön yolcu koltuğundaki polis bana baktı, vahşi gözlerle bakıyordu ve copunu tekrar sallamaya hazırды. "Sessiz kalmayı seviyorsun, beyaz adam. Lanet Amerikalı, lanet terörist, lanet polis."

Buradaki bazı insanların Amerikalı siyahların kendilerine Afro-Amerikan hoşlanmadığını duymuştum. Şimdi bunu ilk elden hissediyordum. Ağzımdan zor nefes alıyor, kan öksürüyor ve başım dönmesine rağmen odaklanmaya çalışıyordum. Kamyon havaalanı trafiğinde ilerlerken, şoför sürekli kornaya basarken nem ve mazot dumanı üzerime çöktü.

Beyaz, kırmızı ve yeşil arabalar ve birkaç tane daha parlak sarı otobüs gördüm. Kadınlar sırtlarında kundaklanmış bebekleriyle yolun kenarında yürüyorlardı, bazılarının ellerinde de *jölelerinin* üzerinde dengede duran sepetler vardı. Çok sayıda kulübenin yanı sıra modern binalar, daha fazla araba, otobüs, kamyon ve hayvan arabası da görülüyordu.

Etrafımda her zamanki gibi işler dönüyor.

Ve korkarım bu kamyonun içinde her zamanki gibi iş vardı.

Aniden polis tekrar üzerime geldi. Koltuğun üzerinden uzandı ve beni yan tarafıma itti. bir başka darbesi için hazırlandım. Onun yerine, ellerinin beni okşadığını hissettim.

Sonra cüzdanım cebimden kayarak çıktı. "Hey!"

diye bağırdım.

Elimdeki bir tomar parayı çıkardı -üç yüz Amerikan doları ve beş yüz naira daha- sonra boş cüzdanı fırlattı. Kafatasımın derinliklerine acı dolu bir ürperti gönderdi.

Öksürerek bir kan püskürttüm ve bu da koltuğa çarparak omzuma bir cop darbesi daha yememe neden oldu.

Arka koltuğu kaplayan lacivert naylon örtü birden bana anlamlı geldi. Kan lekeleri için oradaydı, değil mi?

Hiçbir dayanağım yoktu, bunun neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, bu konuda ne yapacağımı da bilmiyordum.

Tüm sağduyuma rağmen tekrar sordum: "Beni nereye götürüyorsunuz? Ben bir Amerikan polisiyim! Bir cinayet davası için buradayım."

Polis memuru sürücüye lehçe bir şeyler havladı. Direksiyonu kırdık ve yolun kenarında hızla durduğumuzda arabanın kapısına yaslandım.

İkisi de dışarı çıktı! İçlerinden biri benim tarafımdaki kapıyı yırtarak açtı ve ben yere düştüm, kelepçeliydim ve düşüşümü engelleyemiyordum.

toz, sıcaklık ve acı dolu bir dünya yüzüyordu. Toprak öksürmeye başladım.

Güçlü eller şimdi kollarımın altındaydı, kaldırıyordu. Polis ya da kimse beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Yanımdan geçen tıka basa dolu bir Audi steysin vagonun arkasından bakan küçük bir çocuk gördüm.

"Sen cesur bir adamsın. Senin aptal beyaz adam olduğun kadar cesursun."

Şimdi konuşan şofördü ve sırası geldiğinde devreye giriyordu. Yüzümün sol tarafına bir tokat attı, sonra da sağ tarafına. Mücadele ettim. dik durmak için.

"Siz ikiniz mükemmel bir iş çıkarıyorsunuz-" Kesinlikle yumruk atmıştım. Bundan sonra ne olacağı umurumda bile değildi.

Şakağıma sert bir yumruk indirdi. Kafamın içinde garip bir çıtırtı duydum, sonra bir tane daha.

Ondan sonra kaç tane kapalı yumruk darbesi geldi bilmiyorum. Sanırım dörtte bayılmışım.

Bölüm 38

GERÇEK DIŞI. ÖNGÖRÜLMEMİŞ. İNANILMAZ.

karanlıktı ve her ağrıyordu, ama özellikle burnumun etrafı. İlk başta zihnim bomboştı. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu; ne Afrika'da de başka bir yerde. Sadece *buraya nasıl geldiğimi* düşündüm.

Ve sonra, *burası neresi? Nereye götürüldüm?*

Elim şakağıma gitti. Açık bir yaraya dokunduğum yerde keskin bir sızı hissettim ve sonra kelepçeleri hatırladım. *Ama artık bileklerimde değillerdi.*

Sırt üstü yatıyordum, sert bir zemindeydim, taş ya da çimento olabilir.

Biri bana bakıyordu. Neredeyse ışıksız odada yüz ifadesini seçemiyordum. Sadece koyu tenli bir adam olduğunu söyleyebildim.

Tek bir adam olmadığını fark ettim. Çok sayıda. Bir düzine ya da daha fazla adam etrafımda duruyordu. Sonra anladım! Onlar da benim *gibi tutsaklardı.*

"Beyaz adam uyandı," dedi biri.

Sanırım kıyafetlerim beni ele veriyordu. Beni bir Amerikalı için yapmışlardı. "Beyaz adam" bir hakaret anlamına geliyordu ve bu hakareti yolculuk sırasında zaten duymuştum.

"Neredeyim ben?" Bir vıraklama olarak çıktı. "Su mu?" Ben sordum.

Daha önce konuşmuş olan, "Sabaha kadar olmaz, dostum" dedi. Yine de diz çöktü ve yardım etti. Göğüs kafesim patlayacakmış gibi hissediyordum ve kendi kendine geçmeyen canavar bir baş ağrım vardı.

Bir çeşit kasvetli, pis bir nezarethanede olduğumu gördüm. Burnum kırık olsa bile, koku inanılmaz derecede güçlü ve iğrençti, muhtemelen görünmeyen bir köşedeki tuvaletten geliyordu. Ağzımdan sıkı nefesler aldım.

Az da olsa ışık, uzak duvardaki ızgaralı bir kapıdan geliyordu. belki bir düzine insan için yeterince büyük görünüyordu ama bu sayının en az üç katı insan vardı, hepsi de erkekti.

Mahkûmların çoğu yerde omuz omuza yatıyordu. Nispeten şanslı birkaç kişi ise duvara monte edilmiş ranzalarda horluyordu.

" kaç?" diye sordum.

"Gece yarısı, belki. Kim bilir? Bizim için ne fark eder ki? Hepimiz

ölü adamlar zaten."

Bölüm 39

Kafam biraz dağılınca cüzdanımın yerinde fark ettim. Ve kemerim.

Etrafı biraz daha yoklayınca sol kulağımdaki küpeyi fark ettim. Jannie'nin doğum günü hediyesi olan küçük gümüş bir halkanın bulunduğu lob kabuk bağlamıştı.

Beni nereye götürmüşlerdi? Havaalanından ne kadar uzaktaydım? Hâlâ Nijerya'da mıydım?

Neden kimse beni kaçırmalarını engellemeye çalışmamıştı? Bu her zaman oluyor muydu?

Bu soruların hiçbirisi ya da cevapları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Lagos'ta mıyız?" Sonunda sordum.

"Evet. Kirikiri'de. Bizler siyasi mahkumlarız. Bize öyle söylendi. Ben bir gazeteciyim. Ya siz?"

Kapının kilidi açılırken kapı yönünden metal bir sürtünme sesi geldi ve ardından ardına kadar açıldı.

İki mavi üniformalı gardiyanın beton koridorun ışığında durakladıklarını gördüm, sonra içeri girip kendileri gölge oldular. Saniyeler sonra biri el fenerini üzerimize tuttu.

Gözlerime takıldı ve birkaç saniye orada asılı kaldı.

Benim için geldiklerinden emindim ama onun yerine iki adamı yakaladılar. Gazeteci olduğunu söyleyen adamı.

Onu kabaca ayağa kaldırdılar. Sonra muhafızlardan biri tabancanın kılıfını çıkardı ve şakağına dayadı.

"Kimse Amerikalı ile konuşmuyor. *Hiç kimse*," dedi muhafız odadakilere. "Beni duyuyor musunuz?"

Sonra, ben şaşkınlıkla izlerken, adam bayılana kadar tabancayla dövüldü. Bilinci yerinde değildi. Sonra sürüklenerek hücreden çıkarıldı.

Etrafımdaki diğer mahkûmların tepkisi çoğunlukla sessiz bir kabullenişti, ancak birkaç adam ellerinin içine doğru inledi. Kimse kıpırdamadı; birkaçının horlama seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Olduğum yerde kaldım ve acımasız muhafızlar gidene kadar her şeyi içime attım. Sonra yapabileceğim tek şeyi yaptım, o da yere doğru gevşemektir,

Her sığ ve hızlı nefes alışımnda göğsümde bir acı daha hissediyordum.
Kendimi nasıl bir cehennemin içine sokmuştum?

Bölüm 40

KEŞKE Kırıkırı'daki hapisane hücresinde geçirdiğim ilk gecenin bir bulanıklık olduğunu ve neredeyse hiç hatırlamadığımı söyleyebilseydim.

tam tersi oldu. unutmayacağım, bir saniyesini bile.

Susuzluk en kötüsüydü, en azından ilk gece. Boğazım sanki . Susuzluk beni içten içe kemiriyordu. Bu arada, büyük boy sivrisinekler ve fareler de aynı şeyi dışarıdan yapmaya çalışıyordu.

Başım ve gövdem bütün gece metronom gibi zonkladı ve gardımı düşürdüğüm ya da Tanrı korusun yarım saat uyuduğum anda umutsuzluk duygusu beni ele geçirmekle tehdit etti.

İnsan Hakları İzleme Örgütü'nden bu tür hapisanelerdeki koşullar hakkında bir şeyler bilecek kadar okumuştum ama bilmekle yaşamak arasındaki uçurum muazzamdı. Muhtemelen hayatımın en kötü gecesiydi ve bundan önce de kötü geceler geçirmiştım. Kyle Craig, Gary Soneji ve Casanova ile zaman geçirmiştım.

Nihayet şafak sökerken, tek parmaklıklı pencereyi bir televizyon seti gibi izledim. Siyahtan griye ve maviye doğru yavaşça değişimini görmek, iyimserliğe en yakın olduğum andı.

Tam etrafımdaki mahkûmlar kıpırdanmaya başlamıştı ki, hücre kapısı tekrar açıldı.

Eşikte sıırım gibi bir muhafız duruyordu. Bana çok uzun boylu bir çekirgeyi hatırlattı. "Cross! Alexander!" diye bağırdı avazı kadar. "Cross! Bu tarafa! Hemen!"

Yavaşça ayağa kalkarken yarı yarıya sağlıklı görünmek için mücadele ettim. Gömleğimdeki kurumuş kanla birleştikleri yerden çekilip alınan göğüs kıllarımın acısına odaklandım. Bu sadece bir içgüdüydü ama beni lastik gibi bacaklarımın üzerinde ayağa kaldırdı ve zeminde ilerletti.

Sonra gardiyanı koridorda takip ettim. Sağa döndü ve önümüzdeki çıkmaz sokağı gördüğümde, hapishaneden çıkmakla ilgili düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Belki de hiç.

"Ben Amerikalı bir polisim," dedim hikayeme yeniden başlayarak. "Burada bir cinayeti soruşturuyorum."

Ve sonra *aklıma geldi - bu yüzden mi bu hapishanedeydim?*

Bölüm 41

BU KESİNLİKLE Cehennemdi. Benim hücreme açılan kapı gibi birkaç tane ürkütücü, metal kapının önünden geçtik. Burada kaç mahkûmun tutulduğunu ve bunlardan kaçının Amerikalı olduğunu merak ettim. Gardiyanların çoğu biraz İngilizce konuşuyordu, bu da buradaki tek Amerikalı olmadığımın şüphelenmeme neden oldu.

Koğuştaki son kapı, kilidi olmayan tek kapıydı. Önünde, oturağı neredeyse paslanmış eski bir ofis sandalyesi duruyordu.

"İçeri," diye bağırdı gardiyan. "Çabuk olun, devam edin, *Dedektif*."

Sandalyeyi yolumdan çekmek istediğimde, onu elime tutuşturdu. Çok da iyi oldu. Yere oturmak dışında oturacak bir şey vardı ve şu anda ayakta durmak istemiyordum.

İçeri girdiğimde kapıyı kapattı ve sesinden anladığım kadarıyla uzaklaştı.

Bu oda da nezarethaneye benziyordu - belki yarısı kadar büyük ve boş olması dışında. Çimento zemin ve taş duvarlar koyu renkte çizgiliydi, muhtemelen çürüyen koku da buradan geliyordu.

Burada hiç tuvalet yoktu. Muhtemelen tüm alan bir zamanlar tuvalet olduğu için.

Tekrar gri metal kapıya baktım. Kilit olmadığı düşünülürse, buradan çıkmaya çalışmak, oturup bundan sonra olabilecekleri beklemekten daha mı aptalcaydı?

Muhtemelen hayır, ama bundan emin , değil mi?

Tekrar ayak sesleri duyduğumda ayağa kalkmak üzereydim. Tekrar . Kapı açıldı ve gardiyan mavisî yerine siyah üniforma giyen iki polis memuru içeri girdi. Midem bana bunun kötü bir değiş tokuş olduğunu söyledi.

Gardiyanların yüzündeki sert ve kızgın ifade de öyle.

"Cross? Alexander?" diye bağırdı biri.

"Biraz su alabilir miyim?" diye sordum. Dünyada daha fazla istediğim bir şey yoktu. Artık zar zor konuşabiliyordum.

Aynalı gözlüklü memurlardan biri diğerine baktı, o da başını hayır anlamında salladı.

"Neyle suçlanıyorum?" diye sordum.

"Aptalca bir soru," dedi Ayna

Gölgeleri.

Bunu göstermek için ikinci polis yanıma geldi ve yumruğunu

Midem. Kuru bir çuval gibi yere düşmeden önce bile rüzgârım kesilmişti.

"Kaldırın onu!"

Mirror Shades beni kolayca kaldırdı, sonra güçlü kollarını arkadan omuzlarıma doladı. Bir sonraki yumruk geldiğinde düşmemi engelledi ve aynı zamanda vücudumun tüm darbeyi emdiğinden emin oldu. Hemen kustum, ortaya çıkaracak bir şey olmasına biraz şaşırmıştım.

"Param var," dedim, daha önce bu ülkede, Göçmenlik Bürosu'nda işe yarayan şeyi denedim.

Baştaki polis dev gibiydi; Sampson kadar uzun, İdi Amin kadar göbekliydi. Vücudunun eğiminden gözlerimin içine baktı. "elinde ne varmış."

"Burada değil," dedim. CIA bağlantım Flaherty, sözüm ona Lagos'taki bir bankada benim için bir para fonu oluşturmuştu. "Ama alabilirim-"

Baş polis dirseğini çeneme çarptı. Sonra göğsüme yıkıcı bir yumruk daha geldi. Birden nefes alamaz oldum.

Geri adım attı ve Aynalı Gölgele'e el sallayarak yoldan çekilmesini işaret etti. İri yarı, şişman adam tahmin edemeyeceğim bir çeviklikle bir tekme attı ve beni yine göğsümden yakaladı. İçimde kalan tüm hava dışarı çıktı. Az önce ezilmiş gibi hissettim.

İki muhafızın odadan çıktığını *görmek* yerine *duydum*. bu kadardı. Beni yerde yatar halde bıraktılar; ne sorgulama, ne talep, ne de açıklama.

Umut yok mu?

Bölüm 42

Nezarethaneye döndüğümde bana bir kase manyok ve bir bardak su , ama sadece birkaç ons. Suyu içtim ama Afrika'da önemli bir sebze olan manyoktan yiyemediğimi fark ettim. Katı yiyecekleri yutmaya çalıştığımda boğazım kapanıyordu.

Genç bir mahkûm yakınımnda durmuş bana bakıyordu. Sırtımı duvara vererek, ancak onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "İster misin?" diye fısıldadım. Kaseyi uzattım.

"Cassava'yı selamlıyoruz, büyük ," diye hırıldadı kaseyi alırken. "Okulda öğrendiğimiz ünlü bir şiirden."

Sürünerek oturdu, ikimiz de nöbetçiler için kapıyı gözlüyorduk.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Sunday, efendim."

Yirmi yaşından fazla olamazdı, eğer . Kıyafetleri kirliydi ama bana orta sınıf gibi geldi ve her iki yanağında üç şeritli kabile yarası vardı.

"Buyur, Sunday. Yine de benimle konuşurken görülmesen iyi olur."

"Oh, siktir et onları," dedi. "Ne yapabilirler ki, beni bir hapishane hüccresine mi atsınlar?"

Manyokları hızlıca yedi, sanki birisinin elinden almasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Ya da içeri girip onu dövmesini.

"Ne zamandır buradasın?" Yemeğini bitirdiğinde sordum. "Buraya on gün önce geldim. Belki şimdi 11'dir. Buradaki herkes yeni Mahkum, işlem için bekliyor." Bu bir haberdi.

"İşleme mi? Nereye?"

"Maksimum güvenli birime. Taşrada bir yere. Ya da belki daha kötüsü olur. Bilemiyoruz. Belki de hepimiz büyük bir hendeğe ."

"Ne kadar sürer? İşlem. Burada ne oluyor?"

Yere baktı ve omuz silkti. "Belki on gün. Tabii eğer *egunje*."

"*Egunje*?"

"Dash. Muhafızlar için para. Ya da belki birileri burada olduğunu biliyordur?" I

başımı hayır iki yana salladım. "O zaman sizde büyük bir *wahala* var, efendim. Aynı benim gibi. Siz yoksunuz. Shhhh. Muhafız geliyor."

Bölüm 43

Gardiyanlar üçüncü sabah beni uyandırdıklarında, ayağa sürüklemek zorunda kaldılar. Onlarla kendi isteğimle gitmiyordum. Kendi idamıma değil. Bir gün önceki dayaktan dolayı göğsüm hala ağrıyordu. Ve burnum ciddi şekilde enfeksiyon kapmıştı.

Bu sefer hücreden *sola* dönmüştüm. Bunun iyi haber mi yoksa kötü haberin daha da kötüye gittiği anlamına mı geldiğini bilmiyordum.

İnsan çekirgeyi dik, taş bir merdivenden aşağıya kadar takip ettim. Başka bir koridor ve birkaç dönüş daha... Buradan tek başıma asla çıkamayacağımı düşündüm.

Sonunda dışarı çıkıp kapalı bir girdik. Birkaç tutam yabani ot ve dikenli tel şeritleriyle kaplı on fit yüksekliğinde bir çitin bulunduğu, güneşten kavrulmuş topraktan oluşan geniş bir alandı. Eğer burası bir egzersiz alanıysa, bunun için üzücü bir bahaneydi.

Her neyse, parlak ışıktaki zar zor bir şey görebiliyordum. Ve hava sıcaktı, en az yüz dereceydi, aşağı yukarı on ya da yirmi.

Nöbetçi, uzak taraftaki yüksek tellerle kaplı kapıya gelene kadar durmadı.

Kilitli bir kapı açılarak bir binanın içinden geçildi, başka bir kapıdan geçildi, sonra bir kapıdan geçildi ve uzakta park alanına benzeyen bir yere ulaşıldı.

Çekirge Adam'a olduğunu sordum. Cevap vermedi. Sadece kapıyı açtı ve geçmeme izin verdi.

Kapıyı arkamdan kapatarak beni başka bir geçide kilitledi.

"İcabına bakıldı," dedi.

"Ne var?"

"Sen"

Beni orada bırakıp geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlamıştı bile. Kalbim hızlandı ve bedenim sertçe gerildi. Bu kesinlikle bir son gibi hissettiriyordu, öyle ya da böyle.

Birden sağ tarafımda bir kapı açıldı. Başka bir muhafız kafasını dışarı uzattı. Bana sabırsızca eliyle işaret etti.

"Gir , gir içeri!"

Tereddüt ettiğimde uzandı ve beni kolumdan çekti. "Sağır mısın? Yoksa aptal mısın? Gir içeri."

Girdiğim oda klimalıydı. Tenimde bir şok etkisi yarattı ve tek istediğinin kapıyı tekrar kapatmak olduğunu anladım.

Oldukça sıradan görünen sade bir ofiste duruyordum. İçinde iki ahşap masa ve birkaç dosya dolabı vardı. Evrak işleriyle uğraşan ikinci bir güvenlik görevlisi beni görmezden geliyordu. Havaalanına vardığımdan beri gördüğüm ilk beyaz adam da oradaydı.

Açık renk pantolon, bol düğmeli gömlek güneş gözlüğü giymiş bir sivildi. Benim tahminim CIA'dendi.

"Flaherty mi?" Gönüllü olarak herhangi bir bilgi verme zahmetine girmediği için ben sordum.

Bana boş cüzdanımı fırlattı. Sonra nihayet konuştu. "Tanrım, berbat görünüyorsun. Buradan çıkmaya hazır mısın?"

Bölüm 44

Bu kâbus gibi hapishaneden çıkmaya hazır olmanın çok ötesindeydim ama Lagos'a geldiğimden beri başıma gelen her şey beni şaşkına çevirmişti.

"Ne-? Beni nasıl buldun?" Daha klimalı ofisten çıkmadan Flaherty'ye sordum. "Oluyor? Az önce orada ne oldu?"

"Şimdi olmaz." Yürüyüp bir kapı açtı ve önce benim çıkmamı işaret etti. İki gardiyan başını kaldırıp bakmadı bile. Biz çıkarken biri bir dosyayı karalıyor, diğeri de telefonda gevezelik ediyordu. Cehennemin derinliklerinde her zamanki gibi iş.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Flaherty koluma girdi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Tanrım, Flaherty. Teşekkür

." "Burnunu mu kırdılar?"

"Öyle hissediyorum."

"Öyle de görünüyor. Bir adam tanıyorum. Al." Bana küçük bir şişe su uzattı ve ben de boğazımdan aşağı boşaltmaya başladım. "Yavaş ol, dostum."

Beni yakındaki bir gölge ağacının altına park etmiş eski, kirli beyaz bir Peugeot 405'e doğru yönlendirdi. Çantam çoktan arka koltuğa yerleşmişti. "Teşekkür ederim," dedim tekrar.

Hareket ettikten sonra ona "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

"Perşembe günü gelmediğinde, sadece birkaç olasılık olduğunu düşündüm. Yüz kişi bana senin adını verdi. Başka bir beş yüzlük de seni dışarı çıkardı."

Göğüs cebinden bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. Citibank'a aitti ve Lagos'ta bir adresi vardı. Arkasında mavi tükenmez kalemle ACROSS9786EY4 yazıyordu.

"değiştirmek isteyeceksin. Ve eğer yapabilirsiniz muhtemelen bir bin dolar daha bağlayın."

"Peki ya ailem?" Hepsi birden aklıma geldi. "Onlarla konuştun mu? Neler olduğunu biliyorlar mı?"

"Dinle, yanlış anlama ama ben senin sosyal hizmet görevlin değilim. Muhtemelen cehennemin on sekizinci çemberinden geçmiş gibi hissettiğini biliyorum."

ya da her neyse, ama bu tür şeyler için bana güvenemezsin. Tamam mı? Sert olmak istemem. Ama bugünlerde burada işler böyle yürüyor. Şu anda çok şey oluyor."

Paketten bir Camel Light çıkardı, yaktı ve burun deliklerinden çift duman üfledi. "Onları otelden arayabilirsin. Aileni."

"Merhametinizden etkilendim."

Dümdüz . Sanırım anlamıştık. Belli benimki Ian Flaherty'nin Lagos'ta duyduğu en üzücü ya da en kötü hikâye değildi. Muhtemelen uzun bir atışla değil.

"Bu arabada hiç yiyecek var mı?" Ona sordum.

Uzandı ve torpido gözünü açtı. Bir kutu içinde çikolatalı protein içeceği vardı. Ilık ve biraz taneliydi ve hiçbir şeyin tadı benim için bu kadar güzel olmamıştı.

Başımı arkaya attım, gözlerimi kapattım ve üç gündür ilk kez rahatlamaya ve belki de cinayet soruşturması ve az önce başıma gelenler hakkında düz çizgilerle düşünmeye çalıştım.

Bölüm 45

AĞIR BİR GÜRÜLTÜ beni sıcak, terli ve tatsız bir uykudan uyandırdı.

Belki de sadece birkaç dakika . Gözlerim tam zamanında açıldı ve eski bir Adidas spor ayakkabısının tavandan Peugeot'nun kaputuna sıçradığını gördüm.

"Ne oluyor lan?" Flaherty başını iki yana çevirdi.

Önümüzde ve arkamızda görebildiğim kadarıyla arabaların olduğu kötü bir trafik sıkışıklığına yakalanmıştık. "Bölge Çocukları. Tahmin etmeliydim." Kaşlarını çatı ve işaret etti.

Onları önce yan aynadan gördüm. En az yarım düzine vardılar. Gençlere benziyorlardı. Arabadan arabaya geçiyorlar, bazılarının yanından geçip bazılarında duruyorlar, sürücüleri ve yolcuları soyuyorlardı.

"Bölge Çocukları mı?" Ben sordum.

"Çete üyeleri gibi, mücevhersiz. Sadece hamamböceği haydutlar. Onlar için endişelenme."

İki araba geride, eski Chicago Bulls forması giymiş düz yüzlü bir çocuk birinin sürücü tarafındaki camına uzandı ve bir yumruk attı. Sonra eli bir çanta tutarak dışarı çıktı.

"Bir şeyler , değil mi?" Kapının koluna uzandım ama Flaherty beni geri çekti.

"Ne yapalım? Hepsini tutuklayacak ? Bagaja mı koyalım? Bırakın bunu ben halledeyim."

Gömlüksiz, kafası tıraşlı ve yüzünde kızgın sivilceler olan bir başka çocuk arabamızın yanına doğru ilerledi. Flaherty'nin penceresinin yarısına kadar eğildi ve yumruğunu kaldırdı.

"Ver şu lanet cüzdanını bana, *oyinbo* adam," diye bağırdı çıktığı kadar. "Hemen ver!"

Flaherty'nin eli koltuğun altına uzanmaya başlamıştı bile. Koltuğun altından bir Glock'u kucağından çocuğa doğrulttu.

"Bana lanet cüzdanını vermeye ne dersin, enayi?" diye tersledi. Çocuk geri çekildi, iki eli havada, yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Ya da belki de oğlum, oğlum demeliyim. Doğru, fikrimi değiştirmeden kımıldamaya devam et."

Çocuk arkadaşlarına seslenerek, "Bu değil, kardeşlerim," dedi ve onlar için baş ve işaret parmaklarıyla bir silah yaptı.

İçlerinden biri yine de geçerken sandığa vurdu ama devam ettiler. Başka kimse bizi rahatsız etmedi.

Flaherty ona baktığımı gördü.

"Ne? Dinle, DC'ye geldiğimde bana neyin olduğunu söyleyebilirsin. Tamam mı? Bu arada, sadece nerede hatırlamaya çalışın."

Dönüp ön camdan baktım ve biz orada öylece otururken başka bir sürücünün soyulduğunu gördüm.

"Unutmak zor," dedim.

Bölüm 46

Soruşturmamın artık gerçekten devam edebileceğini ve bunun Mars'taki bir ceza soruşturması gibi bir şey olacağını bir sarsıntıyla fark ettim.

İşte o zamanlar Nijerya'da hayat bu kadar farklıydı.

Flaherty'nin beni bıraktığı Superior Otel çok genişti. Tavsiye edilecek çok fazla bir şey yoktu. Muhtemelen ellili yıllarda ya da o oldukça güzel bir yerdi. Şimdi yontulmuş sıva duvarları ve otoparkta tişört, elektronik eşya ve telefon kartı satan yerlilerden oluşan sabit bir ekibi vardı.

Ayrıca havaalanına da yakındı. Nijerya'da üç gün geçirdim ve küçük bir daire .

"Beni neden buraya getirdin?" Arka koltukta gömleğimi değiştirirken sordum. "Sabah uçağa yetişmek isteyebileceğinizi düşündüm. Biri her zaman umut."

"Nereye giden bir uçak?"

"Eve, tabii . Şimdi gitmelisiniz, Dedektif Cross. Size zarar verme konusunda ciddileşmeden önce. Sen Kaplan'a ulaşamayacaksın ama o sana ulaşabilir."

Konuşmayı bıraktım ve Flaherty'ye baktım. "*Kaplan mı?*"

Bölüm 47

"ADI BU, Dedektif Cross. Bilmiyor muydunuz? Aslında, bu çete patronlarının birçoğunun adı Kaplan. Ama senin adamın ilkiydi."

"Peki, nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilseydim, seni hemen oraya götürür ve bu bitirirdim."

Kanlı gömleğimi çöp kutusuna attım ve çantamı aldım. "Yarın saat kaçta buluşalım?"

Flaherty biraz sırttı. Sanırım bu kısmi bir onaydı. "Seni arayacağım." "Ne zaman?"

"Olabildiğince erken. Biraz dinlen. Sabah burada olmazsan, gerçekten aklının başında olduğunu anlayacağım."

O gitmeden önce, Superior'daki ilk gecenin parasını ödeyebilmek ve bir de telefon kartı alabilmek için biraz nakit borç aldım.

Kırk beş dakika sonra duş almış, doyurmuş ve yurtdışı aramamın gerçekleşmesini bekliyordum.

Oda kesinlikle özel bir şey değildi. Belki 10× 15 numaraydı, duvarları yontma sıvaydı ve arada sırada su böcekleri eşlik ediyordu.

Görevli, banyo lavabosunun armatürlerinin yerinde olmadığını görünce şaşırمامıştı. Yakında yenilerinin geleceğine söz verdi. Gerçekten umurumda değildi. Hapisten sonra oda bana kral dairesi gibi gelmişti.

Jannie telefonu açtığı anda ve sesini ilk kez duyduğumda boğazımda bir yumru oluştu. Burnumun zonkladığı ve ara sıra kan sızdırdığı gerçeğini unuttum.

"Bakın bugün kim okula gitmemiş," dedim, hafif ve parlak tutmaya çalışarak.

"Bugün cumartesi, baba. Orada zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor musun? Sesin de üşütmüşsün gibi geliyor."

Ağrıyan ve kırılan burnuma dokundum. "Evet, sanırım biraz . Yaşayacağım. Aslında şehirdeki en iyi otellerden birinde kalıyorum."

"Alex, sen misin?" Nana şimdi dahili hattaydı ve biraz kızgın olduğu her halinden belliydi. "Üç gündür neredeydin? Bu benim için kabul edilemez bir davranış."

"Özür dilerim, Nana. Bir çizgiyi çıkarmak düşündüğümünden çok daha zor oldu."

dedi ve daha fazla yalan söylememek için bir sürü soru sormaya başladı.

Jannie bana fen deneyindeki meyve sineklerinden ve Beşinci Cadde'deki yeni komşulardan bahsetti. Nana bodrumdaki kazan sesinin geçen sefer dokuz yüz dolara mal olanla aynı olmasından endişeleniyordu. Sonra Ali bana Nijerya'yı haritada bulabildiğini, başkentin Lagos olduğunu ve nüfusun ne kadar olduğunu bildiğini söyledi - yüz otuz beş milyondan fazla.

Sonra Nana, Bree'yi söyledi.

"Orada mı?" Biraz şaşırmıştım. Bree ben yokken dairesine geri planlamıştı.

"Burada birinin bize göz kulak olması gerekiyor," dedi Nana sert bir sesle.

"Ayrıca, o artık bizden biri. Bree aileden biri."

Bölüm 48

Nana'nın az önce söylediklerini ve Bree'nin hatta girdiğinde çıkardığı sesi SEVDİM. Bir kapının kapandığını duydum ve bize biraz mahremiyet verildiğini anladım.

"*Nihayet*," dedim.

"Biliyorum. Nana sert biri, değil mi? Ama tatlı da olabiliyor."

Güldüm. "Yumruklarını çekiyor çünkü sen oradasın. Seni şimdiden manipüle ediyor."

"Lafı , bana saçmalama Alex. Son üç gündür ?"

"*Dedektif* Stone, siz misiniz?" . "Sanırım beni özlediniz?"

"Elbette . Ama ciddi bir soru sordum. Üç gündür çok endişeliyim. Hepimiz, özellikle de Nana."

"Tamam, işte olanlar ve bu davanın bir parçası. Öyle olmak zorunda. Havaalanında tutuklandım."

"*Tutuklanmış mı?*" Bree bunu yeni bir endişe kaydeden bir fısıltıyla söyledi. "Kim tarafından? Havaalanında mı? Hangi olası gerekçeyle?"

"Adli sürecin dünya genelinde göreceli bir kavram olduğu gerekçesiyle Tahmin et. İki buçuk gün boyunca nezarethanede kaldım. Beni hiçbir şeyle suçlamadılar."

Sesi biraz kaymıştı - daha çok Bree ve daha az Dedektif Stone. "Ne kadar kötüydü?"

"On üzerinden on beş verirdim ama şu anda çoğunlukla iyiyim. Superior Otel'deyim. Tabii ki, bu sadece bir isim. Bu mekanın üstün yanı yok."

Pencereden dışarı baktım, karanlık gök başları körfezin üzerinde yuvarlanıyordu. On kat aşağıdaki havuz alanı temizlenmeye başlamıştı. Daha o sabah Kirikiri'de uyandığıma inanmak zordu.

"Dinle Alex, şu anda bunu duymak ister misin bilmiyorum ama dün gece bir başka katliam daha yaşadık. Petway'de bir aile daha katledildi. Bu kez ebeveynler Sudan vatandaşıydı."

Yatağı oturdum. "İlk ikisiyle aynı MO mu?" diye sordum.

"Evet. Büyük bıçaklar, muhtemelen palalar, aşırı kötülük. Sadece çirkin

Çirkinlik uğruna, zalimlik uğruna zalimlik. Oğlunuz ve etesi burada olsun ya da olmasın, bahse girerim onun adamları da işin içindeydi."

"Görünüşe göre katilin adı Kaplan'mış. Ben de Kaplanı Yakala'yı oynuyorum. Herhangi bir yerden vur emri vermiş olabilir."

"Bu doğru. Ya da Washington'a dönmüş olabilir, Alex. O *buradayken* sen orada olabilirsin."

Cevap veremeden dışarıdan ani bir parıltı ve tepemde büyük bir gök gürültüsü duyuldu. Odadaki ışıklar titredi, sonra söndü ve telefonu da beraberinde götürdü.

"Bree?" Dedim. "Bree, orada mısın?"

Ama hat kesikti. *Kahretsin*. Bree'ye onu ne kadar özlediğimi bile söylememiştim.

Lobide mumlar ve en az bir propan jeneratörü görmüşüm. Superior'da bu tür şeylere alışıklardı. Yatağıma uzandım ve gözlerimi kapattım, elektrikler kısa süre içinde gelmezaşağı inip kontrol edeceğimi düşündüm.

Bu arada, DC'deki yeni cinayetlerin sonucu neydi? Ve benim için ne anlama geliyordu?

Peşinde olduğum katil -Kaplan- hâlâ Nijerya'da mıydı? Yoksa bunca yolu sadece burnumu kırdırmak için mi gelmiştim?

Bölüm 49

TELEFONUM ÇALIYORDU.

Ve çalışıyor.

Sonunda gözümü kırıpıştırarak uyandım, derin bir komaya benzer uykudan çıkmaya başlamıştım. Yüzümün yanındaki komodinin üzerindeki saat 12:00, 12:00, 12:00'yi gösteriyordu.

Sabah olmuştu ve otelin elektrikleri tekrar .

Telefona cevap vermek için döndüğümde, tüm vücudum ağırlı bir sertlik ve şiddetli morarmanın acısıyla direndi. Her şey yeniden gözümün önüne geldi. Hapishane, dayak, Ellie ve ailesinin öldürülmesi, soruşturma.

"Alex Cross," dedim.

"Yapma bunu."

"Kim bu?"

"Ben Flaherty. Telefona adınla cevap verme. Kim olduğunu asla bilemezsin-"

" kaç?" Flaherty'ye sordum. Zaten ders için çok erkendi.

Önce tavana, sonra da vücudumun uzunluğuna baktım. Hâlâ kıyafetlerimin içindeydin ve ağzım macun gibiydi. Patlamış burnum da yine zonkluyordu. Yastığın her yerinde hem koyu hem de parlak kırmızı kan lekeleri vardı.

"Saat 11'de. Sabahtan beri arıyorum. Dinle. Eğer çabuk gelersen sana birkaç saat verebilirim, sonra da önümüzdeki Pazartesi gününe kadar görevde olmayacağım."

" ne var? bir şey?"

"Kıçımdaki egzama dışında mı? Lagos'ta bulabileceğin kooperatif bağlantısına en yakın şey bende. Bankaya gittin mi?"

"Henüz tuvalete gitmedim."

"Evet, öldüğün zaman uyursun, değil mi? Kendine bir şoför bul. Resepsiyon ayarlayacaktır ama saatlik değil günlük istediğinizi söyleyin. Seyahat bahşisi için rica ederim.

"Broad Caddesi'ndeki Citibank'a git. Ve adama geçitten gitmesini söyle, böylece neden bahsettiğini biliyormuş gibi görüneceksin. Eğer yola çıkarsan, bire kadar yetişebilirsin. Seninle orada buluşuruz. Ve sakın geç kalma.

Citibank on Broad."

"Evet, ilk seferinde anladım."

"Çabuk öğrenen biri olduğunu söyleyebilirim. Yürü hadi!"

Bölüm 50

Bir elimde dumanı tüten lezzetli bir fincan koyu Nijerya kahvesiyle Superior'dan uzaklaştığımda, birinin "reset" düğmeme bastığını hissettim.

Yüzümün aldığı şekli ya da kaslarımın yarısını saymazsak, sanki Afrika'daki ilk günümü yeniden yaşıyordum. Ellie'nin sadece birkaç hafta önce burada olduğunu düşündüm ve ona ne olduğunu merak ettim. Kaplanla temas etmiş miydi? Eğer öyleyse, nasıl olmuştu?

İnceleyecek ne bir dosya ne de istihbarat vardı - bana iade edilen tek şey kıyafetlerim, pasaportum ve boş cüzdanımdı - bu yüzden Lagos Adası'na doğru yavaşça sürünerek manzarayı seyrettim.

Şoförüm dostça bir gülümsemeyle bana "Lagos'a 'yavaş şehir derler," dedi. Yol kenarındaki terk edilmiş arabaların hepsinin, benzini bitip sürekli sıkışan ya da kendi deyimleriyle "yavaş giden" insanlardan kaynaklandığını söyledi.

Lagos şehir merkezini ilk kez gördüğüm anakara köprüsünde hızımız biraz arttı. Uzaktan bakıldığında, şehir manzarası büyük şehirlerin tipik bir örneği; beton, cam ve çelikten oluşuyordu.

Ancak yaklaştıkça, bir Escher tablosundan fırlamış gibi görünmeye başladı, bir imkansız bina kümesi bir sonrakinin ve bir ve bir sonrakinin içine ve etrafına sıkışmıştı. Buradaki yoğunluk -kalabalık, trafik, altyapı- benim için ürkütücüydü ve New York'a ve hatta Mexico City'ye birçok kez gitmişim.

Sonunda Broad Caddesi'ndeki Citibank'a vardığımızda Flaherty ön tarafta durmuş sigara içiyordu. Bana ilk söylediği şey, "Jack Nicholson *Çin Mahallesi*'nde." oldu. Küçük şakasına sırtı, sonra da "Miden mi bulanıyor?" dedi.

"Pek değil. Neden?"

Burnumu işaret etti. "Bundan sonra hızlıca bir mola verebiliriz. Seni hemen iyileştiririz."

Bu arada, içeri girip yedek kartlarımı ona borcum olan parayı almam gerektiğini söyledi. Ayrıca kendim için ne gerekiyorsa ve bulabilirsem küçük banknotlar halinde en az iki yüz Amerikan doları.

"Ne için?" Ben sordum.

"Yağ."

Sözüne inandım ve dediğini yaptım.

Oradan şoförüm bizi Five Cowrie Creek üzerinden şehrin daha lüks adalarına -Victoria- ve bir ofis binasının beşinci katındaki özel bir muayenehaneye götürdü. Çok özel.

Doktor beni hemen gördü. Yüzümü muayene etti ve ardından bana hızlı ve dayanılmaz bir ayarlama yaptı. Hayatımda yaptığım en garip doktor ziyaretiydi. Sakatlığım ile ilgili hiçbir soru sorulmadı ve ödeme talep edilmedi. On dakikadan kısa bir sürede girip çıktım.

Arabaya döndüğümüzde Flaherty'ye ne kadar zamandır Lagos'ta olduğunu sordum. Belli ki buranın suyunu çıkarmıştı, hem de . Ayrıca sorularıma cevap vermeyecek kadar da bilgiliydi.

Şoföre "Oshodi Market," dedi, sonra tekrar arkasına yaslandı ve bir sigara daha yaktı.

"Sakin olsan iyi olur," dedi bana. "Bu biraz zaman alacak, güven bana. Lagos'a ne diyorlar biliyor musun?"

"Yavaş şehir."

Ağzının kenarlarını aşağı doğru kıvrırdı ve beyaz bir duman bulutu çıkardı.

"Hızlı öğreniyorsun. En azından bazı şeyleri."

Bölüm 51

Görsel olarak OSHODI PAZARI Lagos'un geri kalanına çok benziyordu; bir şeyler satın alan ya da satan ve muhtemelen her ikisini de yapan yoğun, aceleci insanlarla baştan sona doluydu.

Flaherty, en sevdiği labirentteki sıska beyaz bir sıçan gibi kalabalığın ve tezgâhların arasından kıvrıla kıvrıla ilerledi.

Onunla kalabilmek için gözlerimi ondan ayırmamam gerekiyordu ama egzotik yemek kokuları ve pazarın sesleri hâlâ yüksek ve güçlü bir şekilde geliyordu. Hepsini içime çektim ve çok beğendim.

Açık ateşte ızgara etler, fıstıklı şeyler ve tatlı-baharatlı güveçler vardı ve hepsi bana ne kadar aç olduğumu hatırlatıyordu. Aksanlar ve diller radyo istasyonları ya da belki caz gibi gelip gidiyordu. Yorubanca en yaygın olanıydı; diğerlerinin arasından onu seçmeye başlamıştım.

Ayrıca kamyonların arkasından hayvan anırmaları, aşı kuyruğunda ağlayan bebekler ve pazarda gittiğimiz hemen her yerde sürekli fiyat pazarlığı yapan insanlar duydum.

Nabzım hep yüksekti ama iyi anlamda. Sefaletle yüzleşeyim ya da yüzleşmeyeyim, sonunda burada olduğum için heyecanlıyım.

Afrika! İnanılır gibi değil.

Burayı evim olarak görmüyordum ama yine de güçlü bir cazibesi vardı. Egzotik, şehvetli ve *yeniydi*. Bir kez daha kendimi zavallı Ellie'yi düşünürken buldum. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Ona burada ne olmuştu?

Ne ?

Flaherty sonunda bir kilim tezgahında yavaşladı. Yulaf ezmesi renginde geleneksel cüppeler giymiş bir adamla pazarlık yapan genç satıcı, biz omuz yüksekliğindeki yığınların arasından geçip tezgâhın arkasına doğru yürürken zar zor baktı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra bir hayalet gibi yanımızda belirdi. "Bay Flaherty," dedi ve sonra bana kibarca başını salladı. "Biram var ve İsterseniz soğutucuda maden suyu da var." Sanki pazarda bilgi satmak yerine bizi evinde ağırlıyormuş gibi hissettirdi.

Flaherty elini kaldırdı. "Sadece güncel olaylar, Tokunbo. Bugün Kaplan denen şeyle ilgileniyoruz. Büyük olan." Fark ettim ki

İsmin bundan daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu.

"Son yirmi dört saat içinde yaptığınız her şey size yirmi Amerikalı kazandırır. Kırk sekizde on alırsın. Bundan daha eski olan her şey, bugün kilim satarak ne kazanıyorsanız onu verir."

Tokunbo sakince başını salladı. Flaherty'nin tam zıttı gibiydi. "Sierra Leone'ye gittiğini söylüyorlar. Hatta dün gece. Onu kaçırdınız, şansınıza."

"Karadan mı
havadan mı?"

"Karadan."

"Tamam." Flaherty bana döndü. "Burada iyiyiz. Adama parasını öde."

Bölüm 52

Tokunbo'ya Kaplan ve onun vahşi çocuklardan oluşan çetesi hakkında soracak daha pek çok zor sorum vardı ama o Flaherty'nin muhbiriydi ve ben de onun protokolüne uydum. Zaten duyma mesafesi dışına çıkana kadar ağzımı kapalı tutmayı ona borçluydum.

"Bu hızlı giriş çıkış da neyin nesi?" Halı satıcısının tezgahından ayrıldıktan sonra söyledim.

"Sierra Leone'de. Çıkmaz sokak, iyi değil. Oraya gitmek istemezsin." "Sen neden ? Bilginin Sierra Leone'de olduğunu nereden biliyorsun? iyi mi?"

"Paramı hiç geri istemedim diyelim. Bu arada, birkaç gün, bir hafta, ne gerekiyorsa burada dinlenmen daha iyi olur. Görülecek yerleri gör. Fahişelerden uzak dur, özellikle de güzel olanlardan."

Flaherty'nin kolunu tuttum. "Bunca yolu otelin havuzunda serinlemek için gelmedim. Burada tek bir hedefim var."

"Sen burada bir hedefsin, adamım. 'Oyunda kalmak için hayatta kalmalısın' sözünü hiç duydun mu? Burası şu anda çok tehlikeli bir şehir."

"Götlük yapma, Flaherty. Ben DC polisiyim, unutma. Bu tür şeyler yaptım. çok şey. Hâlâ ayaktayım."

"Tavsiyemi dinleyin, Dedektif Cross. Geri gelecektir. Bırak gelsin. O zaman ölebilirsin."

"Hala Sierra Leone'ye gitmek istiyorsam tavsiyeniz nedir?"

Nefes aldı, sanırım teslim olmuş hissediyordu. "Muhtemelen Koidu'ya gidecek. Doğu sınırına yakın. Kailahun şu anda onun için bile biraz fazla sıcak. Eğer karadan gittiye, bu ticaret yaptığı anlamına gelir - bu da petrol ya da belki gaz anlamına gelir."

"Neden Koidu?"

"Elmas madenleri. Burayla orası arasında gayri resmi bir elmas karşılığı petrol ticaret koridoru var. Duyduğuma göre bu işe çok meraklı."

"Tamam. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Tekrar yürümeye başladı. "Evet. Evde en iyi arkadaşın var mı? Ara onu. Ona pornonu ya da öldüğünde ailenin bulmasını istemediğin diğer şeyleri nerede sakladığını söyle. Ama hey, iyi yolculuklar ve iyi

seni tanımak."

"Flaherty!" Seslendim ama arkasına bakmayı reddetti ve marketin dışına çıktığımda beni orada bırakıp gittiğini gördüm.

Ben de içeri girdim ve biraz taze meyve aldım - mango, guava ve papaya. Çok lezzetliydi! Yapabiliyorken tadını çıkarayım bari.

Yarın Sierra Leone'de olacağım.

Bölüm 53

Koidu'nun dışında, eskiden orman olan bir yerden kıvrıla kıvrıla geçen güneşin vurduğu toprak bir yolda, on beş yaşında bir çocuk yavaş yavaş boğularak ölüyordu.

Yavaşça, çünkü Tiger tam da böyle olmasını istiyordu.

Aslında çok yavaş.

Bu, çocuklarının izlemesi ve ders çıkarması için önemli bir ölümdü.

Genç askerin yemek borusunu daha da sıkı kavradı.

"Sen benim bir numaramdın. Sana güvenmiştim. Sana her şeyimi verdim, buna Oksijenin. Anlıyor musun? Anladın mı?"

Tabii ki çocuk anlamıştı. Bir taşı, bir elması avuçlamıştı. Dilinin altında bulundu. Muhtemelen şimdi onun için ölecekti.

Ama Tiger'ın elinden değil.

"Sen." Diğer çocuk askerlerin en küçüğünü işaret etti. "Kardeşini kes!"

En fazla on yaşında olan delikanlı öne çıktı ve Kaplan'ın Amerika seyahatinden kendisine hediye edilen şarjörlü Ka-bar'ı kınından çıkardı. Hiç tereddüt etmeden bıçağı kardeşinin kalçasına sapladı, sonra da fişkırان kanı önlemek için geri sıçradı.

Kaplan kendi elini hırsızın boğazında tutmaya devam etti; çığlık bile çocuk sadece öğürdü.

"Şimdi sen," dedi sıradaki en genç vahşi çocuğa. "Acele etme. Aceleye gerek yok."

Her biri , teker teker, elmas hırsızını öldürecek olan hariç, istedikleri türlü darbeyi vurdu. Bu hak en yaşlı olana aitti - ya da en azından şu anda en yaşlı olana. Ona "Roket" diyorlardı - yağmur çamur demeden her zaman giydiği parlak kırmızı Houston Rockets basketbol formasından dolayı.

Kaplan, Roket'in cinayeti bitirmesine izin vermek için geri çekildi. Hırsız daha fazla tutmaya gerek yoktu; vücudu gevşemiş ve parçalanmıştı, paramparça olmuş yüzünün etrafındaki tozda kan birikiyordu. Kara sinekler ve kabarık sivrisinekler yaraların üzerine yerleşmeye başlamıştı bile.

Roket, hırsız çocuğun başının üzerinde durana kadar etrafta dolaştı. Henüz tıraş etmeye başlamadığı sakalının tüylerini gelişigüzel ovalıyordu.

"Hepimizi utandırıyor sun," dedi. "En çok da kendini utandırıyor sun. Bir numaraydın. Şimdi bir hiçsin!" Sonra hayatı boyunca izlediği Amerikan filmlerinde olduğu gibi kalçasından gangsta tarzında bir el ateş etti. "Bu aptal piçle daha fazla sorun yok," dedi.

Kaplan çocuklara "Gömün onu!" diye bağırdı.

Önemli olan tek şey, onlar gidene kadar leşin gözden uzak kalmasıydı. Bu ölü çocuk kimsenin umurunda değildi ve Sierra Leone zaten domuzların ve vahşilerin . Burada sahipsiz cesetler yabancı otlar kadar yaygındı.

Çaldığı elması diğerleriyle birlikte siyah deri kutusuna geri koydu. Bu, bir tanker Bonny Crude'un ona getirdiği paketti ve iyi bir takastı. Menşe sertifikaları kolayca satın alınabilir ya da sahtesi yapılabilirdi. Taşlar Londra'da, New York'ta ya da Tokyo'da sorunsuzca el değiştirebilirdi.

Mezarı kazarken Raket'i yanına çağırırdı. "Onu toprağa koymadan önce telsizini çek. Her zaman yanında olsun, uyurken bile."

Raket selam verdi ve diğerlerini denetlemeye geri döndü, yürüyüşünde eskisinden daha büyük bir çalım vardı. Az önce ne söylendiğini anlamıştı. *Telsizini çek. Kendin tak.*

Tiger'ın yeni bir numaralı çocuğuydu.

Bölüm 54

Belki de Sierra Leone adlı küçük, hüzünlü ülke hakkında istediğimden daha fazlasını zaten biliyordum. Oradaki isyancılar son yıllarda üç yüz binden fazla insanı öldürmüş, bazen önce ellerini ve ayaklarını kesmiş, ailelerin uyuduğu evleri ateşe vermiş ya da annelerin karnındaki ceninleri parçalamışlardı. "Dehşet panoları" oluşturdular; canlarını bağışlamak istedikleri kurbanların bedenlerine mesajlar kazıdılar ve sonra bunları yürüyen reklamlar olarak kullandılar.

Bellview Air adında bir havayolu şirketiyle gece Freetown'a, oradan da ölüme meydan okuyan pervaneli bir uçakla Sierra Leone'nin doğu sınırına kadar gittim ve Koidu'ya hizmet veren çimenli bir piste iniş yaptık. Oradan da bölgede bulunan iki taksiden birine bindim.

Ian Flaherty'nin beni gitmemem konusunda uyarmasından otuz altı saat sonra, Koidu'da çalışan birkaç elmas madeninden biri olan Running Recovery'nin çevresinde duruyordum.

Tiger'ın bu madenden biriyle iş yapıp yapmadığını henüz bilmiyordum ama Flaherty'ye göre Running Recovery'nin kötü bir ünü vardı.

Başkentte olsaydım, işe seçim kampanyasıyla başlardım. Ben de burada bunu yapmaya karar verdim, gerekirse her seferinde bir maden.

Yine bir dedektiftim.

Bunu zaten biliyordum.

Running Recovery alüvyonlu bir elmas tarlasıydı, bir maden değildi. Bana minyatür bir kanyon gibi göründü - iki futbol sahası büyüklüğünde çukurlu ve hendekli sarı toprak, belki en derin yeri otuz metre.

İşçiler aşırı sıcakta eğilmiş, kazma ve eleklerle çalışıyorlardı. Çoğu bellerine kadar çamurlu kahverengi suyun içindeydi.

Bazıları ilkokul çocukları boyunda görünüyordu ve anlayabildiğim kadarıyla öyleydiler. Kanye West'in "Diamonds from Sierra Leone" şarkısını düşünüp durdum, rap sözlerini kafamda duydum. Damon bu melodiyi çok dinlerdi ve şimdi onun ya da arkadaşlarının sözlerin gerçek anlamını hiç düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum.

Madenin tepesindeki güvenlik şaşırtıcı derecede azdı. Düzinelerce başıboş insan

takılıyor, anlaşmalar yapıyor ya da benim gibi sadece izliyorlardı.

"Gazeteci misin?" diye sordu arkadan biri. "Burada ne yapıyorsun?"

Arkamı döndüğümde üç yaşlı adamın bana sertçe baktığını gördüm. Üçü de "savaşa" . Muhtemelen asker değillerdi ama Sierra Leone'nin on yıllık çatışması sırasında, büyük ölçüde elmas endüstrisinin kontrolü için, bir tür alametifarikası olan vahşete maruz kalan binlerce sivilden bazılarıydı.

Petrolün Nijerya'ya yapmaya hazırlandığı şeyi elmaslar bu ülkeye çoktan yapmıştı. Bu gerçeği şu anda önümde duran adamlardan daha sert şekilde hatırlatan başka bir şey olamazdı.

"Gazeteci mi?" Dedim ki. "Hayır, ama aşağıda tarlada çalışan işçilerden biriyle konuşmak istiyorum. Yetkilinin kim olduğunu bileniniz var mı?"

İçlerinden biri dirseğinin yuvarlak ucuyla işaret etti. "Tehjan."

"Gazeteciyle konuşmayacak," dedi diğerlerinden biri. Adamın her iki gömleğinin kolları da yanlarında boş duruyordu.

"Ben gazeteci değilim," diye tekrarladım.

"Tehjan için bir önemi yok. Sen Amerikalısın, sen gazetecisin."

Bu madenlerle ilgili basında gördüğüm haberler göz önüne alındığında, hassasiyet neredeyse anlaşılabilirdi.

"Aşağıda benimle konuşacak kimse var mı?" diye sordum. "İşçilerden biri mi? Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musun? Aşağıda arkadaşların var mı?"

"Belki bu gece kasabadaki salonda," dedi benimle ilk konuşan adam. "Fıçı içildikten sonra diller çözülür."

"Belediye binası mı? Nerede ki?"

"Sana gösterebilirim," dedi ampute'lerin en konuşkan olanı. Ona baktım ve bakışlarımı tutarken, paranoyanın nasıl olup da Afrika'nın bu kısmını canlı canlı yemediğini merak ettim. Sonra ona güvenmeye karar verdim.

"Ben Alex. Senin adın ne?"

Sol elini sıktık. "Ben Musa'yım," dedi.

Buna gülümsemek zorunda kaldım ve ninemi düşündüm. O da gülümser ve sırtını sıvazlardı.

Bana yolu göster, Musa.

Bölüm 55

Artık işimin başındaydım ve buraya çözmek için geldiğim davada kesinlikle çalışıyordum.

Kasabaya yürüyüş yaklaşık bir saat sürdü. Moses yolda bana çok şey anlattı ama Kaplan'ı hiç duymadığını söyledi. Bu konuda ona inanabilir miydim? Emin olamadım.

Petrol, gaz, silah, uyuşturucu ve diğer yasadışı mallar için elmas ticareti buralarda bir sır değildi. Moses da herkesin bildiği gibi bu işin döndüğünü biliyordu. Gençliğinde ve yirmili yaşlarında kendisi de elmas madenciliği yapmıştı. İç savaşa kadar.

"Şimdi bize 'san-san çocukları diyorlar," dedi. Kendisi gibi artık bu işi yapamayacak kastettiğini düşündüm.

İlk başta adamın açık sözlülüğüne şaşırmıştım. Bazı hikâyeleri bir yabancıyla, özellikle de Amerikalı bir gazeteci ya da belki de CIA'den biriyle paylaşamayacak kadar kişisel görünüyordu. Ama konuştukça, başına gelenler hakkında konuşmanın elinde kalan tek şey olabileceğini fark ettim.

"Şu yaşıyorduk." Bakmadan soyut bir şekilde bir yönü işaret etti.

"Karım pazarda palmiye yağı satardı. İki iyi oğlum vardı. RUF askerleri Kono'ya geldiklerinde, diğerleri gibi bizim için de geldiler. Geceydi, yağmur yağıyordu, o yüzden meşale yoktu. Bana, oğullarımı öldürmelerini izlersem karımı bağışlayacaklarını söylediler. Ve dediklerini yaptığında, yine de onu öldürdüler."

RUF binlerce kişinin ölümünden sorumlu devrimci bir güçtü. Bu konuda son derece gerçekçiydi: Washington'dakinden farklı olmayan korkunç bir aile katliamı, diye düşündüm.

"Ve sen yaşadın," dedim.

"Evet. Beni bir masaya ve tuttular. Savaş sonrası için kısa kollu mu yoksa uzun kollu mu istediğimi sordular. Sonra kolumu kestiler, işte burada." Eliyle işaret etti ama tabii ki ne olduğu belliydi.

"Diğer kolu da keseceklerdi ama sonra yan evden bir patlama sesi geldi. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Bayılmışım ve uyandığımda RUF askerleri gitmişti. Karım da öyle. Öldürülen oğullarımı bırakmışlardı. Ölmek istedim ama ölmedim. Henüz benim zamanım gelmemişti."

"Musa, neden Şimdi burada kalıyorsun? Gidebileceğın başka bir yer yok mu?"

"Benim için başka bir yer yok. Burada en azından bazen iş var. Arkadaşlarım var, diğler san-san çocukları." Bu açıklama karşısında nedense gülümsedi.

"Burası benim evim."

Şimdiye kadar kasabaya kadar yürümüştük. Koidu, toprak yollar ve alçak binalardan oluşın, altı yıl önceki "savaşı" yaralarını hala sarmakta olan geniş bir köydü.

Yürürken yarım kalmış bir hastane ve iyi durumda bir cami gördüm, ancak bunun dışında baktığım her yerde çoğunlukla terk edilmiş binalar, yanmış küçük ev kabukları buldum.

Musa'ya için para teklif ettiğimde, istemediğini söyledi ve ben de onu zorlamamam gerektiğini biliyordum.

"Sana anlattığım hikayeyi sen de anlat," dedi. "Amerika'ya anlat. Yine de savaşta hepimizi öldürmek isteyen isyancılar var. Ne yaptıklarını kimsenin görmemesini istiyorlar." Kolundan geriye kalanı havaya kaldırdı. "Belki Amerika'daki insanlara anlatırsın. Onlar da insanlara söyler. Ve insanlar öğrenir."

"Söyleyeceğim, Musa," diye söz verdim. "Amerika'daki insanlara anlatacağım ve neler olacağını görecekim."

Bölüm 56

Kasabadaki salonun adı uyumsuz bir şekilde Modern Serenity idi. Ön taraftaki eski bir ahşap tabelada mavi renkle yazılmış olan bu isim bana Alexander McCall Smith'in *The No. 1 Ladies' Detective Agency* adlı romanını hatırlattı.

Belki de bina bir zamanlar kiliseydi. Şimdi çok amaçlı bir yerdi - güneş batarken dolmaya başlayan masa ve sandalyelerin bulunduğu büyük, pis bir oda.

Birisi bir müzik kutusu açtı ve elinde bir fıçı Star Beer ile ortaya çıkan adam daha önce kullanılmış plastik bardaklara dağıttı ve para aldı.

Moses ve arkadaşları içeri gelmediler ve onlara bir içki ısmarlamama izin vermediler. Kendi biralarının parasını ödeyemezlerse kovulacaklarını söylediler. Bunun yerine Moses bana, salondan çok uzak olmayan bir yerde açık ateşin etrafında şarkı söyleyip sohbet eden başka adamlarla takıldığını söyledi ve bulunduğu yönü işaret etti.

Sonraki birkaç saati gelişigüzel sorular sorarak ve çoğunlukla hiçbir yere varamayarak geçirdim. Benimle madencilik hakkında konuşan birkaç kişi bile, sorularımı yasadışı elmas ticareti konusu gibi başka bir yere taşıdığım anda sustu.

İki kez kamufleli ve parmak arası terlikli adamların avuçlarını yaladığını fark ettim. *Satılık elmaslar*, diyorlardı. *Ülke dışına çıkarmak için onları yutmanız yeterli*. İkisi de durdu ve benimle konuştu, ama satmadığımı ya da almadığımı anlayacak kadar uzun süre.

Bu gecenin boşa gideceğini düşünmeye başlamıştım ki, genç bir çocuk geldi ve yanımda duvara yaslandı.

"Birini aradığımı duyuyorum," dedi, sadece benim için yeterince yüksek sesle. Busta Rhymes yüksek sesle müzik kutusundan bir şeyler çalıyordu.

"Kimi duydun?"

"O çoktan gitti, bayım. Ülkeyi terk etti ama size nerede olduğunu söyleyemem. Kaplan."

Çocuğa baktım. Belki 1.80 boylarında, kaslı ukala görünümliydi. İlk düşündüğümde de gençti, belki on altı ya da on yedi yaşındaydı. Damon'dan biraz daha büyüktü. Kıtada gördüğüm pek çok genç gibi o da NBA forması giyiyordu. Onunki Houston Rockets formasıydı.

Bir zamanlar Hakeem Olajuwon adında Nijeryalı mükemmel bir oyuncuya sahip olan Amerikan basketbol takımı.

"Peki sen kimsin?" Çocuğa sordum.

"Herhangi bir şey hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, yüz Amerikan doları. Ben dışarıda olacağım. Burada konuşmak tehlikeli. Çok fazla göz ve kulak var. Dışarı, bayım. Dışarıda konuşuruz. Yüz dolar."

Duvarı itti ve pezevenk adımlarıyla sokağa açılan ön kapıya doğru yürüdü. Elindeki bira bardağını boşaltmasını, masanın üzerine bırakmasını ve salonu terk etmesini izledim.

Kaçmasına izin vermeye niyetim yoktu ama benden istediği şekilde de dışarı çıkmayacaktım. Bilmem gereken şeyi bana söyleyen onun aksanıydı. Sierra Leonean değil. *Yoruban*. Çocuk Nijeryalıydı.

Otuz saydım, sonra Modern Serenity'nin arkasından sıvıştım.

Bölüm 57

GÖZETLEME. Bu konuda iyiydim, rakibimden bir adım önde olmak konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Hatta, umarım, Kaplan ve çetesi kurnaz ve tehlikeli olanlardan bile.

Ön tarafa doğru geniş bir çevre çizdim. Komşu binanın köşesine geldiğimde, belediye binasının girişini oldukça net bir şekilde görebiliyordum.

Kırmızı Houston Rockets forması giyen çocuk, daha genç bir başka çocukla birlikte kenarda duruyordu. Farklı yönlerde bakıyorlardı, konuşurken sokağı inceliyorlardı.

Pusu mu? Merak etmek zorundaydım.

Birkaç dakika sonra, büyük olan muhtemelen beni aramak için içeri girdi. Bir sonraki hamlemi yapmak için beklemedim. Eğer birazcık akıllı olsaydı, tam olarak geldiğim yöne giderdi.

Toprak kavşağı geçip yer değiştirdim ve sokağın karşı köşesindeki yanmış bir kapıya doğru ilerledim. Kapı, bir zamanlar muhtemelen bir bakkal dükkânı olan binanın siyah beton iskeletine bağlıydı.

Boş kapı çerçevesine doğru geri çekildim ve görüş alanımın dışında asılı kaldım, izledim, elimden geldiğince gözetleme yaptım.

Mars'ta çalıştığımı düşünürsek.

Bir dakika sonra Houston Rockets çıktı ve daha önce durduğum yerde durdu.

Ortağı koşarak geldi ve endişeyle beni ararken konuştular.

Bir hamle yaparlar yapmaz onları takip etmeye karar verdim. Eğer ayrılırlarsa, daha eski olan *Rockets*'ı takip edecektim.

Tam o sırada arkamdan bir ses geldi.

"Hey, *bayım, bayım*. Taş mı almak istiyorsunuz? Kafatasını almak ister misin? mi?"

Döndüm ve karanlıkta kimseyi göremeden sert ve ağır bir şey kafama çarptı; bir taş ya da tuğla olabilir.

Beni sersemletti ve tek dizimin üstüne düştüm. Görüşüm bozuldu, sonra tekrar gelmeye başlamadan önce karardı.

Biri kolumdan tuttu ve beni sokaktan uzaklaştırdı.

Bina. Sonra daha sert eller -kaç tane olduğunu bilmiyordum- beni yere yatırıp sırt üstü yatmaya zorladı.

Farkındalığım hızlı daireler çiziyordu. Yönümü bulmak için çok çalışıyordum. Birkaç kişinin kollarımı ve bacaklarımı kavradığını, güçlü ve kıvrak vücutlarıyla beni yere yapıştırdıklarını hissedebiliyordum.

Görüşüm biraz daha keskinleşse de karanlıkta herhangi birini hâlâ zordu. Tek gördüğüm belirsiz, küçük gölgelerdi, ama çok sayıda.

Hepsi erkek çocuk boyutunda.

Bölüm 58

"YO!" Tehditkâr gölgelerden biri, bir sokak serserisine ait olamayacak kadar ukala ve genç bir sesle bağırdı. "*tarafa!* O piçi şimdi iyi yakaladık."

Kör uçuş yapıyordum, neredeyse kelimenin anlamıyla, ama bu kadar kolay düşmeyi reddettim. Öyle yaparsam muhtemelen öleceğimi düşündüm.

Sağ kolumdakinden kurtuldum ve sol saldırdım. Hiçbiri benden daha güçlü değildi ama toplu halde vücudumun her santimini kaplayan sinek kâğıdı gibiydiler. Daha da sert , hayatım için savaşıyordum, biliyordum.

Sokaktaki diğer iki serseri koşarak içeri girdiğinde, her bir bacağım fazladan yüz kilo taşırken, sonunda ayaklarımın yarısına kadar gelmeye çabaladım.

İçlerinden biri el feneri tuttu; diğeri ise tabancasının kabzasını yüzüme vurdu.

Burnumun kırıldığını hissettim. *Tekrar!*

"Orospu çocuğu!" Bağırdım.

Kör edici acı beynime doğru ilerledi ve tüm vücuduma yayılıyor gibiydi. İlk seferden daha kötüydü, tabii bu mümkünse. İlk düşüncem, "*Benimle dalga geçiyor olmalısın*" oldu.

Katil çocuklar çullandılar, bu sefer sayıları yarıya düşmüştü ve beni yere serdiler. Sinsi bir ayak alnıma geldi.

Sonra yanağıma sertçe bastırılan bir silah namlusunun soğuk metalini hissettim. "O da bir tane mi?" diye sordu birisi.

El fenerinin parlak ışığı gözlerime bir acı dalgası daha gönderdi. "O da bir, Azi." Belediye binasından gelen sesi tanıdım.

Konuşmacı başımın yanına çömeldi. "Dinle, seni buradan bir mesajla göndereceğiz. Kimse bize bulaşmayacak, anladın mı?"

Başımı kaldırmaya çalıştım ve şakağımın hemen yanında yere bir el ateş etti. "Anladın mı?"

Zorlamayı bıraktım ve arkama yaslandım. Bir kulağım duymuyordu. *Şimdi bir kulağım da mı ?* Beni olduğum yerde tutan şey tabancaydı. Her şeyden öte, fokur fokur kaynıyordum.

"Devam et," dedi baş serseri. Uzun bir bıçağın silüetini gördüm.

Birinin eli. *Bir pala*, diye düşündüm.

Tanrım, hayır!

Houston Rockets tekrar yakınımaya eğildi ve tabancasını şakağında aşağı yukarı gezdirdi. "Hareket edersen ölürsün, Kaptan Amerika. Hareketsiz kalırsan, *çoğunuz* eve dönersiniz."

Bölüm 59

"BU ÇOK ACIYACAK. Kız bebek gibi çılgılık atacaksın. Şu andan itibaren!"

Kolumu daha düz bir şekilde çektiler ve hareket edemeyeyim diye sıkıca tuttular. Ya onlar güçleniyordu ya da ben kaybetmeye başlıyordum. Hayatımda paniğe hiç bu kadar yakın olmamıştım.

"Eklemde, Azi. Daha az kemik," dedi Rocketman en soğukkanlı, en sakin ses tonuyla.

Bıçak kolumun kıvrımına bir kez usulca dokundu. Sonra palayı havaya kaldırdı. Azi denen çocuk bana doğru sıırttı, bir psikopat gibi bundan zevk alıyordu.

İmkânı yok. İmkânı yok. Olmayacak dedim kendime.

Kolumu kurtardım ve sertçe bir tarafa yuvarlandım. Pala isabet etti ve tabanca ateş aldı, keskin bir şekilde cınladı.

Ama en azından vurulmadım. En azından şimdilik.

İşim bitmemişti. Hatta başlamamıştım bile. Kolumu tetikçinin koluna doladım ve bileğini kırdım. Kırıldığını duydum ve silah elinden düştü.

Ona ilk ulaşan bendim!

Ondan sonra her şey gölgeler ve gürültülü bir kaos oldu. Serseriler yine üzerime ki bu bir bakıma şanslıydım. Sanırım pala bıçağını bir uyarı atışı yapmama yetecek kadar uzak tuttu.

Sonra ayağa fırladım, sırtım kapıya dönüktü. "*Şuraya geç!*" Silahla işaret ederek bağırdım. Onları korumaya almıştım ama hava ve binanın düzeni benim için tam bir muammaydı. Bunu yakında anlayacaklardı.

, Rockets bir emir verdi. "Gidin!

Dışarı!"

Çeteden iki kişi zıt yönlerle doğru savruldu. Biri boş bir pencere çerçevesinden atladı. Diğerinin nereye gittiğini görmedim.

"Ne yapacaksın, dostum?" Rockets omuz silkti. "Hepimizi öldüremezsin."

"Sizi öldürebilirim," dedim ona.

Diğerlerinin iki kat döndüğünü biliyordum. Ya bu çocukları vurmaya başlayacaktım ya da deli gibi kaçacaktım.

Koştum!

Bölüm 60

Hızlıca gözden kaybolmak için yeterince avantajım ve karanlıktan yeterince korunagım vardı. Birdenbire *yanan, çürüyen ve büyüyen* şeylerin kokusunu aynı anda alabiliyordum. Birkaç toprak sokaktan aşağı uçtum ve bir köşeyi döndüm ve sonunda boş bir arsada bir ateşin ışığını gördüm.

Moses mi? söylediği yere yakın bir yerdeydim.

Kendimi yüksek otların arasına attım ve haydutların koşarak geçmesini bekledim. Küçük bir gruptan diğerine geçerken bağıyorlar, ayrılıp avlarını, yani beni arıyorlardı. Bu kadar genç çocukların azılı katiller olabileceğini kabul etmek zordu ama öyleydiler.

Bunu gözlerinde görmüştüm, özellikle de Rockets'inkinde. O çocuk kesinlikle daha önce öldürmüştü.

Birkaç dakika bekledim. Sonra alçaktan uçarak, sessizce seslenebilecek kadar yaklaşıp kadar ateşin arkasından dolandım.

Tanrıya şükür Musa oradaydı! O ve arkadaşları ufalanmış pirinç ve ev yapımı fıstık ezmesi yiyorlardı. Uzun çalılar arasında gizlenen kişinin kim olduğunu görene kadar ilk başta kararsızdı.

"Benimle gel, sah," dedi bana kısık sesle. "Şu anda burada olman güvenli değil. Çocuklar seni . Kötü çocuklar her yerde."

"Bir de bana sor." Yüzümden akan kanı kolumun tersiyle sildim, ne kadar acıtacağını unutmuştum. "*Kahretsın!*"

"Fazla bir şey değil, iyi olacaksın," dedi Musa.

"Senin için söylemesi kolay." Zorla sııttım.

Onu arsanın arkasına kadar takip ettim ve bir sonraki yoldan dar bir ara sokağa çıktım. Eski püskü bir apartman mahallesindeydik, kerpiç barakalardan oluşan uzun bir sıra. Birkaç kulübenin önünde yemek pişiren, ateş yakan ve bu geç saatte sosyalleşen insanlar vardı.

"Buraya, sah. Bu taraftan lütfen. Acele edin."

Başımı eğdim ve Musa'yı açık bir kapıdan kulübelere birine kadar takip ettim. Bir gaz lambası yaktı ve oturmamı istedi.

"Benim evim," dedi.

Ev, arka duvara açılmış tek bir penceresi olan tek bir odadan ibaretti.

Yerde ince bir Őilte, kőŐelere yığılmış bir yığın tencere, birkaç giysi ve çökmüş karton kutular vardı.

Moses kirli bir bezi ustalıkla açık kapının üzerindeki iki kancaya attı ve hemen döneceğini söyledi. Sonra tekrar gitti. Nereye gittiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu, hatta ona güvenip güvenemeyeceğimi bile.

Ama Şu anda başka ne seçeneğim vardı ki? Hayatım için saklanıyordum.

Bölüm 61

Nefesimi toplamam ve çocuk çetesinden kaptığım tabancayı kontrol etmem bir dakika sürdü. Subcompact bir Beretta'ydı, ucuz bir parça değildi. Şarjörün sadece yedi mermi kapasitesi vardı ve beşi bitmişti. Şansım yaver giderse, bu geceyi atlatmak için diğer ikisine ihtiyacım olmayacaktı. *Şöyle yapalım, çok şansla.*

Aşırı terliyordum ve korkmuştum. Başka yolu yoktu. Orada neredeyse bir kolumu kaybediyordum. İşler kolayca başka yöne gidebilirdi. Kıl payı kurtulmaktan bahsediyorum.

Dışarıda bir ses duydum ve Beretta'yı kaldırdım. Kim vardı orada? Şimdi ne oluyordu?

"Beni vurmayın, efendim." Musa'ydı ve elinde küçük bir kap su vardı. Yüzümü temizlemem için bana bir bez verdi.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu bana.

Güzel bir soruydu. İçgüdülerim Houston Rockets'ın yalan söylemediğini söylüyordu; Kaplan çoktan gitmişti. Büyük olasılıkla elmaslarıyla birlikte Nijerya'ya doğru yola çıkmıştı. Onu yine kaçırmıştım. Katil ve çete lideri aptal değildi.

Moses'a, "Sanırım sabah buradan bir uçak bileti bulmam gerekiyor," dedim.

"Havaalanı küçük, sah. Sizi orada kolayca bulabilirler. Çocuklar ya da belki polis."

Bu konuda haklıydı. Bir havaalanı bile değildi; hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbir yeri örtülü olmayan bir uçak pistiydi sadece.

Bu nedenle, ilk seferinde küçük "Lagos'a Hoş Geldiniz" partimi kimin düzenlediğini hâlâ bilmiyordum. Eğer Kaplan nerede olduğumu biliyorsa -ki artık bildiğini varsaymak zorundaydım- kendimi aynı misafirperverliğin bir başka turuna hazırlıyor olabilirdim, belki de daha kötü bir sonla.

Birden dışarıdan bağırışlar yükseldi. Genç erkek sesleri. Kaç kişi olduklarını söylemek zordu; en az yarım düzine olduklarından emindim.

Musa başını açık kapıdan dışarı eğdi, sonra geri geldi ve feneri söndürdü.

"Buradalar," dedi. "Gitmelisin. Gitmelisin, sah."

Musa'yı bu korkunç olayın dışında tutmak için de olsa kabul etmek zorundaydım.

Dağınıklık.

"Temiz olduğuunda bana söyle."

Kapıya yanlamasına asılmış, izliyordu. Karşısında durdum, işaretiyle kaçmaya hazırdım.

"Şimdi!" Bana sol tarafa gitmemi işaret etti. "Şimdi git! Çabuk git."

Dar bir yoldan geçip başka bir toprak daldım. Geldiğim bir sonraki sokak daha genişti ama tamamen ıssızdı. Sola döndüm ve o şekilde devam ettim.

O zamana kadar Musa'nın hâlâ benimle olduğunu fark etmemiştim.

"Bu taraftan." Doğruca karanlığı işaret etti. "Kamyon alabileceğin bir yer biliyorum."

Bölüm 62

Kırılğan görünümlü, tek kollu adamı köyün eteklerindeki eski bir taş eve kadar takip ettim, Koşu Kurtarma'ya doğru geri döndüm. Saat en az on bir olmuştu ama evin ışıkları hâlâ yanıyordu. Musa'nın bir anomali olup olmadığını ya da buradaki pek çok insanın bir yabancıya, hatta bir Amerikalıya yardım edip etmeyeceğini merak ettim. Duyduğuma göre Sierra Leone ve Nijerya'daki insanların çoğu iyiymiş, sadece koşulların ve açgözlülüğün kurbanı olmuşlar.

Kapıyı tuzlu ve biberli saçlı bir adam açtı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Arkasında bir sürü çocuk kümelenmiş, gece yarısı eve kimin görmeye çalışıyordu.

Moses basitçe, "Amerikalı bir araç satın almak istiyor," dedi. "Bunun için nakit parası var."

Moses'ın tavsiyesi üzerine önce geri çekildim. Herhangi bir para teklif etmeden önce seçeneklerimizin tam olarak ne olduğunu görmemiz gerekiyordu.

"Şanslısınız," dedi kapıdaki adam ve ince ince gülümsedi. "Geç saatlere kadar açığız."

Arkadaki eski hurdaların en iyisi, yatağın üzerinde yırtık pırtık bir tente ve gösterge eskiden kilometre sayacının olduğu yerde boş bir alan bulunan eski bir Mazda Drifter'dı.

Ama motor ilk denemede yavaşça . Ve fiyat da doğruydı, beş yüz leon.

Ayrıca, geceyi kamyonunda geçirmemize de aldırmadı.

Moses'a gereğinden fazlasını yaptığını ve eve gitmesi gerektiğini söyledim ama o bunu duymak bile istemedi. Sabaha kadar benimle kaldı ve sonra ülkeden ayrılmak için polis izin belgesi de dahil olmak üzere güvenli yolculuğum için ihtiyaç duyacağımı söylediği birkaç şeyi temin etmek için dışarı çıktı.

Beklerken, bu dönüş yolculuğunun ciddiyeti kafama dank etmeye başladı. Moses'ın benim için bulabileceğini umduğu haritalardan başka bir rehberlik olmadan, Lagos'a gitmek için birçok sınırı aşarak bin milden fazla bilmediğim kırsal alanı kat etmek zorundaydım.

Geri döndüğünde ona bir teklifim vardı.

"Bu yolculuğu benimle yaparsan kamyonet sende kalabilir," dedim. "Adil olarak

hizmetleriniz için ticaret."

Bir konuşma ya da en azından bir duraklama bekliyordum ama .

Omzundan çıkardığı keçi derisinden bir erzak torbasını kamyonu yükledi, sonra da harcamadığı parayı bana geri verdi.

"Evet," dedi basitçe. "Bunu yapacağım."

Bölüm 63

"SAMPSON?"

"Öyle mi?"

"Bu çok berbat, musun? Senden nefret ediyorum."

"Yazı tura atmalıydın, Bree."

On Sekizinci Cadde'deki ev artık sessizdi, cinayetlerin işlendiği gece olduğu gibi iğrenç bir faaliyet yuvası değildi. Bugün, bu sabah, Bree ve Sampson kendi başlarındaydı. İkisi de burada, suç mahallinde olmak istemiyordu.

Bu yüzden ön sahanlıkta yazı tura atmışlardı. Sampson *büyük odayı* aldı.

Bree *çocukların yatak odasını* aldı.

Lateks bir eldivene üfledi, taktı ve kapının kilidini açarak içeri adım atmadan önce durmasına izin verdi. Sonra başını eğdi ve aceleyle üst kata çıktı.

"Senden *nefret* ediyorum John," diye .

Elbette çocukların cesetleri yoktu ama her yerde baskı tozu kalıntıları vardı. Bunun dışında cinayet mahalli aynı görünüyordu: birbiriyle uyumlu sarı yorganlar kanla ıslanmıştı; , halıda, duvarlarda ve tavanda geniş bir sıçrama izi vardı; karşı iki küçük masa vardı, sanki burada ağza alınmayacak bir şey olmamış gibi hiç bozulmamıştı.

Ayana Abboud on yaşındaydı. Kardeşi Peter ise yedi.

Babaları Basel Abboud'a saldırıyı anlamak Bree için çok daha kolaydı. *Washington Times gazetesindeki* köşe yazılarında, BM Güvenlik Konseyi'nin onayı olsun ya da olmasın, ABD'nin Darfur'a askeri müdahalesini ısrarla savunmuştu. Hem Afrika'da hem de 'da rüşvet ve yolsuzluğun yaygın olduğunu yazmıştı. Tanım gereği, bu adamın en az iki kıtada düşmanları vardı.

Karınızın ve çocuklarınızın düşecek türden düşmanlar mı? Kesinlikle öyle görünüyordu. Dördü de evlerinde katledilmişti.

Bree yavaşça üç altmış dönerek her şeyi ilk kez yeniden görmeye çalıştı. Şimdi gözüne çarpan neydi? Daha önce neyi gözden kaçırmışlardı? Alex Afrika'da değil de burada olsaydı ne görürdü?

Afrika! İlk kez onun orada olması ona mantıklı gelmişti. Bu tür şiddetin yer Afrika'ydı. Bu uyarı ancak Lagos, Sierra Leone, Darfur bağlamında tam olarak anlaşılabilirdi.

Katillerin izlerini örtmek ya da bir şey saklamak için hiçbir çaba göstermedikleri kesindir. Patent izleri kanın olduğu her yerde görülebiliyordu. Evin her yerinde, duvarlarda, yataklarda, ölülerin bedenlerinde de yüzlerce gizli iz ortaya çıkmıştı.

Yiyecekler mutfakta aceleyle tüketilmişti: domuz pirzolası yemeğinin kalıntıları, bir küvetten kepçeyle alınmış Napoliten dondurma, gazoz ve likör.

Bu tarifsiz cinayetler için yakalanma, yargılanma ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılma konusundaki aptallığın ya da kayıtsızlığın seviyesini hayal edin.

Bree'nin bu parmak izlerinin hiçbirinin FBI'ın parmak izi kimlik sisteminde işaretlenmeyeceğini bilmek için sonuçlara ihtiyacı yoktu. En iyi tahmini, katillerin ABD'de sabıkası olmayan ve büyük olasılıkla ülkeye giriş kaydı bulunmayan genç Afrika vatandaşları olduğuydu. Bazıları muhtemelen Eleanor Cox'un evinde alınan parmak izleriyle eşleşecek, bazıları ise eşleşmeyecekti. Onlar daha yaşlı birinin kirli işlerini yaptırmak için kullanabileceği vahşi hayaletler, diye düşündü. Çok etkili. Ve kafaları çok karıştı. Tanrım, ondan nefret ediyordu - bunun arkasında her kim varsa!

Dönüp dolaşıp yine çocukların yataklarına bakıyordu ki, arkasındaki çatı penceresinden hafif bir *tıkırtı* duyuldu.

Bree arkasını döndü ve neredeyse şaşkınlıktan haykıracaktı. Her zaman sırtından vurulmaktan korkmuştu.

Küçük ve iri gözlü bir çocuk, dışarıdaki sabit hırsız parmaklıklarına tutunmuş, ona bakıyordu. Gözleri buluştuğunda bir koluyla parmaklıkları bıraktı ve onu yanına çağırdı.

"Kötü cinayetleri gördüm. Her şeyi gördüm," dedi sadece onun duyabileceği kısık bir sesle. "Katillerin kim olduğunu biliyorum."

Bölüm 64

"LÜTFEN? Sana evde neler olduğunu anlatabilirim. Her şeyi." Çocuğun küçük sesi camın arkasından kısık bir şekilde geliyordu. Bree onun on bir ya da on ikiden fazla olamayacağını düşünüyordu.

Ya korkmuştu ya da iyi bir oyuncuydu, belki de her ikisiydi.

Sampson şimdi onun arkasındaki yatak odasındaydı. İkisi de silahını çekmedi; çocuğa bir an bile güvenmediler.

Bree'nin eli silahının üzerindeydi.

"Bana bu konuda ne bildiğini anlat," dedi.

O ve Sampson pencereye zıt açılardan yaklaştılar. Önce Bree içeri girdi. Çatı arasındaki oyuğa girebilmek için başını eğmek zorunda kaldı.

Buradan, çocuğun ayaklarını dışarıdaki dekoratif tuğlaların bir dudağına dayadığını görebiliyordu.

Bunun altında arka verandanın çatısı ve belki on metre aşağıda küçük, Kasım'da ölmüş bir bahçe vardı.

"Daha ileri gitme," diye uyardı çocuk, "yoksa . Çok hızlı koşabilirim. Beni asla yakalayamazsın."

"Tamam. Şunu da aradan çıkarayım."

Eski ip ve makaralı pencere kanadını ikna etmek biraz zaman aldı ama sonunda Bree onu yaklaşık on beş santim yukarı kaldırdı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Nasıl olduğunu biliyorum. Kızı ve oğlanı aynı odada öldürdüler. Diğerleri de koridorun sonunda."

Aksanı Afrikalıydı. Bree'nin tahmini Nijeryalıydı.

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu. "Sana neden inanayım ki?" "Ben gözcüyüm, ama yakında beni de onlarla birlikte öldürmeye götürecekler.

Diğerleri." Bree ve Sampson'ın yanından geçerek içerideki sahneye baktı.

"Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen, ben Cat'lie."

"yok," dedi Bree ona. "Kimseyi incitmek zorunda değilsin. Ben de Katoliğim. Neden oradan aşağı inmiyorsun, biz de-"

"Hayır!" Tekrar elini çekti, zıplayıp kaçmakla tehdit etti. "Bana numara yapmaya kalkma!"

"Tamam, tamam." Bree ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. Sonra diz çöktü.

Biraz daha yaklaş. "Sadece konuş benimle. Daha fazlasını anlat. Adın ne senin?" "Benjamin."

"Benjamin, Kaplan dedikleri adam hakkında bir şey biliyor musun? Burada mıydı?" Alex telefon görüşmeleri sırasında ona Kaplan'dan bahsetmişti. Katilin şu anda Afrika'da olduğu söyleniyordu ama belki de Alex'in verdiği bilgi yanlıştı.

 ocuk yavaşça başını salladı. "Biliyorum, evet." Sonra dedi ki, "Ama birden fazla. Sadece bir Kaplan değil."

Bu kesinlikle Bree'yi şaşırtmıştı ve Alex'i de şaşırtacağını tahmin ediyordu.

"Birçok erkeğin adı Kaplan mı?" diye sordu. "Bundan emin misin?"

 ocuk bir kez daha başını

salladı. "Burada,

Washington'da mı?" "Evet.

Belki iki ya da üç." "Peki

Nijerya'da?"

"Evet."

"Kaç Kaplan var Benjamin? Biliyor musun?"

"Bana söylemiyorlar ama çok var. Çetelerin patronlarının hepsi Kaplan'dır."

Bree omzunun üzerinden Sampson'a, sonra tekrar çocuğa baktı.

"Benjamin, bir sır duymak ister misin?"

Soru kafasını karıştırmış . Gözleri bir o yana bir bu yana gitti; kaçış yolunu kontrol etmek için tekrar aşağı baktı.

Ve o bunu yaptığında, Bree hareket etti. Hızlı! Benjamin'in düşündüğünden çok daha hızlı.

Bölüm 65

Parmaklıkların arasından içeri uzandı ve elini gözcünün sıksa bileğine doladı.

"Sampson, git!"

"Bırak beni!" diye bağırdı çocuk ona.

Uzaklaşmaya çalıştı ve ağırlığı kolunu bara doğru çekti.

Bu açıdan hiçbir kaldıraç yoktu. Sadece acıyı görmezden gelmeye ve Sampson aşağıdan çocuğa ulaşana kadar dayanmaya çalışabilirdi. *Acele et John, onu kaybediyorum!*

"Benjamin, seni güvende tutabiliriz. Bizimle gelmen gerekiyor." Ona bağırdı. "Hayır, lanet olası sürük! Bana yalan söyledin!"

Dönüşümü şaşırtıcıydı. Korkmuş gözleri vahşileşmişti. Elini pençeledi ve kan çekti. Ona yalan mı söylemişti? Katillerden biri miydi?

Sonunda Bree, Sampson'ın ayak seslerini dışarıda bir yerden duyabildi.

Daha hızlı, John!

Tam kolunun kırılacağını düşündüğü anda çocuk serbest kaldı. Verandanın çatısına düştü ve bir metre daha sekerek yere düştü.

İki hızlı adım attıktan sonra, bırakın bir yetişkini, kendi ağırlığını ancak taşıyabilecek büyüklükteki küçük bir dişbudak ağacına tırmanıyordu.

Sampson tam arka taraftan koşarak gelirken, çocuk yüksek bir sedir çitin üstünden yanlamasına takla atarak ilerideki servis yoluna düştü.

Saniyeler sonra, Bree ön kapıdan çıktı.

Sokağa açılan bir kapı yoktu. Zaten bildikleri bir şeyi öğrenmek için koşarak eve geri dönmeleri, başka bir kapıdan çıkmaları ve bloğun etrafını dolaşmaları gerekti. Benjamin adındaki çocuk çoktan gitmişti.

Cinayetlerin sözde gözcüsü kaçmıştı.

Beş dakika sonra bir arama bülteni çıkarmışlardı ama Bree nefesini tutmamıştı. Düşünceleri çoktan Alex'e ve ona nasıl ulaşacağına dönmüştü.

"Bunu bilmesi gerekiyor. Geçen hafta gibi. Ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Bölüm 66

Afrika'nın bu kısmı sırt çantalı ya da kameralı safariler için tavsiye edilmiyordu. Sırtlanların ulumaları nerede olduğumu sürekli hatırlatıyordu. UYARI ASLANLAR-KROKODİLLER gibi şeyler yazan yol işaretleri de öyle!

Sierra Leone'den çıkıp Nijerya'ya geri dönmek beklediğimden daha da karmaşıktı. Tehlikeliydi de, neredeyse her virajda haince davranıyordu.

Şu anda olduğu gibi. İki askeri cip yolun karşısında burun buruna durmuş, yolumuzu kesiyordu. Yine de bu sıradan bir sınır geçişi değildi. Koidu'nun bir saatten az dışındaydık.

"Bu adamlar gerçekten hükümetten mi?" Moses'a sordum. "Söylemenin bir yolu var mı?"

Omuz silkti ve Drifter'ın koltuğunda rahatsız bir şekilde kaydı. "RUF olabilir."

Sayıdığım kadarıyla altı kişiydiler, hepsi de asker kıyafeti, sokak kıyafeti ve bildik parmak arası terliklerin karışımını giyiyordu. Hepsi silahlıydı, ciplerden birinin arkasındaki atlı topçu da buna dahildi.

Bordo bereli, sırık gibi bir adam pencereme doğru geldi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, sanki taşlanmış gibiydi. Bir koluyla tüfeğini kaldırdı ve diğer elini uzattı.

"Kağıtlar."

Şimdilik soğukkanlı davrandım ve ona polis izin belgesini ve pasaportumu gösterdim.

Onlara zar zor baktı. "Elli dolar. Vizenizi ödemek için."

Bu adamlar devlet memuru olsun ya da olmasın, o anda bunun saf ve basit bir dolandırıcılık olduğunu anladım. Bir soygun.

Bakışlarımı kaldırdım ve onun kırmızı gözlerinin içine baktım. "Bu sabah Freetown'daki ABD Büyükelçiliği ile görüştüm. Büyükelçi Yardımcısı Sassi evraklarımın iyi durumda olduğunu bizzat söyledi. Öyleyse sorun nedir?"

Bana sertçe baktı ama ben irkilmedim. Diğer iki muhafız yolun kenarından geçmeye başladı ama onları zahmetten kurtarmak için avucunu kaldırdı.

"Yine de yolcu için on. Eğer leones ise yirmi."

şekilde, ikimiz de bunu ödeyeceğimi biliyorduk. Şansımı zorlamak istemedim. I

Ona iki Amerikan beşliği verdim ve yola koyulduk -nasıl olsa bir sonraki barikata kadar.

Gerçek sınır geçişinden önce bunlardan dördüne uğradık. Her geçiş töreni yaklaşık aynı şekilde gerçekleşti. Gittikçe kolaylaştı, daha ucuza geldi ve sonunda Bo Waterside'dan Liberya'ya geçtiğimizde sadece on beş dolar daha ödemiştım.

Kaybettiğimiz en değerli şey zamandı.

Hava kararana kadar Monrovia'ya varamadık ve oranın doğusunda erzak garantisi olmadığı için geceyi burada geçirmek zorunda kaldık.

Gece boyunca endişelendim ve pek iyi uyuyamadım. Buraya kadar güvendedik ama hızımız kaplan hızında değildi.

Yine kaçıyordu.

Bölüm 67

Ertesi gün ve ikinci gece boyunca direksiyonda dönüşümlü olarak zaman kazanmaya çalışarak yol aldık. Yolculuğumuz sırasında Moses bana buradaki çoğu insanı temsil ettiğini söyledi - RUF'u değil, kesinlikle Tiger ve onun katil çetesini de değil.

"Afrika'da pek çok iyi insan var ama şeytanlara karşı savaşmalarına yardım edecek kimse yok," dedi.

Monrovia'nın yarım saatten az doğusunda, son reklam panosunu ve radyo kulesini geçtik ve saatlerce devam eden yoğun yağmur ormanına girdik.

Bazen, her yöne doğru kilometrelerce uzanan, mezar işaretleri gibi kütüklerin bulunduğu açık tarlalara açılıyordu.

Ancak yol çoğunlukla bambu, palmiye, maun ve asma gibi daha önce hiç görmediğim ağaçlardan oluşan bir tüneldi; yapraklar ve alçak çalılar biz ilerledikçe kamyonun yanlarını tokatlıyor ve ıslatıyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde sahile yakın bir yerdeydik, gelgit düzlüklerinden ve ardından az önce terk ettiğimiz ormanın antitezi olan geniş açık otlak alanlardan geçiyorduk.

Gün batımında büyük bir flamingo kolonisi gördüm, binlerce ve binlerce şaşırtıcı güzellikte kuş, turuncumsu ışıktaki uyumsuz bir pembe denizi.

Sonunda akşam için durmak zorunda kaldık. İkimiz de araba kullanamayacak kadar yorgunduk. Uykuya dalarken, kaç babanın çocuklarına gerçek bir Afrika ormanında bir gece geçirdiklerini söyleyebileceğini merak ettim.

Bölüm 68

Birkaç saat sonra uyandım. Moses çoktan Drifter'ın bagaj kapağına kahvaltı hazırlamaya başlamıştı.

Konserve sosisler, birkaç çürük domates yudumlamak için iki litrelik bir sürahi su.

"İyi görünüyor," dedim. "Teşekkür , Moses."

"Bir nehir var. Eğer yıkanmak istersen şurada." Çenesiyle yolun karşı tarafını işaret etti. Gömleğinin olduğunu fark ettim. "Çok uzak değil."

Musa'nın benden önce yaptığı dikenli çalılardan oluşan büyük bir düğümü kollarımla aştım.

Yaklaşık yirmi beş metre sonra çalılıklar açıldı ve çamurlu ve çakıllı bir kıyıya çıktım.

Nehrin kendisi geniş, bulanık yeşil bir cam parçasıydı. Hareket ettiğini zar zor anlayabiliyordum.

Suya doğru bir adım attım ve ayak bileğime kadar çamura battım.

Geri çektiğimde, çamur ayakkabıyı ayağımdan çekti. Kahretsin. Kendimi temizlemek istemiştım, daha da kirlenmek değil.

Musa'nın yıkanmak için nereye gittiğini merak ederek kıyıda bir aşağı bir yukarı baktım.

Ama önce ayakkabımı geri almam . Aşağıya uzandım ve etrafı yokladım. Aslında orası güzel ve serindi.

Birden önümdeki su kaynadı. Kocaman bir kütük gibi sert bir şey çok ama çok hızlı bir şekilde yüzeye çıktı.

Sonra onun tam anlamıyla bir timsah olduğunu gördüm. Siyah gözlerini bana dikmişti. Kahvaltı masadaydı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Güle güle ayakkabı. Güle güle bacak mı kol mu?

Yavaşça geri adım attım. Timsah suyun yüzeyinde sadece kiremit gibi bir deri tabakası gösteriyordu. Burnunun çıkıntısını görebiliyordum. Büyük canavarın gözleri bir saniye bile benden ayrılmadı.

Hiç nefes almadan geriye doğru ilerlemeye devam ettim.

Ancak bir sonraki adımda ayağım çamura saplandı. Düştüm! Sanki bir işaret almış gibi, timsah ileri atıldı.

Dokuz, on, belki de on iki ayak uzunluğunda, sudan dışarı fırladı, doğruca üzerime atlarken bir S şeklinin içine girip çıktı.

Kaçınılmaz vahşi ısırığı ertelemek için bacaklarımı içeri çekmeye çalıştım. Bu nasıl ? Herkes haklıydı, Afrika'ya gelmemeliydim.

Birden bir silah patladı! Sonra ikinci bir atış!

Devasa timsah yarı çığlık, yarı soluk gibi garip, tiz bir ses çıkardı. Ön ayakları üzerinde şaha kalktı, sonra tekrar çamura gömüldü. Kafasının yan tarafında kırmızı bir sızıntı görebiliyordum. Bir kez daha çırpındı, sonra hızla nehre doğru geri çekildi ve gözden kayboldu.

duran Moses'ı görmek için döndüm. Elinde Beretta vardı.

"Çok özür dilerim, efendim. Bunu almanız gerektiğini söylemek istemişim. Her ihtimale karşı."

Bölüm 69

AFRİKA! Dünyada böyle bir yer var ? Ben öyle düşünmüyordum.

Ertesi gün Porto Novo'ya ulaştık ve oradan Lagos'a giden otobüse binmemin en iyisi olacağına karar verdik. Otobüs terminalindeki umumi tuvaletin önünde bir adam duruyordu. Girmek için para ödememi istedi, ben de önce ayakkabılarına işeyeceğimi söyleyinceye kadar. Güldü ve uzaklaştı.

Sonra Moses'la ayrıldık ve o kamyonetiyle gururla uzaklaştı. Onun iyi bir yardımsever mi yoksa bir fırsatçı mı olduğunu asla öğrenemedim, ancak benim doğam ilkinin tercih ediyordu. Moses'ı her zaman Afrika'daki ilk arkadaşım olarak hatırlayacağım.

Lagos'taki otele döndüğümde üç günlük toz, ter ve kandan arınmak için duş aldım. Banyo aynasında çarpık burnuma baktım. *Alex, sen tam bir baş .* Sonunda evimi aramak için yatağa uzandım.

Bu kez Bree'nin cep telefonunu arayarak başladım. Sesini tekrar duymak bile güzeldi ama aramızdaki sıcak merhabalaşma çok hızlı oldu.

Bekleyemeyecek haberleri vardı - On Sekizinci Cadde'de yeni bir cinayet ve orada bulunduğu genç çocuk ve söyledikleri hakkında: *Birden fazla Tiger varmış.* Flaherty de bana aynı şeyi söylemişti ama ben tek bir katil aradığımdan emindim, bunu içimde hissedebiliyordum.

Bree karşı çıktı, "Eğer bu çocuk gerçekse, elimizde içeriden bilgi almaya en yakın şey bu. O da çetede idi Alex. DC'de de aynı şekilde hasar kontrolü yapıyor olabilirsin, belki daha fazlasını. Eve gel."

"Bree, orada hayalet bir tanıktan bahsediyorsun. Genç bir çocuktan. Ellie ve ailesini öldüren adamın şu anda burada olduğunu biliyorum. Lagos'ta." *En azından içgüdülerim öyle olduğunu söylüyordu. Şimdi kim bilebilir ki?*

"Özellikle onun hakkında başka neler bakacağım." Sesi gergindi. Daha önce hiç gerçekten kavga etmemiştik ama bu konuşma oldukça yakın hissettiriyordu.

"Dinle, Bree," dedim. "Yemin , burada gereğinden fazla kalmayacağım."

"Sanırım bunun ne anlama geldiği konusunda çok farklı tanımlarımız var, Alex." "Bu konuda haklı olabilirsin."

Bunu kendime saklayabilirdim ama Bree'ye önerebileceğim tek şey

şimdi gerçektir.

"Seni deli gibi özlüyorum," dedim sonunda, konuyu değıştirmeye çalışırken Bree'ye başka türlü bir gerçeği söyledim. "Ne giyiyorsun?" Şaka yaptım.

Şaka yaptığımı anladı ve güldü. "Nerede olduğumu sanıyorsun? Çirkin Fred masamın üzerinden bana bakıyor" -arka planda bir protesto sesi duydum- "ve Büyük Vaka Ekibi'nin yarısı benimle birlikte odada. Devam etmemi mi istiyorsun?"

Bir sonraki sefere çek aldım ve vedalaştık. Sonra, Beşinci Cadde'deki *evimi* çeviremeden, *kapımda bir tıkırtı duydum*.

"Alo?" Ben aradım. "Kim var orada?"

Kapı o kadar hızlı açıldı ki yataktan kalkıp bakacak zamanım olmadı. Ön büro müdürünü tanıdım.

Ama arkasındaki koridorda duran beyaz gömlekli iki koyu takım elbiseli değil.

"Odamda ne yapıyorsun?" Resepsiyon görevlisine sordum. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Kim bunlar?"

Bana tek kelime etmedi. Sadece diğer ikisi için kapıyı açık tuttu ve onlar odanın içinde bana doğru ilerlerken kapıyı dışarıdan kapattı.

Yataktan fırladım ve ayaklarımı yere koydum. "Burada oluyor?" Dedim. "Şimdi ne oluyor?"

Bölüm 70

"SSS!" İçlerinden biri çıktığı kadar bağırdı. Baş harflerini daha önce duymuştum. *Devlet Güvenlik Servisi*, eğer bu iki adam gerçekten onlarsa.

Hiçbir sonuçtan korkmadan yürüdüler. kollarıma ve omuzlarıma sarıldı; diğeri bacaklarımı altımdan çekip aldı.

Şimdi ne oluyordu? Onlar gerçekten Devlet Güvenliği miydi? Onları benim için kim göndermişti? Ve neden?

Mücadele ettim ama ikisi cüsse olarak ucubeydi, inanılmaz güçlü adamlar, hızlı ve atletiktiler. Vücudumu bir tirbuşon gibi bükmüşlerdi ve kurtulmam imkânsızdı.

Odayı bu şekilde geçtik, ben kollarına dolanmış ve çaresizdim. Sonra *bir pencerenin* açıldığını duydum ve nemin tenime çarptığını hissettim.

Tüm gerildi ve beni duyabilecek herkese olabildiğince yüksek sesle yardım için bağırmaya başladım.

Gökyüzü, yeryüzü ve yüzme havuzundan oluşan bir bulanıklık vardı ve sonra *sırtım otelin duvarına sertçe çarptı*.

Birdenbire *dışarıdaydım ve baş aşağı asılı* kalmıştım!

"Ne istiyorsun?" Bacaklarımı tutana doğru bağırdım. Çok yuvarlak bir yüzü, düz bir burnu vardı, bir tür Mike Tyson şaşı. Kıpırdamadan durmak ve ona karşı koymamak için mücadele ediyordum ama elini kaybetmesini de istemiyordum.

SSS adamı ya da her , dizlerimin kıvrımından bana doğru .

"Yeterince uzun süredir buradasın, Cross. Senin üstünü çizme zamanı geldi." Omzunun üzerinden gülerek şakayı ortağıyla paylaştı.

Yüzme havuzu tam olsaydı bile, ki değildi, herhangi bir düşüşten sağ çıkamayacak kadar yüksekte olduğumu düşündüm. Kanım içimde akıyordu. Bunu her yerde hissedebiliyordum, özellikle de başımda artan basınçta.

Ama sonra vücudum tekrar hareket etmeye başladı. İçeri!

Omurgam alüminyum pencere rayına sertçe sürtündü ve otel odamın zeminine düştüm.

Bölüm 71

ZIPLADIM ve en yakındaki SSS adamına saldırdım, ta ki diğeri silahını kaburgalarımaya dayayana kadar.

"Sakin ol," dedi. "Şimdi vurulmak , değil mi?" Çantamın yatağın üzerinde olduğunu gördüm.

Ve paketlendi.

"Çantayı al."

"Sizi kim gönderdi?" Onlara sordum. "Kimin için çalışıyorsun? Bu delilik!"

Bana cevap vermedi. Onun yerine beni tutup koridora çıkardılar. Ucube Bir kapıyı arkamızdan kapattı ve anahtarı cebine koydu.

Sonra ikisi de arkalarını dönüp .

"Evinize gidin, Dedektif Cross. Burada istenmiyorsunuz. *Son uyarı.*"

Asansörü beklerken yarım dakika kadar tuhaf bir süre geçti, alçak sesle konuşuyorlardı. Sonra sakince bindiler ve beni ayakta bıraktılar. Koridor.

Clueless. Ve anahtarsız.

Belli ki bu işi şimdilik bu kadar ileri götürmüşlerdi. Her kim olsunlar, polis olsunlar ya da olmasınlar ve Kaplan'la ne tür bir bağlantıları olursa olsun, onun için öldürmemişlerdi.

Beni uçağa bindirmeye bile çalışmadılar.

Ama neden olmasın?

Onların bu çılgın ülkesinde neler oluyordu?

Bölüm 72

Anlamak ya da tahmin etmek zordu ama Lagos'taki durumum bir saat kadar sonra daha da kötüleşti. Superior'daki ön büro çalışanları "çıkış yaptığım" ve boş oda olmadığı konusunda ısrar ediyorlardı ki bunun doğru olmadığını biliyordum.

Yarım düzine oteli telefonla aradım ve her yerde aynı hikayeyi dinledim -*Kredi kartı reddedildi*. Beni Superior'dan çıkaran iki güçlü adam, Lagos'ta ne anlama geliyorsa gelsin, gerçekten de devletin temsilcileriymiş gibi görünüyordu.

Ian Flaherty'yi birkaç kez aradım ve iki kez sesli mesaj bıraktım, ancak CIA'deki adamdan geri dönüş alamadım.

Ben de gelen ilk şeyi yaptım. Bir şoför buldum ve beni Oshodi Market'e götürmesini istedim. Eğer Flaherty'ye ulaşamazsam, onun değerli muhbirine geri dönecektim. Seçeneklerim hızla tükeniyordu.

Kötü bir şeyin ortasında olduğumu biliyordum ama neydi bu? Neden herkes benim ülkeden gitmemi istiyor gibiydi? Bunun Ellie Cox cinayetiyle ne ilgisi vardı?

Pazara varmak bir saatten fazla sürdü ve aradığım kilim tezgahını bulmak için elli dakika daha dolaşmak ve sormak gerekti.

Bugün Tokunbo değil, tek gözü ölü olan orta yaşlı bir adam çalışıyordu. İngilizcesi zayıftı. Tokunbo'nun adını duyunca başını salladı -doğru yerdeydim- ama sonra bir müşteri için beni kovdu.

Bir mucize umarak oyalanmayı göze alamazdım, bu yüzden zararı göze aldım ve arabaya geri dönmenin yolunu buldum. Aklıma gelen tek C planı ABD konsolosluluğuna gitmekti.

Ama sonra Victoria Adası yolunda daha fazla trafikte sürünürken aklıma başka bir şey geldi. D planı.

"Kenara çekebilir misiniz lütfen?"

Sürücü yanmış eski bir Ford Ranger'ın arkasında durdu. Ondan bagajı açmasını istedim, sonra da etrafından dolaşıp çantamı aldım.

İlk gün giydiğim pantolonu aramak için içeri Gömleği çoktan çöpe atmıştım, ama oldukça emindim-

Evet, işte hapishanede geçirdiğim zamanın kokan ve kan lekeli pantolonları.

Ön ceplere baktım ama ikisi de boştu.

Arkasını kontrol ettiğimde şeyi buldum, Kırıkiri'deki hemen her şeyi aldıklarında gözden kaçırdıkları tek şeyi: *Peder Bombata'nın kartı*.

Beni sabırsızlıkla bekleyen şoföre döndüm, arabanın yarısı içinde, yarısı dışındaydı.

"Cep telefonunu kullanmak ne kadar?" Ben sordum.

Bölüm 73

SAAT SONRA, Peder Bombata ile Lagos'un tam kalbinde geniş bir kompleks olan Redeemed Church of Christ'taki ofisinde şık bir yemek yiyordum.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Ve tüm bunlar için. Acıkmıştım." Kudu, kabak, salata ve bir Güney Afrika yemeği paylaşıyorduk.

Ofisindeki geniş masanın üzerinde Zinfandel. Rahibin ufak tefek bedeni, yüksek arkalıklı sandalyesi ve arkasından görünen tavandan tabana pencereler tarafından daha da cüceleştirilmişti. Ağır kırmızı perdeler, solmakta olan akşam ışığının iki yarığı hariç hepsini dışarıda tutuyordu.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu ve gerçekten endişeli görünüyordu. "Yoksa 'Diğer adama ne oldu?' diye mi sormalıyım? "

Nasıl görüldüğümü neredeyse unutmuştum. Burnum Gana civarında bir yerde acımayı bırakmıştı.

"Tıraş kazası," dedim ve çarpık bir gülümsemeye zorladım.

Bir kişiye daha ilk uçakla eve dönmem gerektiğini düşünmesi için bir neden vermek istemedim. İhtiyacım olan şey müttefiklerdi, daha fazla tavsiye değil.

"Baba, Kaplan adında bir katil hakkında bazı rahatsız edici bilgiler edindim. Sence birden fazla Kaplan olması mümkün mü? Belki farklı yerlerde faaliyet gösteriyordur? Mesela burada ve ABD'de?"

"Elbette her şey mümkün," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Ama asıl sorunuz bu değil, değil mi? Yine de sanırım evet, mümkün demek zorundayım, özellikle de işin içinde hükümet varsa. Ya da büyük şirketler. Kiralık katil çalıştıran çok sayıda işveren var. Bu yaygın bir uygulama."

"Neden hükümet? Ya da bir şirket?"

Rahip gözlerini devirdi ama sonra bana açık bir cevap verdi.

"Bilgiyi kontrol etmek için başkalarının sahip olamayacağı araçlara sahipler. Ve *yanlış bilgileri* kontrol etmek için de."

"Bunu neden yapmak istediklerine dair bir fikriniz var mı? Yani dahil olmak."

Bana biraz daha şarap doldurmak için ayağa kalktı. "Aklıma pek çok neden geliyor. Ama bunun gerçekten olduğunu düşündüğümü söylemem sorumsuzluk . Çünkü, doğrusu, hiçbir fikrim yok. Bu isim bir sembolizm.

-*Kaplan*. Afrika'da hiç kaplan olmadığının farkındasınızdır. Belki bir hayvanat bahçesinde

bir yere."

"Bunu biliyorum. Her halükarda, burada en azından bir gerçek adamın peşindeyim," dedim. "Nereye gittiğini bulmam gerekiyor. Arkadaşımı ve ailesini öldürdü. Başka aileler de öldürüldü."

"İzin verirseniz?" Masanın üzerinde ona bakan maun saate baktı. "Bana anlattıklarınıza göre, en acil ihtiyacınız uyuyacak bir yer."

"Sormayacaktım."

"Yapmak zorunda değilsiniz, Dedektif Cross. Size burada bir şey teklif edemem. Bu kendim için alabileceğim bir risk ama cemaatim için değil. Ancak sizi erkek evimize götürebilirim. En fazla beş gece kalabilirsiniz ve otel değil-"

"Ben alırım. Teşekkür ," dedim rahibe.

"Gizemli Kaplan'ınıza gelince, yardım edebilecek durumda değilim." "Anlıyorum." Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım ama bunu belli etmemeye çalıştım.

Peder Bombata bir elini kaldırdı. "Hızlı düşünüyorsun, değil mi? Belki bazen zihniniz çok hızlı çalışıyor. Size bu konuda yardımcı olamayacağımı söyleyecektim. Ama yardım edebilecek birini tanıyorum.

"Aslında kuzenim. Nijerya'daki en güzel kadındır. Ama tabii ki ben önyargılıyım. Siz kendiniz karar verin."

Bölüm 74

ADI Adanne Tansi'ydi ve rahibin söz verdiği gibi o güne kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Aynı zamanda Lagos'un en büyük gazetesi *olan Guardian*'da muhabirlik yapıyordu.

Ofisi belki 6×8 . İçeri girdiğimde, geceyi kalabalık bir evsizler barınağında geçirmişim gibi kokmadığımı umuyordum.

Sonraki bir saat boyunca Adanne bana orijinal Tiger ve çetesini iki yıldır takip ettiğini, ancak onun hala gölge figür olduğunu söyledi.

"Birden fazla Kaplan olduğundan emin değilim. Ama bu söylentiye ben de duydum. Bu bir gangster efsanesi olabilir. Kim bilir, belki de kendisi yayıyordur. Her neyse, böyle bir adamın isterse gazeteye neler yapabileceğini kim bilebilir?"

"Ya da bir muhabire?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bazı şeyler bir hayattan daha değerlidir. Buradasın, değil mi? Hayatını riske atıyorsun?"

Gülümsedim. "Sanırım öyleyim."

Kabalık etmemeye çalışsam da gözlerimi Adanne Tansi'den alamadığımı fark ettim. Bazı aktrisler gibi göz kamaştırıcıydı; yüksek elmacık kemikleri ve koyu renk gözlerinin yanı sıra kendini taşıma şeklini de fark etmemek mümkün değildi. Korkusuz görünüyordu ve ben bunun nedenini merak ediyordum. Kaybedecek çok şeyi vardı ama bunu hafifçe taşıyordu.

Bir kalem aldı. Çalışma alanındaki diğer kâğıtların arasında bir bloknotu olduğu gözümünden kaçmıştı.

"Not yok," dedim. "Bu bir röportaj değil. Ben burada sadece bir turistim. Bu bana çok açık bir şekilde ifade edildi."

Adanne en azından denemek zorundaymış gibi gülümseyerek kalemi hemen bıraktı.

Devam ettim. "Kaplan'ın şu anda nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı? Ya da nasıl öğrenebileceğime dair bir fikrin?"

"İlkine hayır," dedi. "Sanırım ikincisine de."

Bölüm 75

BEKLEDİM AMA öylece bıraktı. Birkaç saniye sonra Lagos'ta bir gazete ofisinin bile pazar yeri olduğunu fark ettim.

"Ne karşılığında?" Sonunda ona sordum.

Adanne yine gülümsedi. Çok nazlı ve zekiydi. "Kaplan gibi bir suçluyu ve katili arayan Amerikalı bir dedektif hakkında iyi bir hikâye... Bunu basmamak zor olurdu."

Ellerimi sandalyemin kollarına koydum, gitmeye hazırdım. "Hayır."

Birden gözleri benimkilere kilitlendi. "Dedektif Cross, bir hikâyeden ne kadar iyi bir şey çıkabileceğinin farkında mısınız? Bu insan canavarı yüzlerce ölümden sorumlu, belki de daha fazlasından."

"Biliyorum," dedim sesimi kontrol altında tutmak için büyük çaba harcayarak. "Onlardan biri benim arkadaşımdı."

"Biri de benim kardeşimdi," dedi Adanne. "Yani bu hikayeyi neden yazmak istediğimi ."

Sözleri küçük odada yankılandı. Kızgın değildi, sadece ölçülüydü ve bunun içinde tutkuluydu.

"Bayan Tansi-"

"Lütfen bana Adanne deyin. Herkes öyle der."

"Adanne. Belli ki bu konuyu çok önemsiyorsun ama seni tanımıyorum. Keşke sana güvenebilseydim ama ."

Bakışları bana onu henüz kaybetmediğimi söyledi. "Ama yine de bana yardım edeceğini umuyorum."

Ben Alex, bu arada. Herkes bana böyle seslenir."

Söylediklerimi düşündü ve kafasının karışık olduğunu görebiliyordum. Bir gazetecide, en azından Washington'da tanıdıklarında, bu tür bir şeffaflık görmek alışılmadık bir şeydi.

Sonunda ayağa kalktı. ", dedi. "Sizin için ne yapabileceğime bakacağım. Ben varım." Kalemimi tekrar eline aldı, gümüş kaplı oniks bir rulo, insanların hediye olarak verdiği türden. "Sana nereden ulaşabilirim? Alex'e mi?"

Redeemed Church of Christ erkek sığınma evinde - şu anda orada yaşıyorum.

Duraksamamı fark etti mi bilmiyorum. Akıllıca olsun ya da olmasın, Adanne Tansi'yi etkilemek istediğimi fark ettim.

"Seni arayacağım," dedim. "Yarın ilk iş. Söz veriyorum."

Başını salladı ve sonra gülümsedi. "Size inanıyorum, Dedektif Cross. En azından şu ana kadar. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Bunu nasıl düşünebildim, Adanne?

Bölüm 76

Mohammed Shol adında bağlantıları olduğu söylenen bir işadamı, devasa evinin açık çift kapısında pahalı bir şekilde çerçevelenmiş bir portre gibi duruyordu. Ana bina yirmi bin metre kare, misafirhane ise sekiz bin metre kareydi. Güney Darfur'un en zengin adamlarından biriydi ve bunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Yüksek duvarları ve bitişiğindeki narenciye serasıyla kapılı yerleşke kendi ifadesini yarattı: *Cehennemin ortasında şeytandan başka kim krallar gibi yaşar?*

Kaplan şeytanlarla uğraşmaktan rahatsız değildi; bunu her zaman yapardı. Bu onun işiydi ve eğer bir kart taşısaydı, logosu *siyah* bir *şeytan*.

Shol, iri yarı ve oldukça yakışıklı iş bitirici ve katille dirsek dirseğe el sıkışırken genişçe gülümsedi. "Hoş geldin dostum! Ekibin burada bekleyecek elbette."

"Elbette."

"Karınları
doyacak."

"Onlar her zaman açtır."

Kaplan diğerlerinin sorumluluğunu Rocket'a bıraktı ve onun disiplini sağlayacağını biliyordu. Çocuklar ön kapının yanında, Shol'un iki sivil muhafızının avlunun karşısında bekliyorlardı ve muhafızlar gençleri gizlemedikleri bir eğlenceyle izliyorlardı. Malikânedeki muhafızlar da sokaklardan.

Kaplan, yaşlı bekçi köpeklerine bakarken, *bırakalım ukala ve kendilerinden emin olsunlar*, diye düşündü. Hafife almak her zaman işine yaramıştı.

Mohammed Shol'u değerli ön koridor boyunca takip etti ve bir iç avlunun karşısında. Evin bir tarafından kakule ve sığır eti gibi yemek kokuları. Diğer taraftan ise Shol'un politikasını daha da belirginleştiren Arapça şarkılar okuyan erkek çocukların sesleri geliyordu.

Avlunun en ucundaki cam bir kapıya geldiler.

Diğer tarafta egzotik meyve ağaçlarından oluşan kapalı bir koru görünüyordu. Shol durdu.

"Burada buluşacağız. Size çay ikram edebilir miyim? Ya da belki greyfurt suyu?" İkincisi bir övünmeydi, çünkü bu meyve suyu burada çok lezzetliydi.

"Hiçbir şey," dedi Kaplan. "Sadece almaya geldiğim şey için. Sonra ."

Shol hızlı bilek hareketiyle uşağını kovdu, ardından *cüzdanının* cebinden çıkardığı anahtarla onları içeri aldı.

Serada hava , sıcaklık kontrollüydü ve havayı nem kaplıyordu. Karo zemin alçak bir yeşil gölgelik altında gölgeleniyordu. Yukarıda cam ve çelik tavanın geometrik deseni vardı.

Shol, Kaplan'a arka taraftaki küçük yemek alanına girmesini işaret etti.

Dört rattan sandalye, ıslıl ıslıl parlayan bai ağacından bir masayı çevreliyordu. Shol saksılı bir fidanı kenara çekti. Sonra ağacın arkasına gizlenmiş bir yer kasasının şifresini kırdı.

Kasanın içinde içi kalınca doldurulmuş kâğıt bir zarf vardı. Shol zarfı çıkardı ve aralarındaki masanın üzerine koydu.

"Sanırım her şeyin orada olduğunu göreceksiniz."

Kaplan içindekileri kontrol ettikten sonra paketi yere bıraktı ve arkasına yaslandı.

Shol gülümsedi.

"Burada çok şey yapmışsınız," dedi Kaplan, odanın etrafını işaret ederek.

"Çok etkileyici."

Shol gülümsedi, iltifattan dolayı şişmişti. "Birçok kez kutsandım."

"Sadece kutsanmış değil. Çok meşguldün. Zekisin, bunu söyleyebilirim."

"Bu doğru. Yasama organı ve işlerim arasında başka şeyler için çok az zamanım var."

"Seyahat," dedi Kaplan. "Gece gündüz toplantılar mı? Ve tabii ki aileniz."

Shol başını salladı, konunun kendisi olmasından hoşlandığı belliydi. "Evet, evet. Çoğu gün."

"Söylememeniz gereken şeyleri söylemek. Sevdiklerinizi riske atmak."

Kafa sallama durdu. Shol, Kaplan'ın gözlerinin içine bakmaktan korktuğunu unutmuş gibiydi ve bunu şimdi yaptı. "Hayır," dedi. "Gerçekten. Seninle ya da başka biriyle iş anlaşmalarım hakkında konuşmadım."

Kaplan kıpırdamadan, "Evet," dedi. "*Gerçekten*. Öyle. *Bir* muhabir tanıyorsunuz, *bir* kadın? Adanne Tansi?" Tek parmağıyla uzandı ve yakasını bir santim kadar açtı. Bir mikrofona konuştu.

"Rock da house! *Şimdi*, Rocket. Kimseye acımayın. *Onlara bir örnek olun*."

Bölüm 77

BİRKAÇ SANİYE sonra, tüm sera dışarıdan gelen yarım düzine ya da daha fazla silah patlamasıyla yankılandı. Ve sonra makineli tüfek patlamaları.

Mohammed Shol ayağa kalkmaya çalıştı ama Kaplan hızlı ve çevikti ve ellerini adamın boğazına dolamış, onu boğmaya başlamıştı bile. Shol'u uzaktaki duvara çarptı ve camda bir örümcek ağı deseni oluştu.

"*Bunu duyuyor musun?*" diye bağırdı Kaplan çıktığı kadar. "musun? Hepsi senin suçun!"

Daha fazla silah sesi duyuldu. Sonra çığlıklar - önce kadınlar, hemen ardından çocuklar, sesleri yüksek ve acınası.

"Bu," dedi Kaplan ona, "senin hatalarının, açgözlülüğünün, aptallığının sesi."

Shol iki eliyle Kaplan'ın kocaman ve kıpırdamayan bileklerini kavradı. Gözleri kızardı ve şakaklarındaki damarlar patlamaya hazır görünüyordu. Kaplan büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Bir adamı ölümün kıyısına getirmenin ve sonra da onu istediği kadar orada tutmanın mümkün olduğunu öğrenmişti. Bu hoşuna gidiyordu çünkü Shol ve onun türünden nefret ediyordu.

İki koruma görevlisi işverenlerini kurtarmak için geldiklerinde seranın kapısı kırıldı. "İçeri gel!" diye bağırdı Kaplan. Tek bir hareketle Muhammed Shol'u döndürdü ve ayak bileğindeki kılıfından bir tabanca çıkardı. İleri atıldı, Shol kalkan olarak önündeydi ve geldiği gibi ateş etti!

Korumalardan biri boğazında dokuz milimetrelik bir delikle yere yığıldı. Diğeri ise önce işverenin uzattığı eline, ardından da omzuna bir kurşun gönderdi.

Shol çığlık attı, hatta Kaplan onu son birkaç metre fırlatıp gardiyana çarpmasına neden oldu. İki adam da yere düştü. Sonra Kaplan ikinci korumayı yüzünden vurdu.

"*Oga!*" Roket boş kapı aralığında belirdiğinde "Oga" dedi. *Oga*, Lagos sokak dilinde "şef" anlamına geliyordu. Kaplan bu unvanı seviyordu ve genç askerlerine doğal geliyordu.

Evdeki çığlıklar neredeyse kesilmişti ama hâlâ sesler geliyordu.

kırılma ve silah sesleri arasında son zehrini ve buharını boşalttı. "Bir öğretmen vardı. Çocuklara ders veriliyordu."

"bakıldı," dedi Rocket.

"Güzel." Kaplan, Shol'un ayağa kalkmaya çalışmasını izledi. Bacağına bir el ateş . İş adamına, "Turnike yapmam gerekecek yoksa öleceksin," dedi.

Sonra Rocket'a döndü. "Bay Shol'u . Sonra bunu ağzına sokun. İstersen kılıcına da sokabilirsin."

"Bu" bir M67 el bombasıydı.

"Gitmeden önce pimi çek."

Bölüm 78

HER ŞEY bana gerçek dışı ve hayal ürünü gibi gelmeye devam etti.

Kilisenin erkek sığınma evindeki tüm kapılar saat dokuzdan sonra kilitlendi. Kimse girip çıkamıyordu. Lagos'taki trafik yüzünden oraya zar zor zamanında dönebildim.

Karyolam, sabah kahvaltısının servis edileceği ana koridordan uzakta, yüksek tavanlı uzun yatakhaneler olan üç locadan birinin en ucundaydı.

Alex Cross, diye düşündüm. Ne yapmaya geldin? Bu sefer ne yaptın?

Yan yataktaki adam bir gece öncekiyle aynıydı, Oscar adında Jamaikalı bir adamdı. Pek konuşmuyordu ama gözlerindeki gergin bakış ve yarı iyileşmiş izler hikâyesini anlatıyordu.

Yan yattı ve ben diş fırçasını ararken beni izledi. "Hey, dostum," dedi fısıltıyla. "Dey kısa boylu bir Tanrı adamı gibi görünüyor senin yolun. O şimdi burada."

Peder Bombata kapıda duruyordu. Onu gördüğümde parmağıyla işaret etti ve sonra yataktan dışarı çıktı.

Onu dışarıda takip ettim ve son dakikada gelenlerle dolu bir salona girdim. Rahibe yetişene kadar ön kapılara doğru ilerledim.

"Baba?"

O sırada bir cep telefonu çevirdiğini gördüm ve kimi aradığını merak ettim. Duymam gereken iyi haber miydi yoksa kötü mü?

"Tansi Hanım sizinle konuşmak istiyor," dedi ve telefonu bana uzattı.

Adanne'nin haberleri vardı! O gün Güney Darfur'da bir suikast meydana gelmişti. Sudan Devlet Konseyi temsilcilerinden biri ölmüştü ve ailesi de katledilmişti.

"Washington'daki Basel Abboud ile bir bağlantın var mı?" Ona sordum.

"Henüz bilmiyorum ama Tiger'ın Sudan'da sık sık iş yaptığını söyleyebilirim."

"Silah mı? Eroin?" Ona sordum. "Ne tür bir iş, Adanne?" "Çocuklar.

Onun sadık askerleri. Darfur mülteci kamplarında işe alıyor." Bir nefes aldım. "Bana bundan daha önce bahsetmeliydin."

"Bunu telafi edeceğim. Sabah ilk bizi Nyala'ya giden bir hava kargo uçağına bindirebilirim."

Gözlerimi kırptım. "'Biz' mi dedin?"

"Ben yaptım. Ya da Al Fasher'e ticari uçakla uçabilir ve oradan kara taşımacılığına bakabilirsiniz. Bu işi size bırakıyorum."

Başka zaman olsa bunu asla düşünmezdim. Ama daha önce hiç evimden beş bin mil uzakta kurşunsuz kalmamış ve evsizler barınağında uyumamıştım.

Elimi telefonun üzerine koydum. "Baba, bu kadına güvenebilir miyim?"

Hayatım pahasına mı?

"Evet, o iyi bir insan," dedi hiç tereddüt etmeden. "Ve sana söyledim, o benim kuzenim. Uzun boylu ve güzel, tıpkı benim gibi. *Ona güvenebilirsiniz, Dedektif.*"

Tekrar hatta ben vardım. "İkimiz söyleyene kadar hiçbir şey basılmayacak mı? Bu konuda bir anlaşmamız var mı?"

"Anlaştık. Seninle saat beşte Ikeja Kantonu'nun ana girişinde buluşacağım. Ve Alex, kendini duygusal olarak hazırlamalısın. Darfur gerçekten korkunç bir yer."

"Birkaç dehşet gördüm," dedim. " fazla."

"Belki yaptın ama bu şekilde değil. İnan bana, Alex."

Üçüncü Bölüm

KAMP

Bölüm 79

ŞİMDİYE KADAR, ADANNE'nin bağlantıları çok iyiydi ve işleri ne kadar hızlı ve verimli bir şekilde hallettiğinden etkilendim.

Afrika Birliği'nin görevli çavuşunun ertesi sabah C-130 yük gemisine binmemize izin vermesi için pistte kısa bir konuşma yapması ve ardından bir telsiz görüşmesi yapması yeterli oldu.

Saat altıda havalanmıştık; Darfur'a darı, sorgum ve yemeklik yağ taşıyan uçaktaki tek sivil yolculardık.

Cinayet soruşturması devam ediyordu ve şimdi havadaydı ve her zamankinden daha fazla amacı varmış gibi görünüyordu.

Uçuş ekibinden birinden bir durum haritası ödünç aldım ve Darfur'un yaklaşık Teksas büyüklüğünde olduğunu gördüm. Eğer bir yere varmak istiyorsam birkaç varsayımla hareket etmek zorundaydım: Birincisi, Shol ailesinin katledildiği sırada Kaplan'ın Nyala'da olduğu, ikincisi ise Adanne'nin verdiği bilgilerin doğru olduğu ve hala bölgedeki yerinden edilmiş kişilerin kaldığı kamplardan çocukları topluyor olabileceğiydi.

Tüm göz önüne alındığında, son on sekiz saat içinde ne kadar ilerlemiş olabilirdi? Cevaplanması gereken bir sonraki soru buydu.

Uçuş sırasında Adanne bana sabırla Darfur ve Sudan hakkında çok şey anlattı ve her ne kadar alçakgönüllü bir şekilde konuşsa da, dehşeti gizlemek mümkün değildi - özellikle de binlercesi tecavüze uğrayan ve daha sonra aşağılanmalarını artırmak için damgalanan kadın ve çocuklara karşı.

"Tecavüz bu iç savaşta çok acımasız bir silah haline geldi. Amerikalıların hiçbir fikri yok Alex. Mümkün değil.

"Bazen Cancavidler bir kadının önce bacaklarını kırar, böylece kaçması mümkün olmaz ve hayatının geri kalanında sakat kalır. Kurbanları kırbaçlamayı, parmaklarını tek tek kırmayı, tırnaklarını sökmeyi seviyorlar," dedi Adanne fısıltıyı zor geçen bir sesle.

"Bazı 'barış gücü' askerleri bile tecavüzden ve mültecileri fahişe olarak kullanmaktan suçlu. Daha da kötüsü, bunların çoğunun arkasında Sudan hükümeti var. Burada göreceklerine inanamayacaksınız Alex."

"Görmek istiyorum," dedim ona. "Sierra Leone'de bir adama burada neler olduğunu Amerikalılara anlatacağıma dair söz verdim."

Bölüm 80

"BURASI KALMA." Harita üzerinde sarı bir üçgeni işaret etti. "Darfur'daki en büyük kamplardan . Bahse girerim Kaplan burayı iyi biliyordur. Buradaki herkes biliyor."

"Diğer renkler ne?" Ben sordum.

Adanne, toplamda yüzden fazla kamp olduğunu açıkladı. *Yeşil*, yağmur mevsimi boyunca erişilemez anlamına geliyordu ve *mavi*, mevcut çatışma koşullarına bağlı olarak askeri olmayan yardım kuruluşlarına kapalıydı. Kalma'nın *sarı* rengi açık anlamına geliyordu.

Kaplan avımıza oradan başlayacaktık.

"Peki ya bunlar?" Parmağımı bir sıra *kırmızı* alev simgesinin üzerinde gezdirdim. Onlardan düzinelerce vardı.

Adanne sorumu yanıtlamadan önce iç çekti.

"Kırmızı, yok edildiği teyit edilen köyler içindir. Janjaweed ellerine geçen her şeyi yakıyor; yiyecek depolarını, hayvanları. İnsan ve hayvan leşlerini de kuyulara atıyorlar. Kimsenin geri dönmemesini sağlamak için her şeyi yapıyorlar. Arapça'da Janjaweed '*at sırtında silahlı adam*' anlamına gelmektedir. "

Bunlar, bölgedeki siyah Afrikalılar için hayatı olabildiğince güvensiz hale getirmeye yönelik acımasız bir kampanyada mevcut hükümet tarafından desteklendiğine inanılan Arap milislerdi. Akıl almaz bir şekilde iki milyon insan evlerini terk etmiş ve iki yüz binden fazlası ölmüştü. *Bildiğimiz kadarıyla iki yüz bin* kişi.

Ruanda'nın tekrarı gibiydi. Aslında daha da kötüydü. Bu kez tüm dünya olanları izliyor ve yardım etmek için neredeyse hiçbir şey yapmıyordu.

Lomboz pencereden on iki bin fit aşağıdaki Sahel manzarasına baktım.

Aslında buradan oldukça güzel görünüyordu; ne iç savaş, ne soykırım, de yolsuzluk vardı. Sadece bronzlaşmış, yontulmuş toprağın sonsuz, huzurlu bir uzantısı.

Tabii ki bu bir yalandı.

Güzel, çok şeytani bir yalan. Çünkü cehenneme inmek üzereydik.

Bölüm 81

Nyala'daki üsse vardığımızda, tahıl çuvalları ve F75 ve F100 bebek maması kasaları taşıyan beş kamyonluk bir konvoyla Kalma Kampı'na doğru yola çıktık. Adanne buradaki herkesi tanıyor gibiydi ve onu çalışırken izlemeyi ilginç buldum. Çekiciliği değil, zarif gülümsemesi onun sırrı gibi görünüyordu. Aşırı çalışan ve sınırlarına kadar stres altında olan insanlarda tekrar tekrar başarılı olduğunu gördüm.

Kalma'yı gerçekten gördüğümde *kamp* yanlış bir kelime gibi geldi.

Evet, çadırlar ve sazdan kulübeler vardı ama bunlar uzanıyordu. Burada yüz elli bin kişi yaşıyordu. *Bu bir şehir*. Ve Janjaweed saldırılarından dizanteriye, ilaçsız ve genellikle doktorsuz ya da ebesiz doğumlara kadar dayanılmaz acılar, kalp kırıklıkları ve ölümlerle dolup taşan bir şehir.

Kampın merkezi çevresinde en azından bazı kalıcılık işaretleri vardı. Küçük bir açık hava okulu ve oluklu teneke çatılı, duvarla çevrili birkaç bina vardı; buralarda hâlâ sınırlı gıda malzemeleri bulunuyordu.

Adanne ilk olarak nereye gitmemiz gerektiğini çok iyi biliyordu. Beni Birleşmiş Milletler Mülteciler Komisyonu'nun çadırına götürdü, burada genç bir asker bizim için tercümanlık yapmayı kabul etti, ancak mültecilerin çoğu az da olsa İngilizce biliyordu.

Askerin adı Emmanuel'di ve yıllar içinde Washington'a göç eden ve Kayıp Çocuklar olarak adlandırılan pek çok kişide gördüğüm uzun boy, koyu ten ve derin bakışlı gözlere sahipti. Emmanuel İngilizce, Arapça ve Dinka dillerini konuşuyordu.

"Buradaki insanların çoğu Kürklü," dedi bize uzun toprak bir caddede ilerlerken. "Ve yüzde sekseni istismara uğramış kadınlar.

Adanne, "Erkeklerinin çoğu öldü ya da iş arıyor ya da yeniden yerleşmek istiyorlar," diye ekledi. "Burası dünyanın en *savunmasız* şehri Alex. İstisnası yok. Bunu kendin öğreneceksin."

Adanne ve Emmanuel'in neden bahsettiğini anlamak çok kolaydı. Konuşmak için bulduğumuz insanların çoğu sığınma evlerinin dışında çalışan kadınlardı. Bana Musa ve arkadaşlarını hatırlattılar, çünkü korkunç hikayelerini dışarıdan biriyle paylaşmaya ne kadar hevesliydi.

Madina adında bir kadın hasır örerken ağladı ve bize başından geçenleri anlattı.

Kalma'ya geliyordu. Janjaweed köyünü yerle bir etmiş, kocasını, annesini ve babasını öldürmüş ve sakat bırakmıştı. Komşularının ve arkadaşlarının çoğu kulübelerinde diri diri yakılmıştı.

Madina üç çocuğuyla ve kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şeyle gelmemişti. Trajik bir şekilde, üç çocuğu da kampta ölmüştü.

Yaptığı uyku matları, geceleri topraktan çıkıp mültecilerin derisine giren dooda kurtları yüzünden rağbet görüyordu. Kazandığı para soğan ve tahıla gidiyordu ama bir gün bir parça kumaş alacak kadar parası umuyordu. Buraya geldiğinden beri aynı *toab*'ı giyyordu.

"Ne zaman oldu bu?" Adanne sordu.

Madina'nın üzgün cevabı "Üç yıl önce" oldu. "Çocuklarımın her biri için bir tane."

Bölüm 82

"Senin Kaplan'ı gözden kaybetmedim," dedi Adanne biz ilerlerken. "Burada çocukları işe alıyor. Bu onun için kolay."

"Korku konusunda haklıydın Adanne," dedim ona.

Kampın mümkün olduğunca çok bölümündeki insanlarla konuşmaya hevesliydim, ancak birkaç tıbbi çadırdan birine geldiğimizde tekrar durmak zorunda kaldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar şaşırtıcı bir manzara görmemiştim.

Çadır hasta ve ölmek üzere olan hastalarla dolup taşıyordu, bir karyolaya iki ya da daha fazla hasta düşüyordu. Cesetler yapboz gibi her boşluğa yerleştirilmişti. Daha da kötüsü, dışarıda uzun kuyruklar vardı; en az üç yüz çok hasta kadın ve çocuk tedavi edilmeyi ya da ölmek için daha iyi bir yer bulmayı bekliyordu.

Adanne bana "Ne yazık ki acılarını durdurmak için yapılabilecek çok az şey var" dedi. "İlaçlar çok az, çoğu da buraya ulaşmadan çalınıyor. Açlık, zatürre ve sıtma var. İshal bile ölümcül olabiliyor ve su ve sanitasyon sorunlarıyla birlikte bunun sonu yok."

Bir doktor ve iki gönüllü hemşire gördüm. *Hepsi bu kadardı.* Binlerce çok hasta insan için tüm hastane personeli.

"Krizin 'ikinci aşaması' dedikleri şey bu," diye etti Adanne.

"Kampların içinde dışarıdakinden daha fazla insan ölüyor. Binlerce insan. Her gün, Alex. Sana bunun korkunç olduğunu söylemiştim."

"Hafife almışsın," dedim. "Bu hayal bile edilemez. Tüm bu insanlar. Çocuklar."

Birkaç yataktan birinde yatan küçük bir kızın yanına diz çöktüm. Gözleri bulanıktı ve gerçek dışı görünüyordu. Kulağının toplanmış, vızıldayan bir küme kara sineği fırçayla uzaklaştırdım.

"Tanrı seninle olsun' nasıl söylenir?" Emmanuel'e sordum.

"Allah ma'ak," dedi bana.

Küçük kıza söyledim ama beni duydu mu bilmiyorum. "Allah ma'ak."

Bugün yol boyunca bir yerlerde, korkunç, korkunç bir cinayet soruşturmasından uzaklaşıp inanılmaz bir soykırıma adım atmıştım. Bizim dünyamızda bu nasıl mümkün olabilirdi? Her gün binlerce insan bu şekilde ölüyor?

Adanne elini omzuma koydu. "Alex? Gitmeye hazır mısınız? Biz

devam etmelisin. Tiger için buradasın, bunun için değil. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Sesinde tüm bunları daha önce, muhtemelen birçok kez gördüğünü duyabiliyordum.

"Henüz değil," dedim. "Burada yapılması gereken ne var? Herhangi bir şey?" Emmanuel'in hızlı cevabı beklediğim gibi değildi.

"Duruma göre değişir. İkinizden biri tüfek kullanabilir mi?"

Bölüm 83

Sonraki birkaç dakika boyunca Adanne *benim için* aşikâr olması gereken şeyi, yani basit bir eylem olan yakacak odun toplamının Kalma'daki yaşamın en tehlikeli kısımlarından biri olduğunu anlattı.

Janjaweed devriyeleri çölde her zaman mevcuttu ve kamptan çok uzakta değillerdi. Dışarı çıkmaya cesaret eden herkes tecavüze uğrama, vurularak öldürülme ya da her ikisini birden yaşama riskini göze alıyordu. Odun toplayıcıları, çaresiz kadınlar ve çocukları, bulabildikleri zaman AU eskortlarına ; ancak çoğunlukla şanslarını tek başlarına denemek zorunda kalıyorlardı. Yakacak odunun olmaması, aileni beslemenin bir yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Emmanuel bana iyi bir dürbünle güçlendirilmiş eski model bir M16 temin etti.

"Ateş etmekten çekinme," dedi bana. "Çünkü sana söz veriyorum, Janjaweed ateş . Onlar at ya da deve üzerindeyken bile yetenekli savaşçılardır."

"Tereddüt etmeyeceğim," diye söz verdim ve Adanne'nin dirseğini tuttuğunu, sonra da bıraktığını hissettim.

"Bundan emin misin Alex?" diye sordu. "Bu işe dahil olmak istiyor musun?"

"Eminim."

Bir saat kadar sonra, iki düzine kadın odun toplayıcısından oluşan cesur bir grupta yola çıktık.

Birkaçının sırtında kundaklanmış bebekler vardı. Bir tanesi odun taşımak için çatal şeklinde eski bir arabası olan bir eşek getirmişti.

Bunu yapmam, bir şekilde yardım etmem gerekiyordu. Bunu kendimden biliyordum: Bu benim doğamda vardı. Adanne de geldi çünkü "Artık kendimi senden sorumlu hissediyorum. Seni buraya ben getirdim, değil mi?"

Bölüm 84

Yıllarca odun aramak, kamptan gittikçe uzaklaşmak, burayı uzun ve korkutucu bir yürüyüşe dönüştürmüştü.

Zamanı mümkün olduğunca çok kadınla konuşmak için kullandım. Sadece bir tanesinin kayıp çocuklar ve muhtemelen Kaplan hakkında bilgi sahibi olduğu ortaya çıktı.

"Kendi bölgesinde bir kulübe olduğunu söyledi," dedi Emmanuel bana. "Üç çocuk orayı paylaşıyor. Ama şimdi gittiler."

"Bunun alışılmadık bir şey olmadığını sanıyordum," dedim.

"Evet, ama eşyalarını geride bırakmışlar. Kampta iri kıyım bir adamın görüldüğünü söylüyor. Ona onun Kaplan olduğu söylenmiş."

"Kayıp çocuklardan herhangi birinin kampta ailesi var mıydı?" Ben sordum.

"Ailem yok."

"Peki çocukların ayrıldığını gören oldu mu?"

"Devasa adamla birlikte gittiler."

İki saat yürüdükten sonra nihayet alçak, iskelet halindeki çalılardan oluşan uzun bir sıraya geldik. Kadınlar yere bezler serdi ve çalıları kırmaya başladı. Emmanuel ufuktaki Janjaweed devriyelerini gözetlerken Adanne ve ben de onlara katıldık.

Çeviri olmadan, toplayıcılarla yan yana çalışırken çoğunlukla göz teması ve jestlerle yetinmek zorunda kaldık. Kadınlar kollarında aşağı yukarı beliren çiziklerden habersiz görünüyordular. Biz yeni gelenleri kolayca geride bıraktılar ve beceriksizliğimize gülmemeye çalıştılar.

Genç bir anne ve ben, küçük çocuklar gibi birbirimize surat yaparak bir tür sözsüz iletişime girdik. Mavi dövmele dudağını uzattı. Ben de boynuz gibi iki sopa kaldırdım. Bu onu gerçekten güldürdü. Elini ağzına götürdü, parlak beyaz bir gülümsemeyi tam olarak saklayamıyordu.

Ama sonra anne durdu.

Gözleri uzaktaki bir şeye sabitlenirken eli yavaşça aşağı indi.

Arkamı döndüm ama tek görebildiğim uzaktaki bir toz bulutuydu. Sonra Emmanuel herkesin kaçması için bağırırmaya başladı! *"Çabuk gidin! Hemen! Çıkın buradan! Kampa geri dönün!"*

Bölüm 85

JANJAWEEED!

Onları şimdi görebiliyordum. Belki bir düzine silahlı katil at sırtında bize doğru geliyordu.

Kesin sayıyı söylemeyi zorlaştıran bir buhar, bir tür serap vardı. Her iki da, hızları hayal gücüne fazla bir şey bırakmıyordu. Bizim için geliyorlardı, hızlıca.

Kadınlardan ikisi, biri bluzuna şiddetle tutunan bir çocukla birlikte, hâlâ ortak eşeğin yularını çözüyordu.

"Çıkarın onları buradan!" Adanne'ye bağırdım. "Sen de onlarla git. Lütfen, Adanne."

"Başka bir silah var mı?" bağırdı.

"Hayır," diye yanıtladı Emmanuel. "Mesafe şu anda senin silahın. Gidin! Tanrı aşkına, gidin! Onları kampa geri götürün."

Emmanuel ve ben bir duruş sergilemek zorundaydık.

Terk edilmiş eşek arabasının arkasında pozisyon aldık. Onu siperden çok tüfek için destek olarak kullanıyordum.

En iyi umudumuz, onlar at sırtından ateş ederken bizim yerde .

Artık dürbünümünden onları görebiliyordum, on bir katil, sakallı, şalvarlı erkekler, Kalaşnikof tüfekler.

Menzile giriyorum.

İlk ateş onlardan geldi.

İki yanımızdan kumlar fışkırdı. Çizgiyi biraz aştılar ama yine de çok yakındılar. Amatör değillerdi. Nihai sonuçtan emin bir şekilde bize tehditler savurmaya başlamışlardı bile. Neden olmasın? Sayıca bizden on bire iki üstündüler.

"Şimdi mi?" Sonunda Emmanuel'e söyledim. "Şimdi!" diye bağırdı.

Dört el ettik ve ikisi isabet etti. Katiller atlarının üzerinde yığıldılar, sanki biri kuklalarının iplerini düşürmüş gibiydi, sonra da yere düştüler. İçlerinden biri kendi atının altında ezilmişti. Boynu kırılmış gibi görünüyordu.

Tetiği tekrar bile bunu fark ettim: *Artık her Şey deęiŐti. Afrika'daki ilk cinayet.*

Arkamda bir çığlık duydum ve iim sıkıştı. Kaan kadınlardan biri ya serseri bir kurŐunla ya da kasıtlı olarak vurulmuştu.

Omzumun üzerinden hızlı bir kontrolle Adanne olmadığını gördüm.

Alçaktan gidiyor, yerde kıvranan yaralı kadına ulaŐmaya . Sadece kolundan vurulmuştu. *Sadece kolundan.*

Tekrar Janjaweed'e doğru döndüğümde, atlılardan ikisi durmuştu. KardeŐlerine yardım etmek için değil, bize daha iyi bir atış yapabilmek için atlarından aşağı atlıyorlardı.

Diğerleri hızla gelmeye devam etti. Şimdi belki elli altmış metre uzaktaydılar.

Emmanuel ve ben aynı iğdye sahiptik. Öndeki atlılara ateş ettik, hızlı yaptık. Sonra da düz zeminde olan ikisine. Sonraki yarım dakika içinde Janjaweed'den üç kişi daha öldü.

Sonra Emmanuel ığlık attı, yere düştü ve yerde acı içinde kıvranmaya başladı.

Janjaweed'in geri kalanı da peŐimizdeydi.

Bölüm 86

Toz her yere yayılmıştı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Körlemesine ateş etmek zorundaydılar ama ben de öyle. Tüm tüfeklerden gelen silah sesleri bu mesafeden sağır ediciydi.

Sürücülerden biri toz bulutunun içinden geçerek yanımdan geçti. İçgüdüsel olarak bacağına yapıştım ve tutundum. Momentum ayaklarımı yerden kesti. Bir iki saniye sürüklendim, sonra atlı atından fırladı ve ağır bir şekilde yere çakıldı.

Tüfeğini aldım ve ayağımın dibinde tuttum. Ateş ettim ve birini daha yaraladım. Ve sonra bir başkasını, karnından. Kendilerini beğenmişlerdi - çünkü odun toplayıcılar genellikle karşılık veremezlerdi- ama iyi eğitilmiş değillerdi ve Emmanuel'in söylediklerine rağmen at sırtından isabetli ateş edebilen pek az adam vardı.

Atlılardan üçünün safları bozup geri çekildiğini gördüm. Bu bana biraz umut verdi, çok değil ama biraz.

Atından çektiğim düşmüş biniciye doğru koştum. Kafasını yere bastırdım, sonra da boğazının çukuruna sert bir yumruk indirdim.

"!" diye bağırdım. Ne dediğimi anlamak için İngilizceye ihtiyacı yoktu. Olduğu yerde kıpırdamadan durdu.

"Alex!"

Arkamdan bir ses geldi.

Adanne'ydi.

O ve başka bir kadın, son atlının atını uzak tutmak için odun parçaları sallıyordu. Kadınlardan birkaçı yere yatmış, elleri başlarının üzerindeydi. Eminim hala öleceklerini düşünüyorlardı.

Adanne tekrar savurdu ve at arka ayakları üzerinde şaha kalktı. Binici tutuşunu kaybetti ve düştü.

"Alex, git!"

Baktım ve Emmanuel'in kendini gördüm. Yerde oturduğu yerden Janjaweed'i izliyordu.

Hızla çıktım.

Kadınların yanında yere düşen sürücü tekrar ayağa kalkıyordu. Elimi çektim.

Ona yaklaştığımda tüfeğini çevirdi. Yüzüne yemek için tam zamanında bana baktı. Burnu patladı.

"Adanne, silahını al. Sen iyi misin?" Ona sordum. "İyi olacağım."

Emmanuel bana sesleniyordu, çığlık atıyordu. "Bırak onları, Alex! Bırak onları!"

tutamadım. "Sen neden ? Onları içeri almak zorundayız."

Konuşurken bile durumun gerçekliği çöktü. *Aynı oyun, farklı kurallar.*

"Janjaweed'i tutuklamanın bir faydası yok," dedi Adanne. "Onlar hükümeti tanıyor. Hükümet de onları tanıyor. Bu sadece kamplara daha fazla sorun getirir. BM yardım edemez. Kimse yardım edemez."

Janjaweed'in tüfeğini tuttum ama atına binmesini işaret ettim.

Ve sonra çok garip bir şey oldu. Bana güldü. Gülerek uzaklaştı.

Bölüm 87

BM yardım edemez. Kimse yardım edemez. Kalma mülteciler buna inanıyordu, bunun doğru olduğunu biliyorlardı ve artık ben de biliyordum.

Ancak kampta hayatta kalanlar küçük şeylere şükretmeyi de biliyorlardı iyilikler ve iyi niyetler.

O gece, kadınlardan birkaçı değerli odunlarını kullanarak kendilerine yardım ettiğimiz için teşekkür etmek amacıyla üçümüze yemek yaptı. Bu insanlardan yiyecek almayı hayal bile edemezdim ama Emmanuel bana bunun tek doğru karşılık olduğunu söyledi.

Akşam yemeğine sargılı ve gülümseyerek, olay için çaldığı bir torba soğanla gelerek beni şok etti.

Sonra hepimiz ateşin etrafında *kisra* ve sebze yahnisini paylaştık, sadece sağ elimizle ortak bir kaptan yedik. Yapılması gereken doğru şey gibi hissettirdi, neredeyse dini bir deneyim gibiydi, pek çok açıdan özeldi.

Bu insanlar iyi insanlardı ve kendilerinden korkunç bir duruma yakalanmışlardı.

Yine de onlar bile sınır adaletinden, şiddet içeren adaletten rahatça bahsediyorlardı. Bir kadın, köyündeki insanların suçlulara nasıl muamele ettiğini gururla anlattı. Hepsi birden öne atılıyor, suçluyu bıçaklıyor, boynuna benzin dolu bir lastik geçiriyor ve sonra da yakıyorlardı. Yargılama yok, DNA testi yok, görünüşe göre kanunsuzlar da suçluluk duymuyor.

Adanne ve ben yemekte onur konuğu muamelesi gördük. Sürekli bir ziyaretçi akını ve bol bol el öpme vardı.

Emmanuel tercüme etmek için etrafta olmadığında, seslerindeki ve vücut dillerindeki sıcaklıktan Dinka veya Arapça'nın özünü anladım.

Birkaç kez, cümlelerin ortasında *Ali*'ye benzeyen şey duydum. Adanne de bunu fark etti.

Bir ara yanıma ve "Senin bir kadın gibi görüldüğünü düşünüyorlar. Muhammed Ali."

"Söyledikleri bu mu?"

"Bu doğru, Alex. Dünya şampiyonu olduğu zamanki haline benziyorsun. Burada hâlâ çok seviliyor, biliyorsun." Çenesiyle başını salladı ve yakınlarda dolaşan bir grup genç kadına . "Sanırım bu arada birkaç kız arkadaş edinmişsin."

"Bu seni kışkandırıyor mu?" Günlerdir olmadığım kadar mutlu ve rahat bir şekilde sırtarak sordum.

Küçük bir kız davetsizce kucağına ve kıvrıldı. "Bu kelime benim yok," dedi. Sonra gülümsedi. "Belki birazcık. En azından bu gece için."

Adanne'den çok hoşlandığımı fark ediyordum. Cesur ve becerikliydi ve Peder Bombata onun hakkında haklıydı: *O iyi bir insandı*. Bugün odun toplayıcıları için hayatını tehlikeye attığını görmüştüm ve belki de benim için kendini sorumlu hissettiğinden.

Akşam geç saatlere kadar kaldık, çünkü kalabalık giderek . Aslında yetişkinler gelip gidiyordu ama çocuklar etrafımızda toplanmıştı. Karşı koyamadığım bir izleyici kitlesiydi, Adanne de koyamadı. Çocukların yanında çok özgür ve rahattı.

Emmanuel'in yardımıyla ayağa kalktım ve kendi çocuklarımın en sevdiği uyku vakti hikâyelerinden doğaçlama bir versiyonunu anlattım.

Isık çalmayı öğrenmekten başka bir şey istemeyen küçük bir çocuk hakkındaydı. Bu sefer ona Deng adını verdim.

"Ve Deng denedi-" Yanaklarımı şişirdim ve üfledim ve çocuklar sanki duydukları en komik şeymiş gibi birbirlerinin üzerinde yuvarlandılar. Muhtemelen aptalca davranıp kendime gülebilmem hoşlarına gitmişti.

"Ve denedi-" Gözlerimi kırıştırdım ve suratlarına doğru üfledim ve gülmeye devam ettiklerinde, Afrika'ya geldiğimden beri olan biten her şeyin ortasında bir vaha gibi, biraz memnuniyet vericiydi.

"Çocukları , değil mi?" Adanne, ben hikâyeyi bitirip yanına oturduktan sonra sordu. Gülmekten gözleri yaşarmıştı.

"Var. Çocuğun var mı, Adanne?"

Başını salladı ve gözlerimin içine baktı. Sonunda konuştu. "Benim çocuğum olamaz, Alex. Çok gençken tecavüze uğradım. Bir kürek sapı kullandılar. Bu önemli değil. Benim için değil, artık değil." Adanne sonra gülümsedi. "Yine de çocuklardan zevk alabiliyorum. Onlarla birlikte olma şeklini seviyorum."

Bölüm 88

ÖNÜMÜZDEKİ DAKIKA ya da daha fazlası gerçekleşemezmiş gibi görünüyordu. O gece değil. Herhangi bir gece değil.

Janjaweed geri gelmişti. Karanlığın içinden çıkan hayaletler gibi birdenbire ortaya çıkmış gibiydiler. Pusu küstahça ve aniden ; doğrudan kampın içine girmişlerdi.

Sayılarını söylemek zordu ama birkaç düzine kadar . tanıdığımı sandım, *serbest bıraktığım, bana gülen adamı.*

Bu Janjaweed'ler yaya olarak ilerliyordu; atları ya da develeri yoktu. Silahlarının yanı sıra bıçakları ve deve kamçıları vardı; birkaçı mızrak kullanıyordu.

Bir adam Sudan bayrağını sanki devletin işi için buradaymışlar gibi sallıyordu ve muhtemelen . Bir diğeri ise lacivert zemin üzerine beyaz vahşi bir atlının resmedildiği, Janjaweed'in sembolü olan bir bayrak taşıyordu.

Bir dakika önce gülüp oynayan kamptaki kadınlar ve çocuklar şimdi çığlık atıyor ve tehlikeden kaçmaya çalışıyorlardı.

Saldırı şeytani bir vahşilikteydi; Washington'da ziyaret ettiğim cinayet sahneleri gibi saf kötülüktü. Yetişkin adamlar savunmasız mültecileri kesiyor ya da vuruyordu. Kulübelerin sazdan çatıları benden yirmi adım ötede ateşe verildi. Yaşlı bir adam ateşe verildi.

Sonra develer, atlar ve makineli tüfeklerle donatılmış iki Land Cruiser ile daha fazla Cancavid geldi. Öldürmekten, kesmekten, doğramaktan, göğе çığlık atmaktan başka bir şey yoktu - bu saldırının başka bir amacı yoktu.

Birkaç piçle savaştım ama bu kadar çok kişiyi durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Bu kamptaki, bu ülkedeki insanların nasıl anladığını anladım: *Kimse bize yardım edemez.*

Ama o gece biri yaptı. Sonunda Sudanlı düzenli askerler ve birkaç BM askeri cip ve kamyonetlerle geldi. Janjaweed ayrılmaya başladı. Yanlarında birkaç kadın ve hayvan götürdüler.

Son anlamsız ve intikamcı eylemleri: Darı depolamak için kullanılan bir tahıl ambarını yaktılar.

Sonunda Adanne'yi buldum, kucağında onu izleyen bir çocuk vardı.

Annem öldü.

Sonra insanların hıçkırıkları ve harmattanın hafif rüzgârları dışında her şey garip bir şekilde sessizleşti.

Bölüm 89

Sonunda yerde hasır bir minder bulunan bir çadıra uzandığımda sabaha yaklaşıyordu. Çadır bana Kızıl Haç çalışanları tarafından sağlanmıştı ve başımı sokacak bir yere ihtiyacım olmadığını iddia edemeyecek kadar yorgundum.

Çadırın kapağı aniden açıldı ve kim olduğunu görmek için bir dirseğimin üzerinde ayağa kalktım.

"Benim, Alex. Adanne. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Kalbim göğsümde pompalandı.

İçeri girdi ve yanıma oturdu. "Berbat bir gün," dedim boğuk bir fısıltıyla.

"Her zaman bu kadar kötü değil," dedi. "Ama daha da kötü olabilir. Sudanlı askerler kampta bir muhabir olduğunu biliyorlardı. Ve bir Amerikalı. Bu yüzden Janjaweed'i kovalamak için geldiler. Eğer kaçınabilirlerse kötü basın istemiyorlar."

Başımı salladım ve gülümsemeye başladım. Adanne de öyle. Mutlu gülümsemeler değildi bunlar. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama aynı zamanda gülünç ve saçmaydı.

Adanne sonunda, "Çadırı paylaşmamız gerekiyor Alex," dedi. "Sakıncası var mı?"

"Çadırı seninle paylaşmak mı? Hayır, sanırım bunu halledebilirim. Elimden geleni yapacağım."

Adanne minderin üzerine uzandı. Uzandı ve elimi okşadı. Sonra ben de onun elini kendi elime aldım.

"Amerika'da biri mi var?" diye sordu. "Var. Adı Bree.

O da bir dedektif." "O senin karın mı?"

"Hayır, biz evli değiliz. Bir zamanlar evliydim. İlk karım öldürüldü. Bu uzun zaman önceydi, Adanne."

"Bu kadar çok soru sorduğum için özür dilerim Alex. Artık uyumalıyız."

Evet, uyumalıyız.

Kendimizden kadar el ele tutuştuk. Sadece el ele tutuştuk.

Bölüm 90

Ertesi gün Kalma'daki kamptan ayrıldık. Gece yapılan saldırıda dokuz mülteci ölmüştü; diğer dördü ise hâlâ kayıptı. Eğer bu olay Washington'da gerçekleşmiş olsaydı, şu anda tüm şehir ayağa kalkmış olurdu.

Emmanuel de ölenlerden biriydi ve muhtemelen daha önce karşı koyduğumuzda bize katıldığı için kafasını kesmişlerdi.

Ortak bir önsezi Adanne ve beni bölgedeki bir sonraki en büyük yerleşim yeri olan Abu Shouk kampına götürdü. Oradaki karşılama Kalma'da aldığımızdan kararsızdı.

Bir gece önce çıkan büyük yangın nedeniyle personel azdı ve bize işlemlerimiz yapılana kadar ana idari çadırda beklememiz söylendi.

Yaklaşık bir buçuk saat bekledikten sonra Adanne'ye "Gidelim," dedim.

Bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Ben zaten sığınak gibi görünen sıraya doğru ilerliyordum. Abu Shouk, Kalma'dan çok daha tekdüze ve kasvetliydi. Neredeyse tüm binalar aynı kerpiç yapıdaydı.

"Nereye gideceksin?" Adanne yaklaştığında söyledi. "İnsanların olduğu yere."

"Pekâlâ Alex. Bugün seninle birlikte dedektiflik yapacağım."

Üç saat sonra, Adanne ve ben, Adanne'nin çevirmenlik çalıştığı yarım düzine neredeyse tamamen verimsiz konuşmayı başardık. Bölge sakinleri ilk başta Kalma'dakiler kadar arkadaş canlısıydı, ancak Kaplan'dan bahsettiğim anda ya susuyorlar ya da yanımızdan uzaklaşıyorlardı. Daha önce de buraya gelmişti ama insanların bize söylediği tek şey buydu.

Sonunda kampın bir kenarına geldik; kum düzlüğü, uzaktaki alçak kahverengi dağlara ve muhtemelen Cancavid gruplarına doğru ediyordu.

"Alex, geri dönmemiz gerek," dedi Adanne. Ayağını yere bir insanın ses tonuna sahipti. "Ne yazık ki bu hiç verimli olmadı, sence de öyle değil mi? Neredeyse susuz kaldık ve bu gece nerede uyuyacağımızı bile bilmiyoruz. Kasabaya dönebilirsek şanslıyız" -durdu ve etrafına bakındı- "eğer hava kararmadan önce yönetim çadırına dönmenin yolunu bulabilirsek."

Burası, birbirinin aynı kulübelerin sıralandığı imkansız bir labirent gibiydi.

Nereye bakarsak bakalım. Yerlerinden edilmiş çok sayıda insan vardı, binlerce, binlerce, birçoğu hasta ve ölmek üzere.

Derin bir nefes aldım, günün hayal kırıklığıyla savaştım. ". Hadi gidelim. Haklısın."

Geri dönmeye başladık ve bir köşeyi dönmüştük ki tekrar durdum. Adanne'nin bir adım daha atmasını engellemek için elimi uzattım. "Bekle. Kımıldama," dedim sessizce.

Sığınaklardan birinden kaçan iri yarı bir adam gördüm. Başka bir yerde olsa sokak kıyafeti diyebileceğim şeyler giyiyordu. Burada, onu bir yabancı olarak işaretlemişlerdi.

İri yarı, hem uzun hem de geniş bir adamdı; koyu renk pantolonu, uzun beyaz dashikisi, kalın kaşları ve tıraşlı kafasının altında güneş gözlükleri vardı.

Bir adım geri çekildim, görüş alanımdan çıktım.

Bu . Chantilly'de gördüğüm piçle aynı kişi olduğundan emindim. *Kaplan, peşinde olduğum.*

"Alex-"

"Şşş. Bu o, Adanne." "Aman

Tanrım, haklısın!"

Adam gözden uzak birine işaret etti ve ardından iki genç çocuk onun arkasından sığınaktan çıktı. Biri benim için hiç kimseydi. Diğeri kırmızı-beyaz Houston Rockets forması giyiyordu. Onu hemen Sierra Leone'den tanıdım.

Adanne kolumu sıkıca kavradı ve "Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Uzaklaşıyorlardı ama hâlâ göz önünde idiler.

"Beş dakika beklemeni ve sonra dönüş yolunu bulmanı istiyorum. Seninle buluşacağım."

"Alex!" Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama durdu. Muhtemelen ona ne kadar ciddi olduğumu söyleyen gözlerimdi. Çünkü bana söylenen her şeyin doğru olduğunu fark etmişim. Bildiğim kurallar burada geçerli değildi.

Onu içeri almak ya da Washington'a geri götürmek mümkün değildi.

Kaplanı öldürmek zorunda kalacaktım, muhtemelen tam burada, Abu Shouk kampında.

Benim de bu konuda çok az endişem vardı. Kaplan bir katildi.

Ve sonunda onu yakalamıştım.

Bölüm 91

Katili belli bir mesafeden takip ederek geri çekildim. Onu görüş alanında tutmak hiç de zor değildi. Belirli bir planım yoktu. Henüz yoktu.

Sonra birinin kulübesinin dışında sahipsiz duran bir kürek gördüm. Onu aldım ve ilerlemeye devam ettim.

Gün batımını biraz geçmişti, her şeyin mavi renkte görüldüğü ve sesin taşındığı bir zamandı. Belki de beni duydu, çünkü arkasını döndü. Gözden kayboldum ya da en azından öyle umdum.

Patika boyunca kulübeler sıkışık bir şekilde dizilmişti. İkisinin arasındaki bir ayak genişliğindeki boşluğa sıkıştım. Her iki taraftaki duvarlar kaba kerpiçtendi. Yolumu açmaya ve Kaplan'ı tekrar görüş alanıma sokmaya çalışırken kollarımı gıcırdatıyorlardı.

yarisına kadar gelmiştim ki, genç haydutlarından biri ara sokağa çıktı.

Hareket etmedi. Sadece Yoruban dilinde bir şeyler bağırdı.

Omzumun üzerinden baktığımda Houston Rockets sokağın diğer ucundaydı. Yarı loş ışıktaki sırtışının beyazlığını görebiliyordum ama gözlerini göremiyordum.

"Bu o," diye seslendi tiz bir sesle, neredeyse kıkırdayarak. "Amerikalı polis!"

Bir şey kulübenin içindeki duvara sertçe çarptı. Kulübenin tamamı büküldü ve kurumuş çamurdan büyük parçalar sokağa düştü.

"Tekrar!" Houston Rockets bağırdı.

Ne olduğunu anladım - beni dar geçitte ezmek istiyorlardı.

O anda bütün duvar patladı. Tuğlalar, molozlar ve toprak başımdan ve omuzlarımdan aşağı döküldü.

İlerledim, sert bir yumruk attım ve küreğimle en yakındaki serseriye vurdum.

Ve sonra kendimi Kaplan'la yüz yüze buldum.

Bölüm 92

"ŞİMDİ ÖLECEKSİN," dedi bana, sanki bu iş önceden belli bir sonuçmuş gibi.

Doğruyu söylediğinden hiç şüphem yoktu.

İnanılmaz derecede sakın görünüyordu, öne doğru uzanıp beni kolumdan ve boğazımdan tutarken gözlerinde duygu belirtisi yoktu. Tek düşüncem küreğe tutunmak ve fırsat bulursam onu savurmaktı.

Beni sanki bir çocukmuşum gibi kolayca sokağa geri attı. Hayır, bir çocuk oyuncağı. Parçalanmış tahta ve sıvaların üzerine sertçe düştüm. Keskin bir şey sırtımı kesti.

Houston Rockets'ın diğer kaçış yolunu kapattığını gördüm. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

Kaplan bana doğru saldırdı. Ben de küreği olabildiğince sert salladım ve piçin dizlerine doğru ilerledim.

Kürek kafası isabet etti - sayı değil ama belki iki katı. Kaplan eğildi ama yere düşmedi. İnanılır gibi değildi. Onu diz kapaklarından vurmuştum ve o orada durmuş bana bakıyordu.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" dedi.

Sanki hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Küreği tekrar kaldırdım ve sol koluna vurdum. İncinmiş olmalıydı ama bunu belli etmedi, yüzünde bir kayrak duvarından daha fazla duygu yoktu.

"Şimdi bende," dedi. "Bir yumruk alabilir misin?"

Aniden bir projektör ışığı gözlerime vurdu. Arkasında sesler vardı. Kim vardı orada?

"Ne bouge pas!"

Toprakta sürtünen ayak sesleri ve silahların metalik hışırtısını duydum. Birdenbire, yeşil miğferli AU askerleri bizimle birlikte sokaktaydı, üç kişiydiler.

Askerlerden biri *"Laisse la tomber!"* diye bağırdı.

Burada en az Kaplan kadar şüpheli olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Ya da daha kötüsü, belki de tek şüpheli bendim.

Küreği bıraktım ve başka soru beklemedim. "Bu adam Amerika Birleşik Devletleri ve Nijerya'da cinayetten aranıyor. Ben bir polisim."

"*Tais-toi!*" Askerlerden biri tüfeğini yüzüme doğrulttu. Tanrım! İsteyeceğim son Şey burnumun tekrar kırılmasıydı. "Beni dinleyin! * coutez-moi!*" Bu bir Senegal m frezesiydi ve benim Fransızca pek değildi. Sahne her geçen saniye daha da ılgınlaşıyor ve kontrolden çıkıyordu. "İki suç ortağı var. *Deux garons, vous comprenez?* Hepsi katil!"

Bu son söz karnıma bir yumruk yememe neden oldu. İki oldum, nefesimi tutmaya çalışıyordum, Kaplan ise orada öylece durmuş, tek kelime bile itiraz etmiyordu.

M kemm l derecede sakın. daha zekiydi.

Ve kontrolde mi? Merak ettim.

Bölüm 93

İkimizi de silah zoruyla ara sokaktan çıkardılar ve toprağa diz Bir kalabalık toplanmıştı, belki birkaç yüz kişi.

Olay yerinde sadece beş AU askeri vardı, bizi korumaya ve diğer herkesi birkaç metre geride tutmaya ancak yetiyordu. Birkaç kişi Kaplan'ı işaret ediyordu. Çok iri olduğu için mi? Ya da kim olduğunu bildikleri için mi? Ya da belki ne kadar tehlikeli olduğunu?

"Alex? Alex?" Adanne'nin sesini duydum ve hiçbir şey bana bundan daha hoş .

Sonra kalabalığın arasından öne doğru ilerlediğini gördüm. Benden birkaç metre ötede diz çökmüş Kaplan'ı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. O da onu gördü.

"Bırakın geçeyim! Ben *Muhafız*'danım." Cebinden bir kimlik çıkardı ama bir asker onu geri itti.

Bana tekrar seslendi ve kendi güvenliğini riske atarak bağırmaya devam etti. "Alex! Onlara *Guardian*'ın sizin hikayenizi yayınladığını söyleyin! Söyle onlara *Guardian* burada. Onların hikayesini yazacağım."

Ama sonra kulaklarım başka bir şey duydu: geri geri giden bir aracın tiz sesi!

Bu doğru muydu? Doğru mu duydum? *Şimdi kim geliyordu?*

Bir taraftaki kalabalık önce arkadan kıpırdanmaya başladı. Sonra insanlar çığlık atarak ya da küfrederek çılgınca dağıldılar.

Her şey kaosa dönüşüyordu, hatta de kötüydü.

Şimdi siyah bir kamyonetin yüksek bir hızla bize doğru geldiğini görebiliyordum. Çok dar olan sokak boyunca pervasızca ilerliyor, gelirken de birkaç gölgelik tenteyi deviriyordu. Silah sesleri de geliyordu, muhtemelen kamyonetten geliyordu.

AU ekibi önce geri çekildi. Sonra kamyon yirmi metre ötede durdu.

Houston Rockets arkada genç bir kızı kendine siper etmişti. Belki on iki ya da on üç yaşındaydı. Adamın bir kolu kızın boğazındaydı. Diğer elini başının üzerinde tutuyordu ve herkesin görebileceği şekilde bir el bombası tutuyordu.

Kaplan hiç vakit kaybetmedi. Ayağa fırladı ve kamyonu doğru koştu. Kamyon

Yolcu kapısı onun için açıldı ve içeride kayboldu.

Kocaman elinin dışarı çıkıp tavanı sertçe tokatladığını gördüm.

Kamyonet hızla uzaklaşırken, genç kız arkadan fırlatıldı.

Yine de bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ama biz şok içinde izlerken, iki koluyla havayı ve başını yere vurdu. Sonra da patladı!

Houston Rockets el bombasını kızın kıyafetinin içine sokmuş olmalı.

Onu öldürmek için bir sebepleri yoktu. Cinayet sadece göstermelikti, belki de benim gözlerim .

Ya da Adanne'nin?

Bölüm 94

ERTESİ SABAH Lagos'a yorgun ve kalplerimiz bir şekilde döndük. Belli ki bu tür çılgınlıklar burada sık sık yaşanıyordu. İnsanlar buna nasıl dayanabiliyordu?

Adanne ailesinin beni bir günlüğüne misafir etmesi konusunda ısrar etti. "Neye ihtiyacın varsa, Alex. Bu katili yakalamayı ben de en az kadar çok istiyorum. Onun hakkında yeterince yazdım."

Şehirde kendi dairesi vardı ama biz arabayla ailesinin Victoria Adası'nın bir kısmındaki evine gittik - bu büyüleyici mega kentin daha önce görmediğim bir tarafına.

Buradaki sokaklar geniş ve temizdi, iki kattan daha yüksek bina yoktu. Evlerin çoğu sarı veya pembe sıva duvarların arkasında oturuyordu. Yine de havada çürüyen meyve ve çiçeklerin tanıdık kokusu vardı.

Adanne bir kapıya yanaştı ve bir kod girdi.

"Alex," dedi arabasından inmeden önce, "ailemi stres ve endişeden kurtarmayı tercih ediyorum. Onlara Abuja'da olduğumuzu söyledim. İç savaş konusunda endişeliler."

"Tamam," diye kabul ettim. "Abuja o ."

"Teşekkür . Çok nazıksınız," diye kulağıma fısıldadı. "Oh, işte buradalar. Senin yeni bir erkek arkadaş olduğunu düşünecekler. Ama bunu açıklığa kavuşturacağım, merak etme."

Biz arabayı park ettiğimizde herkes garajdan park alanına çıkıyordu. Ben hâlâ *Adanne'nin yeni erkek arkadaşı* fikrini düşünüyordum.

Okul üniformaları ve çözülmüş kravatları içinde sevimli, gülümseyen ikizler olan iki çocuk . Adanne'nin kapısını ilk açan olmak için birbirlerine dirsek atıyorlardı.

Adanne'ye sarıldılar ve sonra beni tanıştırdılar. Ben *Amerika'dan gelen bir polis memuruydum ve önemli bir hikâyede ona yardım ediyordum*. Yeni bir erkek arkadaş değildim. Adanne bu saçmalığa saniyeler içinde herkesi güldürdü. *Ha, ha, ne komedyendi ama.*

Bölüm 95

Annesi Somadina, babası Uchenna, baldızı Nkiru ve yeğenleri James ve Calvin ile tanıştım. Daha sıcak ya da daha iyi insanlar olamazlardı. Tamamen yabancı birinin gelip evlerinde belirsiz bir süre kalması onlar için son derece doğal görünüyordu.

Ev tek katlı mütevazı bir evdi ama çok sayıda penceresi ve ilginç manzarası vardı. Antreden demirhindi ağaçları ve çiçek bahçeleri olan duvarlarla çevrili bir arka bahçe gördüm. Ebegümecinin kokusunu içeriden bile alabiliyordum.

Adanne bana babasının ofisini gösterdi. Adanne'nin *Guardian*'daki ofisinde olduğu gibi buranın duvarları da çerçevelenmiş kaplıydı.

Birkaç tanesinin katil çocuklardan oluşan bir çete ve onları yöneten adamla ilgili fark ettim. Ancak Tiger ismi kullanılmamıştı.

"Bunların hepsi senin mi?" Etrafıma bakınarak sordum. "Çok meşgul bir kız oldun, değil mi?"

Şimdi biraz mahcuptu, ondan gördüğüm ilk mahcubiyetti bu. "Diyelim ki babamın benimle gurur duyup duymadığını hiç merak etmek zorunda kalmadım. Benim annem de."

Ayrıca masanın üzerinde çerçeveli bir askeri portre dikkatimi çekti; Adanne'nin yüz hatlarına ve gözlerine sahip genç bir asker.

"Kardeşin mi?"

"Kalu, evet." Yanına gitti ve onu . Gözlerinde anında bir hüznün .

"İstihkâm Birliği'ndeydi. Benim ağabeyim. Ona tapardım, Alex. Onu severdin."

Ona ne olduğunu sormak istedim ama .

"Sana söyleyeyim, Alex. İki yıl önce Kentsel Gelişim Bakanlığı'ndaki bir toplantı için Niku'ya gitti. O gece bir yemek vardı. Popüler bir restoranda özel bir etkinlik. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor ama oradaki on beş kişinin hepsi ölü bulundu. Silahlar ve palalarla katledilmişlerdi."

Kaplan mı? Merak ettim. Ve onun katil çocukları? Bu yüzden mi onun hakkında yazmıştı? Ve belki de bu yüzden mi buradaydım? Sonunda her şey bir araya mı geliyordu?

Adanne iç çekerek resmi yere bıraktı. Sonra dalgınca parmaklarını örgülerinin arasında gezdirdi. Bir kez daha ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Çarpıcıydı, gerçekten. Bundan kaçış yoktu.

"Tiger'ı ilk kez o zaman duydum. Çünkü kendi araştırmamı kendim yaptım. Polis tarafından yürütülen 'resmi' soruşturma hiçbir yere varmadı. Her zamanki gibi."

"Ve sen hala kazıyor musun?" Ben sordum.

Başını salladı. "Belki bir gün aileme Kalu'nun cinayetinin çözüldüğünü söyleyebilirim. Bu harika bir şey olur, dedikleri gibi '*kariyerimi yaparım*'. Bu arada, bu konu hakkında burada konuşmayacağız, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ve özür dilerim."

"Buna gerek yok Alex. Herhangi bir katilden daha büyük ve daha önemli bir hikaye üzerinde çalışıyorum. Bu, onları kiralayan insanlarla, ülkemizi kontrol etmek isteyenlerle ilgili. Dürüst olmak gerekirse, bu hikaye beni bile korkutuyor."

Birkaç saniye boyunca ikimiz de bir şey söylemedik ki bu bizim için alışılmadık bir durumdu. Birbirimize baktık ve sessizlikte ani ama inkar edilemez bir yük vardı.

Şüphesiz tanıştığı çoğu erkek gibi ben de Adanne'i öpmek istedim ama kendimi tuttum. Onu aşağılamak, ailesinin ya da daha da önemlisi Bree'nin onurunu kırmak istemiyordum.

Bana gülümsedi. "Sen iyi bir adamsın Alex. Bir Amerikalıdan bunu beklemiyordum."

Bölüm 96

Kendimi birkaç dakikalığına affettim ve arama yapmak için Adanne'nin cep telefonunu ödünç aldım. Ian Flaherty'nin açacağını sanmıyordum ama en azından CIA ile yeniden iletişim kurmayı denemek istedim.

Bu yüzden Flaherty ikinci çalışta cevap verdiğinde şaşırdım ve sonra arayanın ben olduğumu anladığında şok oldum.

"Cross?"

"Flaherty? Bunu nasıl yaptın?"

"Caller ID, hiç duydun mu?"

"Ama-"

"Tansi. Kız arkadaşının adı da seninkiyle birlikte AU uçuş kayıtlarında var. Her yerde seni arıyordum. İkinizi de. O da ünlü biri. Birbiri ardına tartışmalı makaleler yazıyor. Burada büyük bir olay. Konuşmamız lazım. Ciddiyim. Sonunda ilgimi çektin. Katilin Kaplan da öyle."

"Bir saniye bekle. biraz." Flaherty'nin beni ne kadar çabuk unutmuşum. "Beni mi arıyordun? Ne zamandan beri? Seni sadece on altı kez denedim."

"Bilmek istediğin bir şey öğrendiğimden beri."

"Ne demek istiyorsun?"

Hemen cevap vermedi. "Yani, *bilmek istediğin bir şey buldum.*"

Birden telefon hattına güvenmediğini anladım. Bir an için toparlanmak için durdum ve masadan bir kalem aldım.

"Sizinle nerede buluşabilirim?"

"Yarın diyelim, daha önce olduğu gibi aynı saatte, size verdiğim karttaki yerde. Neden bahsettiğimi anladınız mı, *Dedektif Cross?*"

Broad Caddesi'bankayı kastediyordu ama belli ki adını vermek istemedi. Victoria Adası'nda bir yerdi, yani benim için mükemmeldi.

"Tamamdır. Görüşürüz o zaman."

"Ve güzel giyinin, Dedektif. Kravat takın." "Kravat mı?"

"Kravat mı?" dedim. "Neden bahsediyorsun sen?"

Ama çoktan telefonu kapatmıştı.

Pislik.

Bölüm 97

Telefonumdan sonra HERKES verandada beni bekliyordu - ben oraya varana kadar palmiye şarabı ve kola fıstığına dokunulmamıştı.

İlk olarak, Adanne'nin babası Uchenna, Yoruban geleneklerine göre fındıkları kutsadı ve James ve Calvin adlı çocuklar fındıkları elden ele dolaştırdı.

Adanne ziyaretimi ya çok neşeli ya da eğlenceli buluyor gibiydi ve sürekli gülümsüyordu. Evde olduğu için mutlu olduğunu söyleyebilirim.

Sonra çocuklar beni biraz arka bahçe futboluna soktular. İkizler ya kibardı ya da beni bahçede bir aşağı bir yukarı eğitirken bile topla biraz hokkabazlık yapabilmemden gerçekten Ama çocuklarla koşturmak iyi hissettirdi. İyi çocuklar. Katil değiller.

Akşam yemeğinde egusi adı verilen bir tavuk yahnisi ve et suyuna batırmak için dövülmüş yer elması olan *fufu* vardı. Ayrıca kızarmış plaintains vardı ve bir arabanın boyasını çıkarabilecek baharatlı bir domates sosuyla servis ediliyordu. Aile ortamı bana tanıdık ama aynı zamanda farklı geldi ve Afrika'da yediğim en iyi yemeği yedim.

Uchenna'nın en sevdiği konu açıkça kızı Adanne gibi görünüyordu. O birkaç saat içinde onun hakkında Lagos'a dönmeden önce birlikte geçirdiğimiz tüm zamandan daha fazla şey öğrendim. Adanne babasının hikayelerinden birkaçını anlatmak için söze girdi ama Somadina bebeklik fotoğraflarını gösterince teslim oldu ve temizlik yapmak için mutfığa gitti.

O yokken sohbet daha da ciddileşti ve babası Nijerya'nın kuzeyindeki Hristiyanlara trajik cinayetlerden ve ardından doğudaki Hristiyanların misillemelerinden bahsetti. Bana yakın zamanda Müslüman öğrencileri tarafından dövülerek öldürülen bir Hristiyan öğretmenin hikayesini anlattı.

Son olarak Uchenna, kızının haftalık olarak yazdığı kışkırtıcı gazete makalelerinden bahsetti ve bunların ne kadar tehlikeli olduğunu söyledi.

Ama esas olarak o gece evde kahkahalar vardı. Şimdiden kendimi evimde hissettim. Lagos'taki pek çok aile gibi bu da iyi bir aileydi.

Nkiru çocukları yatağa götürdükten ve Adanne gruba yeniden katıldıktan sonra sohbet yine politikaya ve yetişkin konuşmalarına döndü. O hafta Bayelsa Eyaleti'nde, petrol sahalarına yakın Delta bölgesinde dört bombalama olayı meydana gelmişti. Nijerya'nın bağımsız devletlere bölünmesi için yapılan baskılar artıyordu.

ülkenin dört bir yanındaki şiddetle birlikte.

"Her şey kötü adamlarla ilgili. Hepsi, her zaman öyleydi," dedi Adanne. "Dünyanın kadınlar tarafından yönetilmesinin zamanı geldi. Biz yaratmak istiyoruz, yok etmek değil. Evet, ciddiym baba. Hayır, çok fazla şarap içmedim."

"*Bira yüzünden,*" dedi babası.

Bölüm 98

GECE YARISI ADANNE beni evin arka tarafında kalacağım küçük yatak odasına götürdü. Koluma dokundu, arkamdan geldi ve yatağa oturdu.

Hâlâ neşeli bir ruh hali içinde olduğunu, hâlâ gülümsediğini görebiliyordum; birkaç gün önce beni Darfur'a götüren kişiden farklı biriydi ve ofisinde tanıştığım şüpheci, ciddi yüzlü muhabirden çok farklıydı.

"Senden hoşlanıyorlar Alex, özellikle de annem ve baldızım. Nedenini anlay. Anlamıyorum."

Güldüm. "Sanırım onları kandırdım. Yakında beni yakalarlar."

"Kesinlikle doğru. Ben de tam bunu söyleyecektim. Yani şimdi, biz düşünüyoruz

Aynı düşünceler, görüyorum. Peki şu anda ne düşünüyorsun? Bana gerçeği , Alex."

Adanne'ye verecek iyi bir cevabım yoktu. Aslında vardı ama yüksek sesle söylemek istemedim. Ama sonra yine de söyledim.

"Sanırım aramızda bir çekim var ama buna izin ." "Bu muhtemelen doğru, Alex. Belki de değil."

Eğildi ve beni yanağımdan öptü ve dudaklarını birkaç saniye orada tuttu. Güzel sabun kokuyordu, temiz ve taze.

Adanne gözlerimin içine baktı ve hâlâ gülümsüyordu. Mükemmel beyaz dişleri vardı. "Sadece bir süre burada seninle yatmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz? Bundan daha fazla yakınlık olmadan sadece burada birlikte olabilir miyiz? Ne dersin?

Bunu iki gece üst üste yapabilir miyiz?"

Sonunda Adanneyi dudaklarından öptüm, ama öpücüğü çok uzun süre tutmadım.

"Bu hoşuma gider," dedim ona.

"Ben de," dedi. "Kalbimde sana karşı bir sevgi var. Sanırım bu sadece bir tutku. Bir şey söyleme Alex. Her ne ise, bunu mahvetme."

Ben . Uyku ikimizi de alana kadar birbirimize tutunduk. O gece bizi birbirimizden uzaklaştırdı mı yoksa yakınlaştırdı mı emin değilim ama ikimizin de pişman olacağı bir şey olmadı.

Ya da belki hiçbir şey için pişmanlık duyacaktım.

Bölüm 99

ERTESİ SABAH, Adanne erkenden kalkmış, herkes için kahve ve taze sıkılmış meyve suyu hazırlıyordu. Sonra beni Flaherty ile olan toplantıma götürmek için gönüllü oldu. Onu ailesinden uzakta gördüğümde olduğu gibi şimdi daha ciddi ve işine bağlıydı.

"Neden aptal bir kravat takıyorsun?" diye sordu. "Şehir merkezindeki bir avukata benziyorsun. Ya da bir *bankacı*. Ugh."

"Hiçbir fikrim yok," dedim ve gülümsedim. Artık her zaman gülümseyen bendim. "Bu da başka bir Nijerya gizemi sanırım."

"Gizemli olan sensin," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum." "Bu konuda yalnız değilsin."

Arabayı Broad Caddesi'ndeki bankanın önünde durdurdu. "Dikkatli ol, Alex." Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "her zamankinden daha tehlikeli."

Sonra arabadan indim ve el salladım, o da gitti. Hemen onu düşünmemeye karar verdim, ama sonra Adanne'den başka bir şey düşünemez oldum - gülümsemesi, dün gece evinde olanlar, yapmadığımız şeyler.

Flaherty! Kendime hatırlattım. *Benden ne istiyor?*

CIA görevlisi ortalıkta görünmüyordu. Yaklaşık yirmi dakika bekledim, paranoyaklaşmaya başlayacak kadar uzun bir süre, Peugeot'su kaldırıma .

Benim tarafımdaki kapıyı açtı. "Hadi, gidelim. Kaybedecek zamanım yok." İçeri girdiğimde koltuğun üzerinde mavi bir dosya olduğunu gördüm ve onu aldım.

"Bu da ne?"

Flaherty kirli, terli ve tamamen stresli , her zamankinden daha sinsi. Arabayı kenara çekti ve sürmeye başladı. Her zamanki gibi soruma cevap verme zahmetine girmedim.

Ben de dosyayı açtım. Fotokopi ile çoğaltılmış tek bir form ve üzerine zımbalanmış genç bir çocuğun vesikalık resmi vardı.

"Evlat edinme belgeleri mi?"

"Yetimhane kayıtları. *Bu senin Tiger'ın*. Adı Abidemi Sowande. Varlıklı bir ailenin çocuğu olarak 1972'de Lagos'ta doğmuş. İkisi de ölmüş.

Yedi , yaşıyan akrabası yokmuş. Görünüşe göre küçük Abi'nin akıl sağlığı pek yerinde değilmış. O olaydan sonra bir yıl koğuştta kalmış. Çıktığında, eski aile serveti gitmişti."

"Ne oldu ona?"

Flaherty omuz silkti ve sigarasından çıkan küçük bir duman gözüne kaçtı. Gözlerini kıstı ve ovuşturdu.

"Sowande'nin devlet bakımına alınması gerekiyordu, ancak hastane ile yetimhane arasında bir yerde ortadan kayboldu. Görünüşe göre zeki bir çocukmuş. azından IQ'su yüksekmiş. İngiltere'de üniversitede iki yıl geçirmiş. Sonra birkaç yıl öncesine kadar ortadan kaybolmuş. Hepsi bu, tek bildiğim bu. Şu ana kadar herhangi bir kayıt yok. Paralı asker olarak çalışmış olabileceğini düşünüyoruz."

Elimdeki resme baktım. Bu *çocuk* Darfur'da gördüğüm *adam* olabilir miydi? Burada ve Washington'da pek çok insanın katili? Ellie'nin katili?

"O olduğunu nereden bileceğiz?" Ben sordum.

"Sudan'da ölen adam-Mohammed Shol? Bir kaynağımız 'Kaplan'la iş övündüğünü ve onun hakkında bir iki şey bildiğini söyledi. Uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama sonra biri bu kaydı çıkardı ve Shol'un suç mahallindeki parmak iziyle eşleşti. Güzel, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim dosyayı kaldırarak. "Yani, gerçekten, bununla ne yapmam gerekiyor? Birdenbire biraz uygun görünmeye başladı."

Flaherty bana ters ters baktı ve direksiyonu kırarak şeridinden çıktı. "Tanrım, Cross, daha ne kadar yardım istiyorsun?"

"Yardım mı?" Dedim. Ona vurmak istedim. "Beni kurumaya bırakıyorsun, sonra da ortaya çıkıp bana artık var olmayan birinin adını mı veriyorsun? Muhtemelen bir paralı asker, ama kim bilir? Kastettiğiniz yardım bu mu?"

"Bu bir sos, Dedektif. İlk günden beri bana güvenmemeni söylemiştim."

"Hayır, bunu bana dördüncü gün söylemişsiniz, üç geceyi hapiste geçirdikten *sonra*."

Bölüm 100

FLAHERTY öfkeyle yanan poposunu camdan dışarı fırlattı ve yüzündeki teri sildi. "Neden hâlâ ölmediğini biliyor musun? Çünkü herkes senin CIA olduğunu düşünüyor ve biz de öyle düşünmelerine izin veriyoruz. Sana bebek bakıcılığı yapıyorduk. Ben sana bakıyordum. Bana teşekkür etme zahmetine girme."

Öfkemi bastırmaya çalışarak ellerimi birkaç kez sıktım. Beni kızdıran sadece Flaherty'nin kibri ya da küçümsemesi değildi. Tüm bu davaydı. Kaplan şimdiye kadar tutukladığım seri katillerin hepsinden daha kötüydü - öyleyse neden burada serbestçe dolaşmasına izin veriliyordu?

Flaherty'ye baktım. "Ajans için tam olarak ne yapıyorsun?" "Elçilikteki fotokopi makinelerinin bakımını yapıyorum," dedi.

Sonra bir sigara daha yaktı ve dumanını üfledi. "Aslında, burada CIA olarak kayıtlıyım. Senin için uygun mu?"

"Yeterince adil. buna ne dersin? Neden Kaplan'ın davasına kendin bakmıyorsun? Neden bana bilgi aktarıyorsun? Abidemi Sowande bir katil. Bunu biliyorsun."

Tartışmayla ilgili bir şey, sadece açıklığa kavuşturmak, sanırım, arabadaki gerginliği dağıtıyordu. Artı, çok iyi gidiyordum.

"Bu , Tanrı aşkına bu aptal kravatı neden takıyorum?" Flaherty ilk kez gülümsedi.

"Ah," dedi. "İşte buna cevap verebilirim."

Bölüm 101

BİR SAAT SONRA, Unilight International'ın Ikeja'daki idari ofislerinin otuzuncu katındaki yönetici süitinin bekleme odasıdaydım. Unilight'ın dünyanın en başarılı ambalajlı ürün şirketlerinden biri olduğunu biliyordum ama hepsi bu kadardı.

Duvarlarda Lubra Sabunu ve Oral Diş Macunu'nun parlak resimleri asılıydı ve ben burada tam olarak ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Flaherty beni bir kartvizit ve bir kat numarasıyla ön tarafa bırakmıştı. "Willem de Bues sizinle tanışmak istiyor, siz de onunla tanışmak istiyorsunuz."

"Dr. Cross?" Bir resepsiyon görevlisi oturduğum yere doğru seslendi. "Müdür Bey şimdi sizinle görüşecek."

Bir koridordan geçerek, benim için açtığı çift kapılı, tavandan tabana pencereleri olan büyük bir köşe ofise girdim.

Yabancı ve yabancı. Başarılı bir çok uluslu şirketin bir cinayet davasıyla ne ilgisi olabilirdi ki?

Büyük bir masa, iki rahat sandalyeyle birlikte kapıya açılı bir şekilde oturuyordu. tam karşısında. Bir çift püsküllü deri koltuk, koyu renk takım elbiseli, beyaz gömlekli ve kulüp tarzı kravatlı iki adamın henüz ayağa kalktığı başka bir köşeyi kaplıyordu.

"Dr. Cross," dedi içlerinden daha uzun olanı. Kırpılmış sarı saçlı ve kalın çerçeveli dikdörtgen gözlüklü beyaz bir adam yanıma geldi ve elimi sıktı.

"Ben Willem de Bues." Aksanının Hollandaca olduğunu sanıyorum. Diğer adama işaret etti. "Bu Thomas Lassiter, hukuk departmanımızda çalışan bir avukat."

"Tanıştığımıza oldum," dedim, bunun doğru olup olmadığından henüz tam olarak emin değildim. Nasıl bilebilirdim ki? Birazdan dayak yiyeceğimi ve burnumun kırılacağını tahmin ediyordum.

"Anladığımız kadarıyla Kaplan olarak bilinen yerel bir adamı takip ediyormuşsunuz," dedi de Bues ve beni şaşkına çevirdi. Bu iş adamının kiralık bir katille ne ilgisi olabilirdi ki?

"Doğru," dedim. "Buraya Washington'dan geldim, orada birkaç vahşi cinayet işlemişti. En azından bizim standartlarımıza göre vahşice."

"O zaman konuşacak bir şeylerimiz olabilir. Oturun," dedi Bay de Bues. Emir vermeye alışkın olduğu belliydi. "Bir polis olarak ününüz sizden önce geliyor elbette. Zor vakaları çözme konusundaki siciliniz."

"Önce bana bunun ne hakkında olduğunu söylemeye ne dersin? Ve avukatınızın neden burada olduğunu."

De Bues'in tavrı . Hatta gülümsedi.

"Kaplan'ı bulmanıza yardım etmek istiyoruz. Bunun oldukça ...düzensiz bir durum olduğu göz önüne alındığında, bu toplantıda yasadışı bir şey söylemediğimden veya teklif etmediğimden emin olmak istiyorum. Bu sizin için yeterince dürüst mü? Lütfen oturun, Dedektif. *Oturun.*"

Bölüm 102

"NEDEN bir cinayet soruşturmasına yardım etmek istiyorsun?" diye sordum. Gerçekten merak ediyordum.

"Unilight International'ın Nijerya'ya büyük bir ilgisi var. Sadece kozmetik ve cilt bakımı işimiz bile güneydoğuda planladığımız genişlemeyi haklı çıkaracak kadar büyüdü. Bu sadece petrol şirketleri için değil, pek çok çok uluslu şirket için geçerli."

"Delta'da mı?" Ben sordum.

"Port Harcourt, evet. Ve tabii ki Lagos. Şu anda yerel gruplarla olan ilişkimiz ne olursa olsun, şu anda bölgeye hareket eden bazı İslami aşırılık yanlısı örgütlerle alakası yok gibi görünüyor."

"Tiger'in İslami olduğunu mu söylüyorsunuz? Çünkü bu benim için yeni bir haber."

"Hayır, bu konuda hiçbir fikrim yok. Dindar bir adam olduğundan şüpheliyim. Ancak bu grupları finanse eden malların ticaretini yaptığı bir sır değil - çatışma elmasları, kaldırılmış ham petrol, bu tür şeyler. Esasen bu grupların önünü açıyor ve tüm yabancı şirketler için hayatı daha da zorlaştırıyor. Ve eminim biliyorsunuzdur, *Tiger* 'kiralık katil' için kullanılan yerel bir terimdir. "

"Ve katili ya da katilleri yolunuzdan çekmenize yardım edecek birini mi istiyorsunuz?"

De Bues avukatına baktı, o da başıyla onayladıktan sonra cevap verdi. "Cezai soruşturmanıza yardımcı olmak istiyoruz, hepsi bu. Biz burada iyi adamlarız, Dr. Cross. Tıpkı sizin gibi. Bu *Bourne* filmlerindeki gibi bir 'komplo' değil."

"Neden yerel yetkililer aracılığıyla gitmiyorsunuz?"

Yine gülümsedi, o gülümsemeyen . "Beni küçümsüyorsunuz, Dr. Cross. İkimizin de bildiği gibi buradaki siyasi durum oldukça karmaşık. Nijerya için iç savaşın neredeyse kaçınılmaz olduğunu söylemek doğru olur ama savaş ateş gibidir, değil mi? Bir şeyleri yakıp yok etse bile, geriye verimli bir zemin bırakır."

Afrikada geçirdiğim her gün aynanın içinden biraz daha uzağa düşüyormuşum gibi geliyordu. Bu konuşmanın da bir istisna olmadığı ortaya çıkıyordu. CIA beni vahşi bir cinayet davasında yardım etmem için çok uluslu bir şirkete -ya da belki onlardan bir gruba- yönlendirmişti.

kalktım. "Teklifiniz için teşekkür ederim Bay de Bues. Bunu düşünmem gerekiyor."

De Bues beni kapıya kadar takip etti. "Lütfen, Dr. Cross." Bir kartvizit uzattı. "En azından numaramı alın. Size yardım etmek istiyoruz."

"Teşekkürler," dedim ve bıraktım.

Ben kapısına doğru yürürken De Bues başını salladı. "Anlamıyorsun, değil mi? Dünyanın bu kısmı patlamak üzere. Ve eğer patlarsa, Afrika da Orta Doğu gibi olabilir. Cinayet davanızın anahtarı bu, efendim."

Bölüm 103

HER ZAMANKINDEN DAHA FAZLA KORKMUŞ VE ŞAŞKIN BİR HALDE, Adanne'nin ofisine gitmek için bir araba servisine bindim. Sonra ailesinin evine gittik ve dava, Unilight'ın olaya dahli ve Kaplan'ın nerede olduğu hakkında beyin fırtınası yaptık.

Bir sonraki durağım yerel kayıtları -okullar, hastaneler, suç raporları- 1981'den günümüze kadar Abidemi Sowande'nin herhangi bir örneğini kontrol etmek olacaktı.

Adanne'nin eyalet düzeyindeki bilgilere erişmek için iyi önerileri vardı. Çok uluslu şirketlerin korkmasına ve bulabildikleri her yerde yardım aramalarına şaşırmadı.

"Belki de cinayet soruşturmanız kızışıyordur," dedi. "Bana öyle geliyor."

"Evet, benim için de öyle."

Adanne elimi tuttu ve bu ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı bir şeydi. "Eğer iyi olursan," dedi, "bu gece seninle tekrar yatabilirim bile."

Eğilip yanağından öptüm ve Adanne'nin yanında daha ne kadar iyi olabileceğimi gösterdim.

"Unutma Alex, ne düşündüğünü *biliyorum*. Muhtemelen ben de aynı şeyi düşünüyorum."

Köşeyi dönüp ailesinin sokağına gelene kadar bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti.

"Oh, hayır," diye inledi. "Oh, hayır, oh, hayır."

Adanne arabasını sokağın başında durdurdu. En az yarım düzine polis ve itfaiye birimi ailesinin evinin önünde birbirlerine acil açılarla park etmişti. Hortum hatları sokaktan açık kapıya doğru uzanıyor ve duvarın arkasından siyah dumanlar yükseliyordu.

Adanne, kayış uçup gidene kadar emniyet kemerini açmaya çalıştı. "Tanrım, Tanrım! Aman Tanrım!"

"Adanne, bekle bir dakika," dedim ve onu tutup geri çekmeye çalıştım.

Ama o çoktan arabadan inmiş ve ailesinin evine doğru koşmaya başlamıştı.

Yüksek sesle çığlık atıyordu.

Sonra ben de koşmaya başladım.

Bölüm 104

Adanne'ye evin kapısının hemen önünde yetiştim. Onu yakaladım ve kaldırdım. Bacakları yerden kesildi ve ben onu kapıdan uzaklaştırırken bile kapıya doğru uzanarak bana karşı mücadele etti.

"Adanne," dedim. "Oraya girip görmek istemezsin. Güven bana, lütfen."

Ev hâlâ yanıyordu ama çoğunlukla korkunç, siyah bir iskelete . Adanne ve ben bulunduğumuz yerden evin arka tarafını görebiliyorduk. Çatı çoktan tamamen yok olmuştu.

Garaj yolu ve çimenlik dumanlı siyah doluydu. Belli ki bir patlama olmuştu. Yangın bombardımanı gibi görünüyordu.

Çimenlerin üzerinde çarşafların altında iki küçük topak gördüğümde Adanne'yi daha sıkı kavradım ve başını göğsüme bastırdım. Cesetler ikizlere ait olmalıydı, zavallı küçük James ve Calvin'e. Adanne de bunu biliyordu ve kollarımda usulca ağlıyordu.

Bir polis memuru yanımdan geçti ve dikkatini çektim. "İçeride kaç kişi vardı?"

Herhangi bir soruya cevap vermeden önce bana baktı. "Aileden misin? Kimsin sen? Neden bilmek istiyorsun?"

"Burası ailesinin evi. Ben bir arkadaşım. O Adanne Tansi."

"Üç yetişkin, iki çocuk," dedi. Önce Adanneye, sonra bana baktı ve başını hayır anlamında salladı. *Hayatta kalan yok.*

Adanne'nin içinden derin bir ürperti geçti ve sonra hıçkırmaya başladı. Bir şeyler söylüyordu; belki de bir duaydı. Kelimeleri ve hatta hangi dilde konuştuğunu bile anlayamadım.

"Komutanınızla konuşmam gerekiyor," dedim yanında duran devriyeye. Biz.

"Ne hakkında?"

"CIA," dedim sonra.

Polis tekrar ağzını açtı ama sözünü kestim. "Sadece

Komutanım. Onu buraya getirin."

O uzaklaşırken, Adanne'nin alnına doğru yumuşak bir sesle konuştum. "Ben buradayım.

Yalnız değilsin." Kollarımda hıçkırır hıçkırır ağlamaya devam etti, doksan derece sıcakta donuyormuş gibi .

Komutanın yaklaşmasını izledim; uzun boylu, geniş sırtlı, koyu renk takım elbiseli bir adamdı. İtfaiye ekibinin sesinden ve su fıskiyelerinin tıslamasından hiçbir şey duyamıyordum ama duymama da gerek yoktu.

Yüzünü tanıyordum; yassı burnunu, yuvarlak yanaklarını, o aptal Mike Tyson şaşır bakışını. Onu en son gördüğümde beni bir otelin penceresinden sarkıtıyordu.

Bölüm 105

"*ADANNE, BENİ DİNLE!*" Onu arabaya doğru itmeye başlamıştım bile. "Burası bizim için güvenli değil. gitmeliyiz. O adam, o polis, neredeyse beni otelimde öldürüyordu."

Başını salladı ve anlıyor gibiydi, sonra sessizce yürümeye başladık. Onu arabasına kadar götürdüm ve yolcu koltuğuna oturttum. "Gitmemiz gerekiyor."

Sürücü tarafına ulaştığımda, ön camdan polis komutanını görebiliyordum. Evin önündeki acil durum araçlarının arasından kendine yol açmıştı. Sonra koşmaya başladı, doğruca bize doğru geliyordu. İki adam daha onunla birlikte koşmaya başladı. İçlerinden birini, otel odama gelip beni korkutarak ülkeden çıkarmaya çalışan diğer adam olarak tanıdığımı düşündüm

"Adanne, emniyet kemerini bağla! Buradan çıkmamız lazım. *Hemen şimdi!*"

Arabayı geri vitese taktım ve omzumun üzerinden kontrol ettim. Arkamdaki kavşak çok kalabalıktı; yine de trafiğin açılmasını bekleyemezdim.

Bu yüzden fikrimi değiştirdim.

Vitesi boşa aldım ve yaklaşan polislerin üzerine sürdüm. Kornaya basmaya başladım, direksiyona tekrar tekrar vurdum.

Adanne'nin arabası sadece küçük bir Ford Escort'tu ama polisleri hazırlıksız yakaladım. Gaza bastım ve doğrudan adamların üzerine sürmeye devam ettim. "Komutan" yolundan sapmadı.

Son saniyede sert bir fren yaptım ama yine de ona çarptım. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı; muhtemelen benim otelin penceresinden sarktığım gibi.

Şimdi küçük arabayı hızla geri vitese taktım. Uçup caddeye yuvarlanırken ön cam sileceklerinden birini de beraberinde götürdü.

kadar geri gittim ve direksiyonu diğer yöne doğru kırdım. Bir Audi wagon arabaya çarpıp arka tamponu neredeyse parçaladığında bir korna sesi duyuldu.

Keyfi olarak bir yön seçtim ve o dört silindiri sonuna zorladım.

"Nereye gidiyoruz?" Adanne biraz daha dik oturdu, sanki transa gibiydi.

"Şehre," dedim ona.

Lagos'un iyi olabileceği bir şey varsa o da içinde kaybolabileceğimiz kalabalıklardı.

Bölüm 106

"ADANNE?" Uzandım ve omzuna tutundum. "Buradan uzaklaşmalıyız. Lagos'ta kaldığım zamanki polis neredeyse beni öldürüyordu. Aynı adam olduğuna eminim. Hepsi bir şekilde bağlantılı, öyle olmalı."

Adanne benimle tartışmadı. Sadece başını salladı ve sağ tarafı işaret etti.

"Anakara Köprüsü için buradan dön. En iyi yol bu, Alex. Buradan gideceğiz. Benin üzerinden."

"Sıkı tutun, kendini hazırla!" "Bunun için çok geç, çok geç."

Yavaşlamadan dönüşü yaptım. Alçak sıvalı dükkânlar, açık arsalar ve eski tozlu araba ve kamyonların sıralandığı geniş bir bulvara çıktık. Ayaklı bir reklam panosunda Grace of Light Kilisesi'nin reklamı yapılıyordu. Koro cübbesi giymiş, gözlerini gökyüzüne dikmiş ve kollarını Tanrı'ya açmış bir kadın resmedilmişti.

Ama sonra duyduğum kesinlikle Tanrı değildi.

Bu, bir helikopterin kulakları sağır eden gürültüsüydü ve Escort'un çatısına çok yakındı.

Bizi çoktan bulmuşlardı.

Tepemizdeydiler, tam başımızın üstünde.

"Polis!" dedi Adanne. "Bizi öldürecekler, Alex. *Hiçbir gazetede yayınlanmasını istemedikleri şeyler biliyorum.*"

Bölüm 107

Ne görmek için boynumu kırdım, kelimenin tam anlamıyla. Beyaz payandalı küçük kuş neredeyse tam tepemdeydi. Hiçbir polis işareti yoktu ve alçak irtifa da bir başka kötü işaretti.

Pilot giderek daha pervasız davranıyordu ve sokaktaki insanların güvenliğini ya da kendi iyiliğini gibi görünmüyordu.

Anakara Köprüsü hâlâ bir mil kadar uzaktaydı. Bölgeyi her türlü siper için taradım - , inşaat alanı. Belirgin bir şey yoktu, helikopterden saklanabileceğimiz hiçbir yer yoktu.

Daha da kötüsü, birkaç blok ötede aynamda ışıklar gördüm -kırmızı ve mavi topaçlar, en az üç kruvazör çok hızlı hareket ediyor ve bize yaklaşıyordu.

"Kahretsin! Bu kesinlikle polis."

"Ben ciddiym, Alex. Bizi yakalarlarsa öldürürler. Paranoyaklaşmıyorum."

"Sana inanıyorum. Ama neden, Adanne?"

"Alex, korkunç şeyler biliyorum. Bununla ilgili bir hikaye yazıyorum.

Öğrendiklerimi birilerine anlatmak zorundayım."

"Anlat bana," dedim.

Sonraki çalgınca birkaç dakika içinde Adanne de öyle yaptı; bana daha önce paylaşmadığı sırlarını anlattı. Sırlardan biri Ellie Cox'un onu Lagos'ta ziyaret etmiş olmasıydı. Kaynaklarını ve bilgilerini paylaşmışlardı. Abidemi Sowande-Kaplan hakkında konuşmuşlardı. Ve çalıştığı gruptan.

"Alex, o dünyadaki en tehlikeli paralı askerlerden biri."

Hızlandım ve trafikte elimden geldiğince dolandım. Ama aynaya tekrar baktığımda polis arabalarının hâlâ yakınımda olduğunu gördüm. Adanne'in Kaplan hakkında bildiklerini ve çok daha fazlasını duyduğum için biraz uyuşmuştum. Onunla Ellie'nin tanıştığına hâlâ inanamıyordum.

Birden Adanne kolumu yakaladı. "*Alex!*" diye bağırdı. "*İşte!*"

Bir polis arabası sol taraftaki boş bir arsadan kaldırıma atlamıştı ve şu anda yolumuzun karşısına geçiyordu.

Frene bastım ama çok geç kalmıştım.

Eskort savruldu ve kruvazörü bordasından yakaladı.

Ön tarafımız sanki kalıp çamurundan yapılmış gibi kendi üzerine doğru katlandı. Ford'un pazar payını kaybetmesine şaşmamalı. Göğsüm direksiyon kolonuna sertçe çarptı ve Adanne'nin kafasının ön cama çarptığını gördüm.

Diğer polis aracı çoktan , siren sesleri yükseliyor, çarklar deli gibi dönüyordu.

"Adanne?" Onu oturduğu yerden kaldırdım ve alnının kıpkırmızı olduğunu gördüm. Kaşlarını kaldırdı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sanırım öyle. Onlara hiçbir şey söyleme, Alex. Daha çok insan ölecek. Sana söylediğim hiçbir şeyi onlara söyleme. Söz veriyor musun? Alex?"

Bölüm 108

MAVİ üniformalı polisler arabamızın iki yanına koşuyordu. Kapıları açıp bizi yakaladıklarında Adanne kolayca dışarı çıktı. Ben onlar için çok daha fazla iş yapıyordum.

Sonunda ön koltuktan çekildiğimde, sallanarak geldim ve birinin çenesine düz bir sağ yumruk indirdim. İyi hissettirdi.

Sonra ikisi beni sertçe kaldırırma fırlattı. Bu pek iyi hissettirmede. Omzumda bir şey patladı. Tanrım!

Kolum refleks olarak yukarı fırladı ve eklemimin yerine oturduğunu hissettiğimde bile üzerime bir acı dalgası çöktü. Yine de kolumu tekrar hareket ettirebileceğimden emin değildim. Şimdi onlarla nasıl savaşabilirdim?

Polis her taraftan bağırıyordu, en az dördü anlayamadığım bir dil karmaşası içinde çılgılık atıyordu. Sonra içlerinden biri beylik tabancasıyla havaya ateş ederek ne demek istediğini açıkça ortaya koydu.

Adanne de bağırıyordu. "Ben *Guardian*'danım! Ben bir muhabirim. Basın!"

Arabanın altından diğer tarafta yüzüstü yattığı yeri görebiliyordum. siyah ayakkabılar hareket ediyordu. Sonra kafasına bir tabanca doğrultuldu.

Ama bu, onlara bağırmasına engel olmadı. "Adanne Tansi! Ben *Gardiyan*!"

Sadece onlar için değil, mahallede duyabilen herkes için tekrar tekrar bağırdı. Caddenin her iki tarafındaki trafiği çoktan durdurmuştuk.

Şanslıysa, Adanne az önce isimsiz bir şüpheliden bilinen bir varlığa dönüşmüştü. Bu iyi bir hamleydi -özellikle de ailesinin evinde olanlardan sonraki ruh hali düşünüldüğünde.

Başımda dikilen iki polisin birbirlerine baktıklarını gördüm. Biri ellerimi geri çekmek ve beni kelepçelemek için uzandı. Bunu yaptığında omzum ikiye ayrılmış gibi hissetti.

Sonra sırtımın küçük bir kısmına yumruk ve tekme yedim. Her şey yeniden bulanıklaşmaya ve gerçeküstü olmaya başlamıştı. Kendimi kaybetmeme izin veremezdim.

"Alex!" Adanne'nin sesi tekrar geldi. "Alex! Buradayım! Alex!"

Ona bakmak için başımı çevirdim. Bir ayakkabının topuğu

yanak ve şakak. Ama yine de onu gördüm. Polis onu sürükleyerek götürüyordu. Standart bir kruvazörün yanından, plakasız siyah bir sedana.

Nereye gidiyorsun?

"O *Muhafız*'la birlikte!" Avazım kadar bağırdım. "O Muhafız'la birlikte *Guardian*! O basın!"

Adanne tekmeleyip büktü ve ben de iki polisi sırtımdan atmaya çalıştım.

Ama artık çok geçti. Onu siyah sedana tıktırıp kapıyı çarparak aceleyle uzaklaştıklarında Adanne hâlâ bağıırıyordu.

Bölüm 109

İçimden bir ses Adanne'ye yardım etmem için bağıırıyordu ama bir şey yapmadan önce iyice düşünmem gerektiğini biliyordum.

Beni bindirdikleri arabanın Adanne'ninkini takip edip etmediğini bilmiyordum ve öğrenmem de mümkün değildi. Yine de bir polis birimindeydim. Başkent standartlarına göre küçük ve sıkıştıktı. Kuvvetli bir şekilde tütün, ter ve birinin idrarı kokuyordu.

Bu adamlar polis miydi?

Arka taraftaki yırtık vinil koltuğa yanlamasına oturdum. Ellerim kelepçeliydi ve paslanmış metal bir güvenlik ızgarası yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Omzum zonkluyordu ve kırılmış olmasından korkuyordum. Ama şu anda en az endişelendiğim şey buydu. En çok önemsendiğim şey Adanne ve ona ne olduğuydu.

"Onu nereye götürdüler?" diye sordum. Öndeki iki üniformalı dönüp bana bakmadı bile. Onları kışkırtamazdım.

"Konuş benimle. Nereye gittiğimizi söyle." Bilmek istedim. Sonra kendim gördüm ve daha kötüsü olamazdı.

İlk fark ettiğim şey Kırıkırı sapağındaki tabela oldu. Sonra tanıdık beton duvarlar ve tepeden geçen jiletli teller.
, hayır.

Kendimi bir tür yeryüzü cehennemine düşmüş gibi hissediyordum. Buraya ilk kez girmek yeterince kötüydü, ama neyle karşılaşacağımı bildiğim halde geri dönmek?

Beni arabadan çıkarıp hapishaneye sokmak için iki polis ve iki gardiyan daha gerekti.

Beni koğuşa sürükleyeceklerini düşünmüştüm ama onun yerine *aşağı indik*. Down iyi olamazdı. Adanne neredeydi? O da burada mıydı?

Ayaklarım taş basamaklara çarptı, sonra da zar zor aydınlatılmış bir koridorun sıkıştırılmış toprak zeminine. Üst kattaki hücre bloğu gibi görünüyor ve kokuyordu ama güçlendirilmiş çelik kapılardan birinden geçtiğimizde hepsinin aynı devasa alana açıldığını gördüm.

Bir tür çamur damlayan alçak bir tavan vardı ve odanın tam ortasından aşağıya doğru bir dizi güçlendirilmiş destek sütunu uzanıyordu. Her iki tarafta da derin gölgelere uzanıyorlardı.

Boş bir alan. İşkence için mi? Sorgulama? İnfaz için mi?

Her şeyin hayal gücüne emindim.

Polis ve gardiyanlar beni orada, ellerim arkamdan sıkıca kelepçelenmiş ve direklerden birine bağlanmış halde bıraktılar. Sütun paslanmış çelikten yapılmıştı, yaklaşık 15 santim kalınlığındaydı ve hiçbir yere gitmiyordu. Tıpkı benim gibi.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz mücadele etmeyi bıraktım. Gücümü korumanın daha iyi olacağını düşündüm.

Beni burada kimin istediğini bilmiyordum. Kaplan mı? Polis mi? Hükümet mi?

Başka biri mi?

Tanrı aşkına, çok uluslu bir şirket mi? Belki de . Burada her şey mümkündü.

Eğer olağanüstü şanslıysam, Flaherty yine beni aramaya gelirdi; daha da şanslıysam, beni burada bulabilirdi. Ama bu günler sürebilirdi, sonra da Adanne'i bulmak için daha fazla zaman gerekecekti.

Eğer hala hayatta olsaydı.

Eğer sırları ondan almamış olsalardı.

Eğer . . . eğer . . . eğer . . .

Bölüm 110

Bir ışık yandı ... aslında *iki* ışık.

Hızlıca, birbiri ardına.

Kaç saat bilmiyordum. Ya da günün hangi saati olduğunu. Uyumadığımı biliyordum.

Adanne'nin arabasıyla çarptığım polis amiri olduğunu düşündüğüm adam kapılardan birinin yanında duruyordu.

Eli hâlâ duvar düğmesinin üzerindeydi. İki tek ampullü armatür ışıltılı parlıyordu. Gözler, beyin ya da ruh için kolay olmamaları gerekiyordu.

"Bana Kaplan hakkında bildiklerini anlat," dedi öne doğru yürürken. Takım elbiselerini değiştirdiğini ve alnına dikdörtgen şeklinde bir gazlı bez fark ettim.

"Adanne Tansi nerede?" Ben söyledim.

"Beni *kızdırma*, Cross." Komutan hafifçe kıkırdadı; son seferinde de eşek şakası yapmıştı, hatırladım. Aksan Yoruban aksanıydı ve sesi sakindi. Fazla sakindi. Onu ezmeye ve çirkin suratına lastik izleri bırakmaya çalıştığım düşünüldüğünde, olması gerektiğini düşündüğümünden daha fazla kendini kontrol ediyordu.

"Bana sadece hayatta olup olmadığını söyle," dedim. "Senden duymak istediğim tek şey bu." "Yaşıyor. Biraz." Ellerini iki yana açtı. "Şimdi, senin katil

Burada mı kovalandın? Ne biliyorsun? CIA'den misin? Yoksa onunla mı çalışıyorsun? *Muhabirle mi?*"

En azından benden bir şey istedi. Quid pro quo hiç yoktan iyidir, sanırım.

"Bir sürü Kaplan var, kiralık katiller," dedim. "Bunu biliyorsun. Peşinde olduğum kişi fiziksel olarak büyük. Uluslararası faaliyet gösteriyor, en azından Lagos ve Washington'da ekipleri var. Sanırım adı Sowande.

"İki gün önce Güney Darfur'daydı. Şu anda hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum." Durakladım ve gözlerinin içine baktım. "Ben CIA *değilim*, kesinlikle CIA *değilim*. Bana onun nerede olduğunu söyle."

Omuzlarını güçlükle silktili. "O burada. Kirikiri'de. Onun için endişelenmene gerek yok. . Baksana! Şuna bir bak. İşte orada. Haberler

muhabir burada."

Bölüm 111

Tanımadığım bir POLİS MEMURU Adanne'yi odaya doğru itiyordu. Adanne, ağzında bir tomar bantla adamın önünde ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Her iki yanağında da kan izleri vardı.

Saç örgüleri kısacık kesilmişti; kafasından açılı bir şekilde dışarı sarkıyorlardı. Gözlerinden biri şişmişti ve mavi-siyah renkteydi. Beni gördü ve başıyla iyi olduğunu işaret etti. Buna bir an bile inanmadım.

"Belki bana söyleyebileceğin başka şeyler de vardır," dedi komutan. "Kaplan hakkında *zaten* bilmediğim bir şey. Buraya neden geldiniz? Bir cinayet davasını çözmek için değil. Buna neden inanayım ki? Adanne Tansi'yi nereden tanıyorsun?"

Ona bağırmaya başladım. "Senin derdin ne be? Ben de senin gibi bir polisim. Bir cinayet davasını araştırıyorum. Bu kadar basit."

Kelepçeler bileklerimi yırttı. Sonra omzumdaki acı mide bulantısına dönüştü. Kusacağımı sandım.

Komutan, Adanne'yi getiren polise bir kez başını salladı. Astsubay karnına sert bir aparkat indirdi. Acımasız darbeyi kendi bedenimde hissettim.

Adanne bandın arkasından inledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzündeki kir gözyaşlarıyla kaplanmıştı ama şimdi ağlamıyordu. Beni izliyordu. Ağzından akan kan bandı kırmızıya boyuyordu. Gözleri yalvarıyordu. Ama ne için?

"Bunu neden yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından tükürdüm. Ellerimi onun boğazında hayal edebiliyordum. "Arkadaşım Washington'da öldürüldü. *Bu yüzden buradayım*. Hepsi bu kadar. Bir komplonun parçası değilim."

"Ağzındaki bandı çıkarın," diye emretti komutan.

Muhafız elindekini çekip aldı ve Adanne, "Alex, benim için endişelenme," dedi. Komutan polise döndü. "Tekrar. Vur ona." Bana geri döndü.

"*Alex! Onun için endişelen.*"

"Tamam!" Sözüünü kestim. "Kaplan'ın adı Abidemi Sowande. Bin dokuz yüz seksen bir yılında, dokuz ortadan kaybolmuş, iki yıllığına İngiltere'de bir üniversiteye gitmiş ve o zamandan beri bu kimliği kullanmamış.

"Burada ve Amerika'da pek çok insanı öldürdü. Vahşi çocukları kullanıyor.

Diğer Kaplanları kontrol ediyor olabilir. Tüm bildiğim bu. Elimdeki her şey bu. Elmasları, benzini, yasadışı ticareti biliyorsunuz."

Komutan bir sonraki yumruğu engellemek için elini havada tuttu. "Bu olduğuna emin misin?"

"*Eminim, lanet olsun!* Ben sadece Washington DC'den bir polisim. Adanne'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

Gözlerini kısarak düşündü ve sonra tatmin olmuş görünüyordu. Eli geldi Yavaşça aşağı indi. "Seni yine de öldürmeliydim," dedi. "Ama bu benim seçimim değil." Sonra odada başka bir ses duydum. "Hayır, bu *benim* seçimim olurdu, Dedektif Cross."

Bölüm 112

Gölgelerin arasından bir adam çıktı, iri yarı bir *adam*; *Kaplan* olarak bilinen *paralı asker*. *Peşinde olduğum kişi*.

"Kimse benim hakkımda pek bir şey bilmiyor gibi görünüyor. Sence de bu iyi bir şey değil mi? Bu şekilde kalmasını istiyorum. Gazetelerde, London *Times*'ta, belki *de New York Times*'ta hikayeler yazıyor. Sen çok engel oluyorsun."

Bana doğru yürüdü. "İnanılmaz," dedi. "Bazı insanlar senden korkuyor, ha? Ben korkmuyorum. Seni komik bir adam olarak görüyorum. Büyük şaka. Şaka sizin üzerinizde, Dedektif Cross."

Vücudum bir parça gevşedi. Kızgın görünmüyordu ve benim için endişelenmiyordu ama iri yarı ve kaslıydı, şimdiye kadar gördüğüm tüm erkekler kadar vahşiydi.

Sonra, gözleri hala bendeysen, "Vur onu. Bekle. Hayır, hayır. Bana bir silah ver."

"*HAYIR!*" Bağırdım.

Tüm çıkarabildiğim buydu. Adanne'nin sağlam gözü açıldı ve beni paylaştığımız bu inanılmaz kâbusun içinde buldu.

Kaplan öne doğru hızlı bir adım attı. "Güzel kız," dedi. "Aptal sürtüğ. Ölü kadın! Bunu ona sen yaptın Cross. Bunu sen yaptın, ben değil."

Blam.

Blam.

Bölüm 113

Polis tabancasını kafasına yakın bir yere ateşlemişti. İki kez. Bilerek ıskalamış ve bu şakaya neşeyle gülmüştü.

"İnsanlar siyah bir adamın zeki ve akıllı olabileceğine inanmakta zorlanıyor. Siz bunu doğru buldunuz mu *Doktor Cross*? Peki ya sen, Adanne?"

Kadın cevap vermedi ama adama tükürdü. "Katil," dedi. "En iyilerden biriyim ve başarılarımla gurur duyuyorum."

Sonra üçüncü bir el etti, tam Adanne'nin gözlerinin ortasına. Vücudu öne doğru savruldu ve yüzüstü yere düştü. Kolları kanat gibi açılmıştı. Adanne hareket etmedi.

O kadar hızlı, o kadar çılgınca, gitmişti. Adanne bu korkunç hapisane hücrelerinde ölmüştü, polisin baktığı ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığı sırada Kaplan tarafından öldürülmüştü.

İçimden öfke akıyordu. Hissettiklerimi anlatacak hiçbir kelime yoktu. Bir kordon boğazımı, bir diğeri alnımı sıktı.

Benim için endişelenmeyin, demişti Adanne. Onu öldüreceklerini biliyordu; bunu her zaman biliyordu.

Katili onun başında durdu ve beni izledi. Sonra sıırttı. Düşürdü. pantolonunu indirdi, dizlerinin üzerine çöktü ve Adanne'ye karşı son hakaretini yaptı.

"Güzel kız," diye hırladı. "Bunu ona sen yaptın. Bunu asla unutma, Dedektif. *Asla.*"

Bölüm 114

ALEX, benim için endişelenme.

*Benim için
endişelenme.*

Endişelenme.

Gece bir şekilde sabaha dönüşmüştü ve ben hâlâ hayattaydım. Bana giydirdikleri kapüşonun siyah kumaşından ışığın geldiğini görebiliyordum. Dahası, hareket ettiriliyordum.

Beni dışarı sürüklerken boynumdaki kordon oksijene aç ve halsiz kalmamı sağladı. Beni bir kamyonun ya da minibüsün, yüksek basamaklı ve dizel motorlu bir aracın arka koltuğuna yük gibi attılar.

Sonra uzun bir süre araba sürdük. Kaputun içinde gözlerimi açık tuttum. Yine de zihnimde görebildiğim tek şey Adanne'nin hayatta olduğu son andı ve sonra ...

Kaplan onu öldürmüştü, daha da kötüsü. Benim bir şaka olduğumu düşünüyordu. Onun için bir tehdit olmadığımı söyledi. Sadece başka bir polismişim. Göreceğiz.

Eğer önümüzdeki birkaç saati .

Yolculuk devam ederken Adanne ve ailesi için dua ettim. Onlara kendimce bu işin henüz bitmediğini söyledim. Bu onlar için önemli değildi. Ama benim için önemliydi. Neden hâlâ hayatta olduğumu merak ediyordum. Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Başka bir gizem.

Sonunda durduğumuzda, iki araba kapıları açıldı. Şimdi ne oldu?

Biri başımı koltuğa doğru itti. Kelepçeler kabaca çıkarıldı. Güçlü eller sırtımın alt kısmına bastırdı ve sertçe itti. "Şimdi eve gidiyorsun. *Git!*"

Havada uçuyordum ama sadece birkaç saniyelik belirsizlik ve dehşet içindeydim.

Sonra taşa ya da betona düştüm. Ayağa kalkıp kapüşonu çözdüğümde, beni buraya her kim getirdiyse gitmiş, gözden kaybolmuşlardı.

Beni DC şehir merkezinde bulabileceğiniz türden beyaz taş kutulardan oluşan resmi görünümlü bir binanın yanındaki ara sokağa bıraktılar.

Demir bir çitin arkasından, bakımlı bir ön çimenlikten dışarıdaki bir kapıya kadar görebiliyordum.

hafif bir esintiyle dalgalanan bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu.
Burası Amerikan konsolosluydu. Öyle olmalıydı. Elçilik Abuja'daydı.
Şu an bulunduğum yer orası olmalı.
Ama neden?

Bölüm 115

Burada, konsoloslukta bir şeyler oluyordu. Büyük bir şey. Ve tehlikeli görünen. Ön kapının dışındaki sokaklarda yüzlerce insan toplanmıştı. Aslında iki ayrı kalabalık varmış gibi görünüyordu. Yarısı içeri girmeyi bekliyormuş gibi sıraya dizilmişti. Diğer yarısı ise beton bir bariyerin karşı tarafında ABD'ye karşı gösteri yapıyordu.

El yazısıyla yazılmış "BEDELİNİ BİZ ÖDERİZ", "DELTA İNSANLARI, DELTA KURALI" ve "ARTIK AMERİKALI YOK" yazılı pankartlar gördüm.

Uzaktan bile, her an çirkinleşebilecek ya da şiddete dönüşebilecek türden bir sahne olduğunu söyleyebilirdim. Bunun olmasını beklemedim.

Köşeyi döndüm ve sağlam omzumla önden giderek kalabalığı itmeye başladım. Her iki taraftaki insanlar ya sırayı bozduğum için ya da belki de Amerikalıya benzediğim için beni tuttular. Cadde tarafındaki bağrıışmalar etrafımdaki diğer sesleri bastırıyordu.

Adamın biri gömleğimi tuttu. Ben kolunu uzaklaştırmadan önce gömleğimi arkadan yırttı.

Gömleğin benim için bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir kez daha neden hâlâ hayatta olduğumu merak ettim. CIA'den olduğumu düşündükleri için mi? Washington'da arkadaşlarım olduğu için mi? Ya da sonunda polis olduğuma inandıkları için mi?

Ana kapıya doğru ilerledim. Pasaportsuz, kirli ve yalınayak orada dururken, karşıma çıkan çift çeneli denizciye adımın Alex Cross olduğunu, Amerikalı bir polis memuru olduğumu ve hemen büyükelçiyle konuşmam gerektiğini .

Denizci bunu duymak istemedi, tek kelime bile etmedi.

"Kaçırıldım. Ben bir Amerikan polisiyim," dedim. "Az önce bir cinayete tanık oldum."

Denizci ağzının kenarından, "Bir numara al," diye mırıldandı.

Bölüm 116

Artık çıldırmak üzereydim ama duygularımı dizginlemek zorundaydım. Birilerine anlatacak hikâyelerim, verecek bilgilerim, fark yaratabilecek birileriyle paylaşacak Adanne'nin sırları vardı.

Kapıda birkaç dakika boyunca sağlıklı bir şüphecilikle karşılaştım ve sonunda bir deniz muhafızını adımla söylemesi için ikna ettim. Yanıt hemen geldi: *Dedektif Cross'u içeri getirin*. Sanki beni bekliyorlarmış gibiydi. Bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değildim. Yakın geçmişime bakılırsa, muhtemelen değildi.

Konsolosluk lobisi, metal dedektörleri ve tüm pencerelerdeki kurşun geçirmez camlarıyla, şehirdeki bir polis karakolunu andırıyordu. İnsanlar her masanın ve pencerenin önünde sıraya dizilmişti, çoğu açıkça tedirgindi ve görülmeyi bekliyordu.

Tüm Amerikan aksanları ve odaya başkanlık eden Condoleezza Rice'ın portresi, nerede olduğum ve buraya tam olarak nasıl geldiğim konusunda zihnimle oyunlar oynadı.

İçeri girdiğimde beni kirli beyaz takım elbiseli, asker olmayan bir eskort karşıladı. Kendisi "Bay Collins" idi, burada belirsiz bir pozisyonda çalışan bir Nijeryalıydı.

Beni buraya kadar getiren denizcinin aksine Collins arkadaş canlısıydı ve yürüdüğümüz sırada birkaç soruyu hararetle yanıtladı.

"Bugün Rivers Eyaleti'nde en az bir isyancı saldırısı oldu," diye açıkladı eliyle sürekli işaret ederek. "Daha önce gördüğümüzden çok daha büyük. Hükümet bunu kabul etmiyor ama bağımsız medya bunun bir iç savaşın başlangıcı olduğunu söylüyor."

Birinci kattaki popülist vızıltı, ikinci katta yerini net bir nezakete ve sessiz konuşmalara bıraktı.

Doğruca büyükelçinin konsolosluk süitine götürüldüm ve burada birkaç dakika boyunca ofisinin dışında bekledim; ta ki siyah, beyaz ve dördü Çinli görünen bir düzine adam aynı anda dışarı çıkana kadar. Her biri kasvetli ve gergin görünüyordu. Kimse bakışlarımla karşılaşmadı ya da belki de kimse orada yalınayak ve paçavralar içinde oturmamla ilgilenmiyordu.

Bay Collins kibarca kapıyı benim için tuttu ve sonra dışarıdan kapattı.

Bölüm 117

Büyükelçi ROBERT OWELEEN uzun boylu, söğüt gibi, neredeyse çok zayıf, gümüş saçlı, belki altmış yaşlarında bir adamdı. Amerikan ve Nijerya bayraklarıyla çevrili büyük antika masasının arkasında duruyordu. İki yardımcısı oldukları yerde, bir kenardaki küçük bir kanepede oturuyordu.

"Bay Cross." Elimi sıktı, gülümsemiyordu. "Tanrım, ne oldu sana?"

"Çok. Zamanınızı boşa harcamayacağım. Kaplan olarak bilinen bir adam, bir katil için buradayım. Bu Nijerya ve Amerika'nın güvenliği ile ilgili bir mesele."

Sözlerimi havada süpürdü. "Neden burada olduğunuzu biliyorum Bay Cross. Abu Rock'tan seninle ilgili her türlü baskıyı alıyorum." "Affedersiniz,

Abu Rock mı?"

"Başkent. Görünüşe göre sizi Nijerya'da isteyen tek kişi sizsiniz. CIA aslında burada hayatınızı kurtardı, değil mi?"

Son zamanlarda olanlarla ilgili genel uyuşukluğuma ve baş dönmeme ek olarak şimdi biraz şaşkındım. Amerikan Büyükelçisi buradaki varlığımdan haberdar mıydı? Birileri benimle ilgili reklam panoları falan mı hazırlıyordu?

"Seni bugün eve gönderiyoruz," diye devam etti Oweleen, sesinde kesin bir ifadeyle.

Yere ve tekrar ona baktım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Efendim, peşinde olduğum adam bir seri katil. Burada hükümetle bağlantıları olabilir. Kesinlikle polisle gizemli bir şekilde ilişkisi var. Lagos'taki CIA bağlantıma ulaşma şansım olsa-"

Sözümü kesti. "Yetkinizin tam olarak ne olduğunu sanıyorsunuz Bay Cross? Siz bu ülkede bir ziyaretçisiniz, bundan fazlası değil. İsterseniz bu Dışişleri Bakanlığı ile görüşebilirsiniz. *Washington'da.*"

"Durdurulması gerekiyor efendim. Dün Adanne Tansi adında bir *Guardian* muhabirini öldürdü. öldürürken gördüm. Tüm ailesini öldürdü. Washington'da en az sekiz kişinin ölümünden sorumlu."

Sonunda Oweleen patladı. "Sen de kimsin be? Üç gün öncesine kadar adını bile , şimdi *de bunun* için *mi* izin alıyorum? Burada neler döndüğüne dair bir fikrin var mı?"

Elini duvardaki plazma televizyona doğru salladı. "Şunun sesini aç."

Yardımcılardan biri uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve ben şok olmuş bir sessizlik ve dehşet içinde televizyonu izledim.

Bölüm 118

Televizyon CNN'e ayarlanmıştı. Bir İngiliz muhabir, lüks bir konut kompleksinin görüntüsü üzerinde konuşuyordu - yüksek bir yerden çekilmiş, düzgün sıralar halinde iki katlı beyaz binalar.

Bindirmede "Son Dakika Haberleri-Summit Petrol , Bonny Adası, Nijerya" yazıyordu.

Muhabir, "Daha önce hiç aileler kaçırılmamıştı," diyordu, "ve kesinlikle hiç bu sayıda canlı rehine alınmamıştı. Nijer Deltası'nın Kurtuluşu için Mücadele Edenler, uluslararası basına gönderdikleri bir e-postada olayın sorumluluğunu üstlendiler ve bu şok edici görüntüleri de mesajlarına eklediler."

Ekran grenli kızılötesi videoya geçti.

Düzinelerce insan karanlık bir koridorun zemininde oturuyordu. Başları örtülü ve elleri bağlıydı ama filmde erkek, kadın ve çocukların olduğu kolayca anlaşılıyordu. Bazıları ağlıyor, bazıları da acıyla inliyordu.

Büyükelçi Oweleen bana "Bunlar İngiliz ve Amerikan vatandaşları," diye bilgi verdi. "biri. Buradan uçağa için kendinizi şanslı sayın."

"Hangi uçuş? Ne zaman?"

Bir elini kaldırarak televizyona baktı. "Şuna bakar mısın? Neler olduğunu görüyor ?" Silahlı birlikler bir kamyonundan tek sıra halinde çıkıyordu.

İngiliz muhabir şöyle etti: "Hükümet güçleri tüm kompleksin etrafında bir çember oluştururken, uluslararası ekonomik baskı da artıyor.

"Daha fazla saldırı sözü verilmesiyle birlikte, petrol üretim tesisleri bölge çapında kapanıyor ve felaket olarak değerlendirilen yüzde yetmişlik benzeri görülmemiş bir yavaşlamaya yaklaşıyor."

"Çin, Fransa, Hollanda ve tabii ki özellikle ABD'nin çıkarları söz konusu. Normal ticaret koşullarında Nijerya, Amerikan petrolünün yaklaşık yüzde yirmisini sağlıyor."

Masanın üzerinde bir telefon çaldı. Büyükelçi Oweleen telefonu . "Evet?" dedi ve sonra, "Onları içeri gönderin."

"Efendim," diye tekrar denedim. "Fazla bir şey istemiyorum. Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor-"

"Sana bir duş ve temiz kıyafetler aldıracağız. Göçmenlik sorunlarını da . Size hemen yeni bir pasaport verebiliriz.

Ama sonra gittin. İnsan avını unut. Şu andan itibaren her şey bitti."

Sonunda onu tersledim. "Duşa ihtiyacım yok! Ya da yeni kıyafetlere. Beni dinlemene ihtiyacım var. Az önce Adanne Tansi adlı bir muhabirin Kirikiri Hapishanesi'nde öldürüldüğüne tanık oldum. Petrol sahaları yakınlarındaki şiddet olaylarıyla ilgili önemli bir haber yazıyordu."

Ofisin kapıları açıldı ve Oweleen'in gözleri geçip gitti. Sanki sesimi yükselttiğim anda onu kaybetmişim. Söylediklerime cevap bile vermedi.

Doğrudan orada bekleyen çifte denizci eskortla konuştu. "Burada işimiz bitti. Dedektif Cross'u aşağıya götürün ve ABD'ye dönmek üzere temizlenmesini sağlayın."

Bölüm 119

İKİ DENİZCİ yeterince kibar ve saygılıydı ama bana bir alt bodrumdaki soyunma odasına kadar eşlik ederken çok görev odaklıydılar.

Uzun ahşap dolaplar ve soluk bir halı, fayans kaplı bir buhar odası ve jakuzi ve duş almak için küçük bir alan vardı. Söz verildiği gibi, bana taze bir havlu verildi.

Denizcilerden biri bana pantolon, gömlek ve ayakkabı numaramı sordu ve sonra gitti. Diğer denizci bana duş almak ve giyinmek için on dakikam olduğunu, bu yüzden başlamam gerektiğini söyledi. Denizcilerin ikisi de siyahtı - muhtemelen tesadüf değildi.

Her birinin önünde perdeli bir soyunma kabini bulunan dört kabin vardı. Sonuncusunun içinde durdum, ülkedeki zamanım azalırken zihnim yarışlıyordu.

Ne yapacaktım ki? Odada hiç pencere yoktu ve sadece bir çıkış vardı. Sırf meşgul görünmek için suyu açtım.

Sonra eğildim ve başımdan aşağı dökülmesine izin verdim.

Birden tüm vücudum titremeye başladı. Adanne'yi hatırlıyordum ve buna bir son vermem gerekiyordu, en azından şimdilik.

Bir dakika sonra dışarıda birinin hareket ettiğini duydum. Bir perde kayarak açıldı ve kapandı. Diğer duşlardan biri açılmıştı.

Birisi sürekli radyoda James Blunt şarkısını mırıldanıyordu, hani şu sürekli *güzel* kelimesini tekrarladığı şarkı.

Gömleğimin kalıntılarını çıkardım. Sonra başımı tekrar suyun altına soktum ve yere damlayarak geri çıktım.

"Hey, bana başka bir havlu getirebilir misin?" Görevliye sordum.

Geldiğimizde girişte bir yığın olduğunu fark etmiştim.

içinde.

"Neden iki taneye ihtiyacın var?" dedi düşün içine eğilerek. "Şaka mı yapıyorsun? Nasıl görüldüğümü gördün. Ve kokumu."

Başını salladı ama fazladan havlu getirmeye gitti.

"Teşekkürler," diye seslendim.

Hemen diğer bölmeye geçtim ve perde halkalarını tuttum.

barda şarkı söylemelerini engellemek için.

Yanımda duş kişi kıyafetlerini soyunma kabinindeki bir kancaya asmıştı.
Pantolonun ceplerini karıştırdım ve tam da umduğum şeyi buldum; bir *cep telefonu*.

Saniyeler sonra, denizci beyaz bir havluyu barın üştünden geçirmeden hemen önce kendi durağıma geri döndüm. "Hızlansan iyi olur," dedi perdenin dışından.

Duşun sesini açabildiğim kadar . Sonra Ian Flaherty'nin numarasını çevirdim.

Kendi kendine cevap verdi.

Bölüm 120

"FLAHERTY," DEDİM. "Ben Alex Cross."

"Cross? ?"

"Konsolosluktayım. Afrika'dayım. Beni ülke dışına gönderiyorlar. Şu anda aşağı iniyor. Biriyle konuşup bunu durdurmanı istiyorum. O piç kurusu Kaplan'a çok yakınım."

Cevap vermeden önce duraksamadı bile. "Yapamam. Artık seni ."

"Beni korumana ihtiyacım yok. Adanne Tansi öldü, onu o öldürdü. Bir ya da iki telefon görüşmesi yapmanı istiyorum. Bu davayı şimdi çözebilirim."

"," dedi Flaherty. "Burada işin bitti. Oyun bitti. Evine git ve orada kal. Abi Sowande'yi unut. Ya da artık adı her neyse."

Diğer duştaki su durdu. İçerideki adam ısıklık çalmaya başladı. Elimin topuğunu alnıma vurarak her şeyi bir araya getirdim. *Flaherty beni hiç korumamıştı. Başından beri her şeyi yanlış anlamıştım.*

"Seni koruyordum, değil mi?" Dedim.

Yan bölmedeki ısıklık sesi bir an durdu ve sonra devam etti. "Bu yüzden insanların benim CIA olduğumu düşünmesini istedin. Açıktaydım. Sen gizlice oynarken, ben de dikkat dağıtmak için faydalı bir araç oldum."

"Dinle." Flaherty'nin sesinden işinin bittiğini anlayabiliyordum. "Kaçmam gerek. Birkaç kez hayatını kurtardık. Minnettar ol. Burada bir savaş . Defol git buradan, beni Amerika'dan ara."

"Flaherty!"

Duş perdesinin açılmasıyla aynı anda telefonu kapattı.

Havluyu getiren denizci oradaydı ve çok kızgın görünüyordu. Beni duvara doğru itti ve bileğimi sıktı. Onunla mücadele etmedim. Bir kere omzum acıdan inliyordu. Cep telefonuna uzandığında, elimi açtım ve almasına izin verdim.

Oyun bitti, tamam.

Eve gidiyordum.

İstesem de de.

Dürüst olmak gerekirse, karışık duygular içindeydim.

Bölüm 121

Konsolosluktan hemen hemen *Kirikiri*'den ayrıldığım gibi, *bir esir* olarak ayrıldım. Bu sefer Amerikan hükümetinin. Tekrar kaçıp kaçmerak ediyordum. Ve bunu gerçekten istiyor muydum?

Denizci eskortlardan biri arabayı kullanırken, diğeri arkada benimle oturdu. Daha da kötüsü, beni ona kelepçelemişlerdi. Sanırım bunu zor yoldan yapmak istediğime karar vermişlerdi.

Konsolosluğa doğru ana kapılar kapalıydı. *Artık kimse içeri girmek için beklemiyordu.*

Yine de göstericilerin sayısı artmıştı. Çit boyunca dizilmişler, hapishane parmaklıklarına tutunur gibi çite tutunmuşlar, Amerikalı olan her şeye ve kaderin onlara sunduğu hayata küfrediyorlardı.

Ana kapılardan geçtikten sonra kalabalık sardı.

Bedenler arabanın camlarına dayandı, avuç içleri cama vurdu ve yumruklar tavanı dövdü. Gözlerinde öfke ve korkuyu, adaletsizlik ve sefaletle geçen hayatların hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Bu insanlar ne istiyor?" diye sordu arkamdaki genç denizci. İsim etiketinde Owens yazıyordu. "Delta'daki rehineler Amerikalı ve İngiliz. Muhtemelen ölecekler."

"Ne istiyorlar?" dedi direksiyondaki denizci. "Burada olmamamızı istiyorlar."

Ve kimse beni burada istemiyor, diye düşünüyordum, Amerikalılar bile. Kimse gerçeği duymak da istemiyor.

Bölüm 122

Murtala'ya giden yollar buraya en son geldiğimden bile daha kalabalık ve hareketliydi - tabii bu mümkünse. Adanne ve benim Sudan'a gitmek için kullandığımız hava üssüne park ettik. Oradan bir servise binmek zorunda kaldık.

Otobüs, muhtemelen evlerine ya da en azından Nijerya dışına giden Amerikalı ailelerle doluydu. Herkes durmadan Delta'daki korkunç rehine dramı hakkında konuşuyordu. Henüz kimse serbest bırakılmamıştı ve herkes rehinelere yakında öldürüleceğinden korkuyordu.

Beni şaşırtan, birbirine kelepçelenmiş iki adama kimsenin bu kadar az ilgi göstermesiydi. Sanırım bu insanların aklında ben ve denizci korumam dışında başka şeyler vardı.

Havaalanındaki terminal dolup taşıyordu, gürültülüydü ve bir bombalama sahnesi kadar kaotikti. Uçağa geçişi ayarlamak için güvenlik ofisine girdik. Görünüşe göre kelepçeler ben sıkıca bağlanıncaya ve eve doğru yönelinceye kadar çıkarılmayacaktı.

Bekleme alanı her yerde olduğu gibi tıklım tıklımdı ve tüm gözler tek bir televizyona çevrilmişti. Bir Afrika kanalına ayarlanmıştı.

Kadın muhabirin Yoruban aksanı vardı, tıpkı Adanne'ninki gibi ve bu çok garip bir şeydi, ama sonunda beni uçurumun kenarına getiren de bu oldu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı ve ateşim varmış gibi titremeye başladım.

"İyi misin dostum?" diye sordu bana kelepçeli denizci. Aslında iyi bir adama benziyordu. Sadece işini yapıyordu ve iyi yapıyordu.

"Evet, evet," dedim. "Ben iyiyim."

Yine de odada ağlayan tek kişi ben değildim. İyi bir nedeni vardı. Nijerya birlikleri Bonny Adası'ndaki tesise "kurtarma görevi" adı altında girmişlerdi. Bunun yerine, otuz dört rehinenin hepsi ölmüştü. Delta bölgesi boyunca açık çatışmalar patlak vermişti. Güneydeki en az iki eyalette daha ayaklanmalar bildirilmişti.

Katledilen rehinelere görüntüleri Amerikan haber standartlarına göre şok ediciydi. Rehinele koridorun zemininde yatıyordu, hem yetişkinler hem de çocuklar. Cesetler yere yığılmış, birbirlerinin üzerine düşmüş, kanlı giysileri ve başlarındaki kukuletaları hala duruyordu.

Yanımdaki bir kadın acı bir çığlık attı. Ailesi hala Delta'daydı. Diğer herkes sessizce ekrana odaklanmıştı.

"Rivers, Delta ve Bayelsa eyaletlerindeki uyarılarda bulundu," diye devam etti muhabir. "Yerel vatandaşlara en azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca en gerekli seyahatler dışında her şeyden kaçınmaları çağrısında bulunuluyor. Tam sokağa çıkma yasağı yürürlüktedir. İhlal edenler tutuklanacak ya da muhtemelen vurulacaktır."

Bana kelepçeli denizci Owens konuştu. "Uçağınız kalkıyor. Gidelim, Dedektif Cross. Keşke ben de sizinle gelebilseydim. Ben de başkentliyim. Evime dönmek isterdim. Orayı özlüyorum. Tahmin bile edemezsin."

Owens'tan bir numara aldım ve döndüğümde annesini arayacağıma söz verdim.

Birkaç dakika sonra hepimiz uçağa götürülüyorduk. Birinin adımı söylediğini duydum ve bir tarafa, terminal binasına doğru baktım.

Orada gördüğüm şey kanımı dondurdu ve her şeyi değiştirdi.

Peder Bombata tam bana bakıyordu ve küçük elini kaldırıp el salladı.

Yanında duran, rahibin üzerinde yükselen -eğer gerçekten bir Kaplan'dı. Abi Sowande. Canavar başparmağını boğazında gezdirdi.

Bu ne demek , bu iş bitmemiş miydi?

Bunu biliyordum.

Henüz bitmemişti. Şimdiye kadar hiçbir davadan vazgeçmemiştim.

Ama belki de Kaplan bunu zaten biliyordu.

Dördüncü Bölüm

TEKRAR EV, TEKRAR EV

Bölüm 123

Başarısız olduğumu biliyordum.

Ve uzun zamandır biliyordum ki, bana birkaç ömür yetecek kadar cinayete ve kan dökülmesine tanıklık etmiş ve bunları araştırmıştım. Hiçbir şey beni son birkaç haftanın çılgınca kargaşasına ve dehşetine : işkence ve soykırım olayları; masum kadın ve çocukların çektiği acılar; son olarak da Adanne Tansi ve ailesinin anlamsız cinayetleri.

Sonunda Washington'a giden bir uçakla aktarma yapacağım Londra uçağında birkaç saatliğine uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama Afrika'da geçirdiğim zamanın korkunç kabus görüntülerini durduramadım: *Tekrar ve tekrar Adanne'nin canavar Kaplan tarafından öldürüldüğünü ve tecavüze uğradığını gördüm.*

Peki Adanne ve ailesinin cinayetlerinden ne çıkmıştı? Kaplan denen katilin peşine düşmenin ötesinde ne başarılmıştı? Burada asla intikamı alınamayacak, hatta düzgün bir şekilde anılamayacak diğer ölümler ne olacaktı? Adanne'nin benimle paylaştığı sırlar ne olacaktı?

Uçak Londra Gatwick'e indiğinde ürpererek uyandım. Biraz uyumuştum ama şimdi halsiz hissediyordum, midem bulanıyordu ve başım ağrıyordu.

Belki de sadece benim paranoyamdı ama Virgin Nigeria uçuş görevlileri yolculuğun büyük bölümünde benden uzak durdular.

Şimdi suya ve bir aspirine ihtiyacım vardı. İnmeden önce bardakları ve soda kutularını toplayan görevlilere işaret ettim. "?" diye seslendim.

Kadınların işaretimi gördüğünden emindim ama yine görmezden geldiler.

Sonunda, daha önce bir uçuşa yaptığımı hatırlamadığım bir şey yaptım. "Görevli" düğmesine bastım. Birkaç kez. Bu bana uçuş görevlilerinin en yakınından sert bir bakış attı. Yine de neye ihtiyacım olduğunu görmeye gelmedi.

Ayağa kalktım ve gittim. "Seni kıracak ne yaptım bilmiyorum-," diye başladım.

Sözümü kesti.

"Sana söyleyeceğim. Sen çok *çirkin* bir Amerikalısın. Çoğu Amerikalı böyledir.

Ama siz daha da . Temas kişilere acı çektirdin. Ve şimdi benden yardım mı istiyorsun? Hayır. Soğuk bir içecek bile yok.

Emniyet kemeri ışığı yanıyor. Koltuğunuza dönün."

Koluna girdim ve hafifçe ama sıkıca tuttum. Sonra döndüm ve kulübeye doğru baktım.

Bizi izleyen birini görmeyi umuyordum, uçuş görevlileri ile benim hakkımda konuşmuş olan birini.

Kimse bize bakmıyor gibiydi. Ben de kimseyi tanımıyordum.

"*Sana benden kim bahsetti?*" Ben sordum. "Uçakta biri mi? Kimdi o? Göster bana."

Kendini . "Bunu sen . Dedektif olan sensin." Sonra uzaklaştı ve arkasına bakmadı. O kızgın yüzü ve bana olan öfkesinin gizemi beni eve kadar takip etti.

Bölüm 124

Yolculuğun sonraki on iki saati çok yavaş geçti ama sonunda Washington'a vardım. Nana'ya evde olduğumu söylemek için ulaşamadım. Bu yüzden Reagan Uluslararası Havaalanı'nda bekleyen bir taksiye atladım ve Beşinci Cadde'ye doğru yola çıktım.

Saat dokuzu biraz geçiyordu ve gece trafiği yoğundu ama tekrar DC'de olduğum için mutluydum. Bazen uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra eve döndüğümde böyle hissederim ve bu sefer kesinlikle öyleydi. Kendi evimde, kendi yatağında olmak için sabırsızlanıyordum.

Taksiye bindiğimde bir tür jet-lag hayali içinde kayboldum.

Nijerya, Sudan, Sierra Leone gibi bölgeleri gerçekten ziyaret edene kadar kimsenin katliam ve acılar hakkında bir fikri yoktu ve kolay cevaplar ya çözümler de yoktu. Gördüğüm şiddetin sıradan insanların kötü olmasından kaynaklandığına inanmıyordum. Ama tepedekiler öyleydi, en azından bazıları.

Bir de Kaplan ve diğer kiralık katiller, vahşi çocuklar gibi serbest dolaşan psikopatlar vardı. Korkunç koşulların onları katil yapmış olabileceği gerçeği pek de önemli görünmüyordu.

Son düzine yılını Amerika'da katilleri kovalayarak geçirmiştım ve şimdi bu bana çocuk oyuncağı gibi geliyordu, geçtiğimiz haftalarda gördüklerimin yanında hiçbir şeydi.

Taksi yolun kenarına kayınca hayallerimden sıyrıldım. *Şimdi ne olmuştu?* Evdeydim ve hâlâ talihsizlik mi bırakmıyordu? Ne, *lastik mi patlamıştı?*

Şoför arkasına ve endişeyle, "Motor arızası. Özür dilerim. Çok üzgünüm." Sonra bir silah çekti ve bağırdı, "*Hain! Geber!*"

Bölüm 125

BİRİLERİ HAÇ EVİNİN ÖN KAPISININ ZİLİNİ ÇALIYORDU. Tekrar, tekrar ve tekrar çalışıyordu.

Nana Ali'nin yatak odasında idi, onu sevdiği şekilde yatırıyor, en sevdiği hikayenin sözlerini fısıldarken tatlı çocuk uykuya dalana kadar yanında yatıyordu.

Bu geceki kitap *Ralph S. Mouse*'tu ve Ali her kıkırdamayı bırakmıyordu, çoğu zaman aynı sayfada birkaç kez "Tekrar oku nine. Bir daha oku."

Nana sabırla Jannie'nin ön kapıyı açmasını bekledi. Ama yine çaldı, sonra yine. Israrcı, kaba ve çıldırtıcı. Jannie mutfakta kek yapıyordu. *Neredeydi bu kız? Neden kapıya cevap vermiyordu?*

"Şimdi bu kim?" Nana, Ali'nin yatağından kalkıp kendini dışarı mırıldandı. "Hemen döneceğim, Ali.....*Janelle, sabrımı zorluyorsun. bu iyi bir fikir değil.*"

Ama oturma odasına vardığında Nana Mama, Janelle'in çoktan kapıya dayanmış gördü; kapı ardına kadar açıktı.

Kırmızı Houston Rockets basketbol tişörtü giymiş tuhaf bir çocuk *hâlâ* zili çalışıyordu.

"Sen bir çeşit deli misin?" Nana topallayarak seslendi. Fuayeyi hızla geçti. "Çalan zili hemen durdurun! Hemen durdur. Bu saatte burada ne arıyorsun? Seni tanıyor muyum, evlat?"

Rockets forması giyen çocuk sonunda elini zilden çekti. Sonra Nana'nın görmesi için testereyle kesilmiş bir av tüfeğini havaya kaldırdı, ama Nana Jannie'yi koruyana kadar ilerlemeye devam etti.

"O aptal kızı bir saniye içinde öldüreceğim," dedi. "Ve seni de öldüreceğim, yaşlı kadın. Dedektifin ailesi olduğun için tereddüt etmeyeceğim."

Bölüm 126

Takside her şey çok hızlı gelişti ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı ama bir şans gördüm ve bunu değerlendirmek zorundaydım.

Taksi şoförünün deneyimli bir katil olduğunu düşünmemiştim. Tetiği çekip beni vurmak yerine tereddüt etmişti.

Ben de öne atıldım ve aynı hem silahı hem de onun elini tuttum.

Sonra bileğini taksinin metal bölmesine vurdum. Elimden geldiğince sert bir şekilde tekrar vurdum.

Adam yüksek sesle bağırdı ve silahı bıraktı. Silahı çektim ve ona doğru salladım.

Aniden eğildi ve kendini ön kapıdan dışarı attı.

Arka kapıdan atladım, ama o çoktan çimenli bir tepeden aşağıya doğru koşmaya başlamıştı. Sonra otoyolun kenarındaki çalılıkların arasında kayboldu.

Silahıyla ateş etme şansım vardı ama kullanmadım. Bana "hain" demişti. Tıpkı uçuş görevlisi gibi.

Buna inanıyor muydu, yoksa kendisine söyleneni mi yapıyordu?

Adamın yüzünü hayal ettim, zayıf, keçi sakallı, belki yirmili yaşlarının ortalarında. Asker miydi? Bir haydut mu? Aksanlı İngilizcesi Nijerya lehçesinin ipuçlarını veriyordu. Peki onu peşimden kim göndermişti, Kaplan mı? Başka biri mi? Kim göndermişti?

Şu anda komplo teorileri üzerine spekülasyon yapmamaya çalışıyorum. Burada değil, henüz değil.

Anahtarlar hâlâ kontaktaydı ve fazla düşünmeden taksiyle eve gitmeye karar verdim. Oraya vardığımda Metro'yu arayacaktım.

Ama onlara ne anlatacaktım - bu garip ve rahatsız edici hikayenin ne kadarını?

Nana'ya ne kadarını anlatabilirdim ki? Beni bu halde görmekten mutlu olmazdı: beni öldürmek isteyen şoförden alınmış bir taksiyi kullanırken.

Bölüm 127

Beşinci Cadde'deki eve varmam sadece birkaç dakika sürdü. Taksiyi sokağa park ettim. Birden eve doğru koşmaya başladım. Yolda Nana ve çocuklar için endişelenmeye başlamıştım.

Herkes iyi miydi? Belki de bu sadece benim . Ama belki de değildi. Kaplan ailelerin peşinden gitti, değil mi? Ve az önce biri beni öldürmeye çalışmıştı. Bunu uydurmuyordum.

Ön arkamdan gizlice yaklaşan kedi Rosie beni ürküttü.

Rosie'yi kim dışarı çıkarmıştı? Kendini eve adanmış bir kediymi. Oldukça tedirgin olduğunu görebiliyordum. Neden böyle oldu? Ne olmuştu? Rosie ne görmüştü?

Ön merdivenlerden yukarı koşarken "Nana," diye seslendim. "Nana!" *Kapı tokmağını çevirdim ama kapı kilitli değildi.*

Bu da doğru değildi. Güneydoğu'da kimse kapısını kilitlemeden bırakmaz, özellikle de Nana.

"Nana! . . . Çocuklar!" İçeri girerken seslendim ve evin alt katına aceleyle yürümeye başladım. Korkudan ödüm patladığı için onları korkutmak istemiyordum.

Hala mı?

Mutfakta durdum çünkü tam bir felaket alanıydı. Daha önce hiç böyle görmemiştim. Sanki biri pasta yapıyormuş da işlerin ortasında durmuş gibiydi.

Ama burada olan tek şey bu değildi. Sandalyeler çevrilmişti.

Tabaklar ve bardaklar yerde kırılmıştı.

İçinde vanilyalı krema varmış gibi görünen bir karıştırma kabı da öyle. Büyükkannem benim için pasta yapıyordu.

Taksi şoföründen aldığım silahı çıkardım.

Sonra nefes alamadan yukarı çıkmaya başladım. Birlikte aceleyle yukarı çıkarken Rosie'yi çalıştım.

Sessizce.

Ve çabuk.

Bölüm 128

İkinci kattaki tüm yatak odalarını kontrol ettim. Sonra tavan arasındaki ofisimi. Son olarak bodruma indim.

Evin hiçbir yerinde hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Sonunda Metro'yu aradım ve ailemin kaçırılmış olabileceğini bildirdim.

Birkaç dakika içinde, üç kruvazör ön tarafa yanaştı. Tavan lambaları uğursuzca yanıp sönüyordu. Sampson geldiğinde dışarı çıktım.

John'a şu ana kadar bildiklerimi anlattım. Benimle birlikte verandada durdu, Rosie'yi kucağıma almıştım, ona destek olmak için tutunuyordum, gerçekten. Her şey gerçek değilmiş gibi hissediyordum ve başımdan ayaklarıma kadar uyuşmuştum.

"Bu Kaplan, o olmalı. Afrika'da olanlarla ilgili bir şey," dedim John'a. "Havaalanından dönerken neredeyse vuruluyordum." Sokakta duran taksiyi işaret ettim. "Taksi şoförü bana silah çekti."

"Yaşıyorlar Alex," dedi Sampson ve kolunu bana doladı. "Öyle olmak zorundalar."

"Umarım haklısınızdır. Aksi takdirde Ellie ve ailesi gibi onları da burada öldüreceklerdi."

"Senin bir şeyler bildiğini düşünüyor olmalılar. Sen biliyor musun, Alex?" "değil," dedim Sampson'a. Ama bu beyaz bir yalandı. O sırada bir kadın çığlığı duydum.

"Alex! . . . Alex!"

Bree! Arabasını bırakmak zorunda kaldığı yerden aşağıya doğru koşuyordu. Polis Beşinci Cadde'yi tamamen kapatmıştı. Burası, çağrılmaktan nefret ettiğim o korkunç suç mahallerinden biri gibi görünmeye başlamıştı. Ama bu sefer söz konusu olan benim evim, benim ailemdi.

"Ne oldu Alex? Az önce aradılar. Adresi gördüm. Ne oldu?" Sampson

Bree'ye, "Biri Nana, Ali ve Jannie'yi kaçırmış," dedi. "İşte bu yüzden Görünüşe göre."

Bree kollarıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Alex, Alex, hayır." Bana boş vaatlerde bulunmadı, sadece yapabileceği tek teselliği verdi. Kucaklaması, fısıldadığı birkaç kelime.

"Not yok mu, mesaj yok mu?" diye sordu sonunda.

"Ben bir şey bulamadım. Tekrar bakmalıyız. İlk baktığımda kafamın çok net olduğunu sanmıyorum. Olmadığımı biliyorum."

"Sence Şimdi oraya geri dönmeli misin?" dedi ve koluma girdi.
"Yapmak zorundayım. Benimle gelin. İkiniz *de*
gelin." Hepimiz eve geri döndük.

Bölüm 129

BREE VE Sampson etrafa bakınırken ben Damon'ın okulunu aradım ve müdürle konuştum, sonra Damon'ı hatta bağladım. Ona eşyalarını toplamasını söyledim. Yakında onu taşıyacaktık. Sampson onu almak için gerekli ayarlamaları yapmıştı bile. "Neden eve gelmek zorundayım?" Damon bilmek istiyordu.

"Şu anda eve gelmiyorsun. Henüz gelemezsin. Burası güvenli değil. Hiçbirimiz için değil."

Bree ve Sampson'a katıldım ve birkaç saat boyunca evi aradık ama bulabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Hiçbir yere mesaj bırakılmamıştı. Bir boğuşmaya dair tek kanıt mutfaktaki dağınıklık ve antrede birbirine dolanmış bir yolluktu.

Bilgisayarımı kontrol etmeyi düşündüm ama orada da hiçbir şey yoktu. Hiçbir mesaj bırakılmamıştı. Tehdit yoktu. Herhangi açıklama yoktu. *Mesaj bu muydu?*

Daha sonra Lagos'u aramaya karar verdim. Orada saat sabahın sekiziydi.

Ian Flaherty'nin ofisine ulaştım, ancak bu kez kendisi telefonu açmadı.

Asistanı, "Bay Flaherty şu anda burada değil," dedi. Sesi gergin.

"Nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini biliyor musun?" Ona sordum. "Onunla konuşmam çok önemli."

"Üzgünüm, bilmiyorum. Burada çok şey oluyor efendim. Bu çok kötü bir durum."

"Evet, biliyorum. Ona bir mesaj bırakabilir miyim?" "Elbette."

"Ona Alex Cross'un Washington'a döndüğünü söyle. Ailemi aldılar. Sanırım bunu Tiger ya da onun adamları yaptı. Onunla konuşmam gerek. Lütfen bu mesajı aldığından emin olun. Bu bir ölüm kalım meselesi olabilir."

"Evet efendim," dedi asistan, "her zaman ."

Bölüm 130

SAMPSON, BREE VE BEN evde bir saat kadar daha kaldık. Çalışacak bir şeyler bulmak için her odayı tekrar aradık.

Ama ikisinin de iyi olduğumdan emin olmak için burada olduklarını anladım, özellikle de birkaç çatlak gösterdiğim için.

Sonunda John'a evine, ailesinin yanına gitmesini ve biraz uyumasını söyledim. Kimse beni aramadı ya da mesaj göndermeye çalışmadı.

"Dışarıda iki ekip arabası var," dedi Sampson. "Gecenin geri kalanında burada kalacaklar. Bu konuda benimle tartışmayın."

"Biliyorum. Onları görebiliyorum."

"Amaç da bu zaten şekerim. Görülmeleri gerekiyor."

"Tetikte olduklarından emin olun," dedi Bree. "Ben de burada olacağım. Onlara kontrol edeceğimi söyle."

Sampson Bree'ye sarıldı, sonra aynısını bana yaptı. Bu gece polis şakası yoktu, bunu hafife almak yoktu. "Her *şey olabilir*, sen ara," dedi bana.

Sonra mutfak kapısından çıkmaya başladı. Durdu ve geri döndü. "Dışarıdaki adamlarla konuşacağım. Belki bir araba daha koyarım."

Katılıp zahmetine girmedim. Şu anda karar verecek durumda değildim. "Teşekkür ederim."

"İyi olacağız," dedi Bree.

"Hiç yok," dedi Sampson ve başını salladı. "*Bir şey olursa* beni ara olur!" Sonunda kapıyı kapattı.

Gidip kapıyı kilitledim, böylece biri içeri girmeye çalışırsa bize fazladan birkaç saniye kazandırmış olacaktım. Belki ihtiyacımız olurdu.

"Bu senin için sorun değil mi?" Bree sordu.

Başımı salladım. "Benimle mi kalacaksın? Tabii ki kalıyorum."

Yanıma geldi ve bana tekrar sarıldı. "Hadi yukarı çıkalım o zaman." Elimi tuttu. "Alex, gel."

Bree'nin beni yukarı çıkarmasına izin verdim. Zaten uyuşmuştum ve uzak bir hayal alemindeydim.

Yatak odasına girdiğimizde "Burada bir telefon var" dedi. Sonra bana tekrar sarıldı ve uzanıp kemerimi çözmeye başladı. İhtiyacım olan şeyin bu olmadığını düşünüyordum ama bu konuda yanılmışım.

Ta ki yatak odasındaki telefon alana kadar.

Bölüm 131

Eve gelen telefonlar sabah saat dördü birkaç dakika geçe başladı.

Takılmalar, birbiri ardına, neredeyse hiç durmadan.

Aramalar benim için duygusal bir işkenceydi, ama her cevap verdim; ve telefonu kapatmaya cesaret edemedim. *Nasıl yapabilirdim ki?* Telefon benim ninem ve çocuklarla olan hayat bağımdı. Arayan her kimse onlardı. Buna inanmak zorundaydım.

Bree ve ben gece boyunca birbirimize sarıldık, muhtemelen hayatımın en kötü gecesi.

Ona Afrika'da yaptıklarımın ve gördüklerimin bir kısmını anlattım; dehşetten, Adanne ve ailesinden ve onların anlamsız cinayetlerinden bahsettim. Ama aynı zamanda insanların iyiliğinden ve doğallığından da bahsettim; yaratmadıkları ve istemedikleri bir kabusu yakalanmış çaresizliklerinden.

"Peki bu Kaplan, Alex denen o piç hakkında başka neler öğrendin?"

"Terörist, suikastçı - sokağın her iki tarafında da çalışıyor gibi görünüyor.

Kimse

ona öder. O gördüğüm en vahşi katil, Bree. İnsanları incitmeyi seviyor. Ve onun gibi başkaları da var. Kiralık katiller için kullandıkları bir isim: *Kaplan*."

"Nana'yı ve çocukları mı aldı? Bunu o mu yaptı? Bundan emin misin?"

Telefon tekrar çaldığında "Evet," dedim. "Ve bu o."

Telefon çalmaya devam etti ve ben evin içinde bir odadan diğerine koşturmaya başladım, bu ailemi düşünüyordum. Rosie beni her yerde takip etti.

Mutfakta ninemin en sevdiği yemek kitabı hâlâ duruyordu: *Güney Yemeklerinin Hediyesi*. Kontrol ettim ve çikolatalı kek için yıldızlı bir tarifin açık olduğunu gördüm.

Nana'nın meşhur gabardin yağmurluğu bir mutfağın arkasına örtülmüştü. sandalye. Bana kaç kez "Başka bir yağmurluk istemiyorum. Bunu doğru düzgün giyebilmek yarım yüzyılımı aldı" demişti?

Ali'nin odasında dolaştım.

Pokémon kartlarının özenle yere serildiğini gördüm. Çok sevdiği peluş oyuncağı Moo. Beşinci doğum günü partisinden kalma elle boyanmış bir tişört. Komodinin üzerinde açık duran *Ralph S. Mouse*'un bir kopyası.

Jannie'nin odasına gittiğimde ağır ağır yatağa oturdum. Gözlerim onun değerli kitap koleksiyonuna takıldı. Ve saç aksesuarları, dudak parlatıcıları, meyve kokulu losyonlarla dolu tel sepetlere. Sonra sadece bir ay kadar önce reçete edilmiş okuma gözlüklerini gördüm. Bu beni etkiledi. Masanın üzerinde duran yeni gözlüğünde çok savunmasız ve anlamlı bir şey vardı.

Rosie'ye sarılmış otururken telefonun tekrar çaldığını duydum. Bree . Çok sessiz bir şekilde "Siktir git." dedi.

Ve bu sefer her kimse telefonu yüzüne kapattı.

Bölüm 132

Ailemi geri alacaktım. Buna inanmak zorundaydım. Ama bu doğru muydu? Gerçek olma ihtimali neydi? Kesinlikle kötüye gidiyorlardı.

O sabah altı buçuktan yediye kadar ön verandada oturdum ve tamamen çıldırmamaya çalıştım. Beni rahatlatıp rahatlatmayacağını görmek için arabayla gezmeyi düşündüm.

Ama evden uzun uzak kalmaktan korkuyordum.

Yediyi biraz geçte telefon takılmaları kesildi ve yaklaşık bir saat uyuyabildim.

Sonra duş alıp giyindim ve sokaktaki devriyelerden birini çağırdım. Ona benim için gelen aramalara cevap vermesini söyledim ve ulaşabileceği bir cep telefonu numarası verdim.

Saat dokuzda, Bree ve ben Daly Binası'nda acil bir toplantıya katıldık.

Konferans salonunda yaklaşık bir düzine polis memuru görünce şaşırdım. Bunlar da üst düzey insanlardı, Washington'ın en iyileri. Bunun benim için bir destek ve endişe gösterisi olduğunu anladım. Dedektiflerin çoğu başka davalarda birlikte çalıştığım insanlardı. Dedektif Şefi Davies, Bree ve Sampson ailemin yerini bulmaya yardımcı olabilecek sokak bağlantıları olan memurlara ulaşmışlardı.

Eğer biri yapabilseydi.

Bölüm 133

O andan itibaren gün benim için daha da garipleşti.

Saat on birde Langley'deki CIA merkezinde penceresiz bir konferans salonunda daha küçük bir grupta karşılaştım. Odadaki atmosfer Daly'dekinden daha farklı olamazdı. Ben hariç herkes takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Vücut dili sert ve rahatsız ediciydi. Benden başka kimse orada olmak istemiyordu, onların yardımına ihtiyacım vardı.

Ulusal Gizli Servis'ten Merrill Snyder adında bir vaka memuru beni sert bir el sıkışma ve "Bizi görmeye geldiğiniz için teşekkürler, Dr. Cross." sözleriyle karşıladı.

"Başlayabilir miyiz?" Ona sordum.

"Sadece bir tane daha bekliyoruz," dedi Snyder. "Kahve ve alkolsüz içecekler var."

"Eric Dana nerede?" Langley'e en son gittiğimde liderin adını hatırlayarak sordum.

"Kendisi tatilde. Beklediğimiz adam onun amiri. Kahve istemediğine emin misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Bu sabah daha fazla kafeine ihtiyacım yok, güven bana." "Anlıyorum. Seni kaçırın kişiden hâlâ haber alamadın mı? aile?" Snyder sordu. "İletişim yok mu?"

Ona cevap veremeden konferans odasının kapısı ardına kadar açıldı. Kırklı yaşlarının başında, uzun boylu, siyah saçlı, gri takım elbiseli ve gümüş-kırmızı çizgili kravatlı bir adam içeri girdi. Kendini önemli biri gibi gösteriyordu, ki muhtemelen öyleydi.

Ve hemen arkasından . . . Ian Flaherty.

Bölüm 134

HERKESİN BEKLEDİĞİ ADAM kendini Steven Millard olarak tanıttı. Ulusal Gizli Servis'ten olduğunu söyledi ama rütbe vermedi. Al Tunney'nin ben Afrika'ya gitmeden önce onun adından bahsettiğini şimdi hatırlıyordum. Millard başından beri işin içinde olan grup şefiydi.

Flaherty'nin tek söylediği "Dr. Cross" oldu.

"Ailenizden haber var mı?" Millard hemen öğrenmek istedi.

Snyder araya girdi. "Şu ana kadar bir haber yok. Onunla temasa geçmediler." "Şu anda evimde Metro'dan polisler var," dedim onlara.

"Onlar

telefonuma cevap ver ve beni ara."

"Bu iyi. Yapabileceğin tek şey bu," dedi Millard. Ondan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Afrika'ya gitmeden önce Eric Dana ile yaptığım görüşmeyi bildiğinden emindim ama Millard daha ne kadarını biliyordu?

"Bana verebileceğiniz her türlü yardıma ihtiyacım var," dedim sonunda.

"Gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Buna güvenebilirsiniz," dedi Millard. "Ama önce bize yardımcı olabileceğiniz birkaç sorum var. Dedektif Cross, Afrika'ya en başta neden gittiniz?"

"Bir arkadaşım ve tüm ailesi öldürüldü. Katilin Lagos'a kaçtığına dair bir ipucum vardı. Bu benim cinayet davamdı."

Millard başını salladı ve anlamış görünüyordu. "O zaman bana şunu söyle, Afrika'da ne öğrendin? İşe yarar bir şeyler, sanırım? Aksi takdirde, bu profesyonel katil neden Washington'da senin ve ailenin peşine düşsün?"

"Bu konuda bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum. Nijerya'da ve burada, Washington'da neler oluyor? Bana anlatabilir misiniz?"

Millard ellerini sıktı, sonra çözdü. "Nijerya'da olağandışı ya da rahatsız edici bir şey gördünüz mü? Bu katilin neden senin peşinden buraya gelmek bulmamız gerekiyor. Sen tanınmış bir polis memurusun. Bu Kaplan ya da her , kalmadıkça risk almak istemez. Bunu yapacağını hayal bile edemiyorum. Tabii onu gerçekten kızdırmadıysan."

"O olduğunu biliyorsun o zaman?"

"Hayır, hayır, emin değilim. Sadece mantıklı geliyor. Ian da aynı fikirde. Peki ne yaparsın?"

biliyor musunuz, Dr. Cross?"

Flaherty'ye baktım, sonra tekrar Millard'a. "Ailemi bulmama yardım , değil mi? Yine benden bilgi mi istiyorsun?"

Millard içini çekti, bir süre düşündükten sonra, "Dr. Cross, ne yazık ki ailenizin öldüğünü düşünüyoruz," dedi.

Sandalyemden çok hızlı bir şekilde kalktım, neredeyse .

"Bunu nasıl söylersin? Ne biliyorsun ki? Bana söylemediğin ne ? Ailem öldüyse neden bütün gece beni arasınlar ki?"

Millard gözlerimin içine baktı, sonra da yerinden kalktı. "Size bu işe karışmamanız tavsiye edilmişti. Kaybınız için üzgünüm. Elimizden geldiğince yardım edeceğiz."

Sonra eklemek zorunda hissetti, "Buradaki kötü adamlar biz değiliz, Dedektif. Ortada büyük bir komplo yok."

Eğer bu doğruysa, neden herkes bunu söyleyip duruyordu?

Bölüm 135

CIA PIÇLERİ! Bu sefer biraz daha insancıl olsalar da bir şeyler sakladıklarını biliyordum.

Belki de bu yüzden, Adanne'nin, görüşmeden sonra ortaya çıkardığı şeyi onlara söylemedim.

ailesinin katledilmesi. Toplantı, yıllar boyunca onlarla yaşadığım deneyimlerin tipik bir örneğiydi.

Ya Flaherty? Toplantıdan sonra, "önceden planlanmış bir dizi toplantı" için Langley'e gitmişti. Bunun tüm gerçek ya da ona yakın bir şey olmasına imkan yok. En azından ben öyle düşünmüyorum.

O gece eve gittiğimde boş bir karşılaştım. Bree'ye evde yalnız kalmamın daha iyi söylemişim. O kadar çaresizdim ki, artık her şeyi denemeye hazırdım.

Millard'ın sözleri geri gelmeye devam etti. *Dr. Cross, ne yazık ki ailenizin öldüğünü düşünüyoruz.*

Bir sandviç hazırladım ama sadece köşelerini kemirdim. Sonra haber kanallarını izledim - CNN, CNBC, FOX - ama Delta'daki iç savaş hakkında neredeyse hiçbir şey yoktu. İnandırıcı gibi değildi. Bir Hollywood aktrisi Los Angeles'ta intihar etmişti ve büyük haber buydu; her kanalda bu konu işleniyordu - sanki hepsi aynı haber kaynağına sahipmiş ve aynı gazetecileri kullanıyormuş gibi.

Sonunda, ölen aktrisle ilgili hikâyeyi kapattım ve sessizlik iyi bir şey değildi. Nana, Ali ve Jannie'yi kaybetmiş olmanın üzüntüsü ve korkusu beni neredeyse boğuyordu.

Uzun bir süre mutfakta kaldım, başımı kollarımın ve ellerimin arasına aldım. Geçmişten bazı görüntüleri, duyguları ve hisleri hatırladım: Ali, henüz küçük bir çocuktı ve çok tatlıydı; Jannie, hala benim "Velcro" kızım, annesinin yaşayan anısı; Nana, annem ve babam öldükten sonra on yaşında DC'ye geldiğimden beri beni pek çok kez kurtarmıştı.

Onlar olmadan yaşamaya nasıl devam edebileceğimi anlamıyordum. Edebilir miydim?

Telefon tekrar çalmaya başladı ve ahizeyi kaptım. Umarım arayan Kaplan'dı, bir şey istiyordu, beni istiyordu.

Ama öyle değildi.

"Ben Ian Flaherty. Sadece seni kontrol etmek istedim. İyi misin diye. Yardımcı olabilecek bir şey hatırlıyor musun diye."

"Yardımd etmek mi?" Gergin bir sesle söyledim. "Ailem kaçırıldı. *Benim ailem.* Bunun bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım biliyorum. Size yardımd etmek istiyoruz, Dr. Cross. Sadece bize bildiklerinizi anlatın." "Yoksa ne olur Flaherty? Bana başka ne yapabilirler?"

"Asıl soru ... ailenize ne yapabilirler?"

Flaherty bana gece gündüz istediğim zaman kendisine ulaşabileceğim bir numara bıraktı.

En azından o piç de geç saatlere kadar kalıyordu.

Bölüm 136

Çalan telefonun sesi beni oturma odasındaki kanepede uyuklarken uyandırdı. Telefonu açtım, hâlâ yarı uykuluydum, elim ayağım karıncalanıyordu.

"Çapraz."

"Şimdi motorlu arabana git. Evini izliyoruz, Cross. Üst katta ve mutfakta ışıklar açık. Sen oturma odasında ."

Bir erkek konuşuyor. Pidgin aksanlı bir İngilizce. Son birkaç haftadır çok duymuştum ama şimdi özellikle dikkatimi çekmişti - her hecesine.

"Ailem iyi mi?" diye sordum. "Neredeler? Sadece bunu söyle." "Cep telefonunuzu getirin. Numaramız var ve seni takip etmek istiyoruz. yönler. Ve kimseye ya da ailene ölü deme. Şimdi git, Cross. Dinleyin."

Şimdi oturmuş, oturma odasındaki pencereden dışarı bakıyor ve ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyordum.

Dışarıda kimseyi görmedim. Bulunduğum yerden hiçbir araba ya da ışık görünmüyordu.

"Sizi neden dinlemeliyim?" Arayan kişiye sordum.

İkinci bir ses girdi. "*Çünkü ben yapmalısın diyorum!*"

Diğer uçtaki telefon kapandı. İkinci ses hırçındı, ilkinden daha yaşlıydı. Ve onu hemen tanıdım.

Kaplan. Burada, Washington'daydı. *Ailem onun yanındaydı.*

Bölüm 137

ANİDEN daha fazla sorum vardı.

Ödünç aldığım cep telefonunun numarası onlarda vardı. Bu nasıl oldu?
Merak ettim.

Elde edilmesi imkânsız değildi ama Nijeryalı bir serseri çetesi bunu nasıl başarmıştı?

Komple teorilerine meyilli değildim ama olanı inkâr etmek gittikçe zorlaşıyordu. Birileri Afrika'da ne bulduğumu öğrenmek istiyordu. Ve beni sonsuza kadar susturmak istiyordu.

Telefon görüşmesi bittikten belki bir dakika sonra, şimdilik karanlık tutmaya karar verdiğim ön verandaya çıktım. Hâlâ sokakta beni izleyen birini göremiyordum.

Buradalar mıydı? Çoktan gittiler mi? Nana ve çocukları yakındaki bir kamyon ya da minibüste mi tutuyorlardı?

Hedefi oynamam daha fazla oynamak istemedim. Aceleyle merdivenlerden indim ve güvenlik için aldığım aile arabası Mercedes'e bindim.

, sonra arabanın gücünü hissederek garaj yolundan geri geri çıkmaya başladım. Buna ihtiyacım varmış gibi hissediyordum, yani bir dış gücün yardımına.

Cep telefonu çaldı ve ben durdum.

"Aptal olmaya devam ediyorsun." Yine yaşlı erkekti. Ona istedim ama hiçbir şey söylemedim. Aileme sahip olabilirdi. Bu umut etmesi zor bir şeydi ama yine de umut ettim. Bir şeyler ummak zorundaydım.

Telefona doğru güldü. "Komik olan ne?" Ona sordum.

"Öylesin. Garaj yolundan hangi yöne bilmek istemiyor musunuz?" diye sordu.

"Ne ?"

"Sola dön. Sonra cehenneme kadar benim talimatlarımı takip et."

Bölüm 138

Ben Beşinci Cadde boyunca ilerlerken telefonda kaldı ama pek bir şey söylemedi ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamama yardımcı olacak hiçbir şey söylemedi. Bir şeyler düşünmeye, bir tür plan yapmaya çalışıyordum - işe yarayabilecek herhangi bir şey, belki çılgınca bir önsezi bile.

"Ailemle konuşmama izin verin," diye tekrar konuştum. "Neden konuşayım ki?"

Frene basmayı, burada durmayı düşündüm ama şu anda her türlü avantaja sahipti.

"Ne taraftan?" Dedim. "Sağa dön, bir sonraki köşeden."

Bana söyleneni yaptım.

"Afrika'daki savaş senin savaşın değil, beyaz adam!" Güneydoğu'da Malcolm X Caddesi boyunca araba sürerken Kaplan'ın öfke kusuşunu dinledim. "Daha hızlı sürmelisin," dedi, sanki ön koltukta oturmuş beni izliyormuş gibi.

Beni güneye, Maryland'e doğru giden I-295'e yönlendirdi. Bu yolda daha önce sayısız kez bulunmuştum ama bu gece gerçek dışı ve yabancı görünüyordu.

Daha sonra 95'e ve ardından 210 numaralı karayoluna bağlandım ve yaklaşık on beş mil boyunca bu yolu takip ettim ki bu bana çok daha uzak geldi.

Sonunda kendimi 425'te buldum.

Sesi alçaldı. "Sana doğru olan bir şey söyleyeyim. Siz sadece cesetleri almaya geliyorsunuz. Cesetleri istiyorsun, değil mi?"

"Ailemi geri istiyorum," dedim. Buna sadece güldü.

Bana doğrudan bir soru sormadığı sürece Kaplan'a çok az şey söyledim ve o da bunu umursamıyor gibiydi. Belki de kendi konuşmasını duymak istiyordu.

Zihnimin mantıklı kısmını başka bir yere koymam gerekiyordu. Bu yüzden tehditlerini, acımasız hakaretlerini dinledim, ama sadece üzerimden akıp gitmelerine izin verdim. Zor olmadı, çünkü zaten hissizleşmiştim. *Buradaydım ama değildim.*

Bölüm 139

"YOLDAN ÇEKİLİN!" diye emretti.

Bana söyleneni yaptım.

Etrafta başka araç yok gibiydi. Maryland'de Nanjemoy civarında bir yerde Layloes Nick Yolu'na çıktığımdan beri kimseyi geçtiğimi .

Ama tam olarak emin değildim. Nasıl emin olabilirdim ki?

kadar kendimde değildim. O kadar gergin ve korkmuştum, o kadar taşlaşmıştım.

"Bir sonraki sağa dön. Köşeden. Dönüşü kaçırma. Acele etsen iyi olur! Acele et!"

Dönüşü , sonra bana söylendiği gibi dümdüz ilerledim. Yolu çevreleyen ağaçlar ve çalılar, muhtemelen karanlıkta çevresel görüşüm daraldığı için, siyah ve çok kalın görünüyordu.

Üstümde yıldızlarla dolu büyük bir gökyüzü vardı. Aklıma Jannie ve onun yıldızlara olan sevgisi geldi ama sonra bu duygusal düşünceyi aklımdan çıkardım.

Duygusal bir şey değil. Şimdi

değil. Belki bir daha asla.

"Motorunu durdur, çık dışarı! Ne onu yap!" "Ben de öyle yapıyorum."

Bölüm 140

"Önünüzdeki çiftliği görüyor musunuz? Gelin ve ailenizi alın. Cesetleri şimdi toplayabilirsiniz! İnanmadığınızı biliyorum ama bu doğru. Hepsi öldü, Dr. Çapraz. Çiftliğe gelin ve görün."

Uzun otların ve çalılarının arasından birkaç yüz metre ötedeki küçük çiftlik evine doğru ilerlemeye başladığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bacaklarım ve kollarım sanki başka birinin parçasıymış gibi hissizleşmişti.

Yavaş ve derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sonra hiç düşünmeyerek. Son olarak da Kaplan'a olan nefretimi uygun zamanda patlayabilecek küçük, sıkı bir top haline getirerek.

"Georgetown'da Cox ailesini nasıl bulduğunu hatırlıyor musun? Bu daha iyi," diye alay etti benimle. "Bunu sen başardın, *Dedektif*."

O kuduz canavara ailemin hiç kimseyi incitecek bir şey yapmadığını söylemek istedim ama içimde tuttum. Ona başka bir şey vermek istemedim. Beynimin bu şekilde çalışmasını engelleyemiyordum ama önümdeki tehlikeye ve dehşete konsantre olmaya çalışıyordum.

Bu bir tuzak olmalı, dedim kendi kendime. Birileri beni burada istiyordu. Nijerya'daki savaş hakkında ne bildiğimi öğrenmeleri gerekiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Ne olursa olsun burada olmalıydım.

"Hazır mısınız, Dedektif?"

Son ses -onun sesi- elimdeki cep telefonundan gelmiyordu.

Sonra Kaplan çalılarının arasından çıktı. "Benim için hazır mısın?" sordu. "Gizemin çözülmesini mi istiyorsun?"

Bölüm 141

"SONUNDA DINLEDİN. Ama artık çok geç, aptal." Katil bana doğru ilerlerken yüksek ve ukala bir sesle konuştu. Yanında iki genç haydut vardı: Houston Rockets'lılar ve bir el fenerini gözlerime doğrultan küt yüzlü bir çocuk.

"Ailem nerede?" Bu koşullar altında elimden geldiğince mesaja bağlı kalarak söyledim.

"*Bir aile* ne fark eder *ki*? Beni güldürüyorsunuz. Siz zavallı Amerikalılar. Dünyanın her yerinde herkes size gülüyor."

Bir av bıçağı çıkardı ve uzun, kalın bıçağını bana gösterdi. O bıçak hakkında bir şey söylemedi; gerek yoktu. Ellie'nin evinde neler yapabileceğini görmüştüm.

"?" Tekrar sordum.

"Soruları senin sorabileceğini mi sanıyorsun? Sana çılgılık attırabilirim. Ölüm için yalvartabilirim. Hayatınız bizim için bir hiç. "*Sen*" deriz, "*işe* yaramaz, değersiz. *Ailen*, hiçbir şey. *Ye ye*. *İşe* yaramaz demek."

Kaplan yaklaştı, terinin ve nefesindeki tütünün kokusunu . Bıçağı boğazıma yakın tuttu.

"Söyle, 'Ben bir hiçim'. Söyle! Ailen hakkında bilgi mi istiyorsun?" bağırды yüzüme. "'Ben bir hiçim' de! "

"Ben bir hiçim."

Beni pazılarımdan kesti. Koluma bakmadım ama kanadığımı . Ona zayıflık gösteremezdim. Şimdi bana ne olursa olsun.

"Et yarası!" dedi ve güldü. Katil çocukları da bunu komik buluyordu, hasta küçük piçler. Hepsini alaşağı etmek istedim.

Bıçağıyla işaret etti. "Aileni görmeyi istiyorsan, gel. Geriye ne kaldığını görebilirsin. *Ye ye!*"

Bölüm 142

Gölgeli karanlıkta duran ıssız görünümlü çiftlik evine doğru İLERLEDİM ve Nana, Ali ve Jannie'nin gerçekten orada olup olmadıklarını merak ettim.

Yaklaştıkça, bana daha az olası görünüyordu. Korkarım bunca zamandır inkâr içinde yaşıyordum, hem de günlerdir.

Birdenbire yürümekte, hatta ayakta durmakta zorlandım, ama belki de bilmek istemediğim sırları barındıran karanlık çiftliğe doğru adım adım ilerledim.

Eve doğru kıvrılan dar bir toprak yol vardı ve ben Kaplan ile katillerinin önünde birkaç adım ilerledim. Bunlar Ellie'nin ailesini öldüren aynı kana susamış şeytanlar mıydı?

Houston Rockets tişörtlü olan kötü teğmen miydi? Kaplan'la birlikte Afrika'ya gidip gelmiş miydi? Lagos'ta ve Delta'da olanlarla bağlantıları neydi? Bir iç savaş dünya savaşına dönüşebilir miydi? Bu sefer Afrika'da mı başlıyordu?

Aniden sırtımın küçük kısmına sert bir darbe aldım. Öne doğru savruldu ve neredeyse yere düşüyordum ama bir şekilde dengemi korudum.

Sonra döndüm ve *Houston Rockets*'in tüfeğinin dipçliğini gördüm. Bana onunla tekrar vuracaktı.

"Dur orada!" Bağırdım. "Seni serseri, seni küçük korkak." Gitmek istedim. boynunu sıkıp kırmak için peşine düştü.

Kaplan ya bana ya da acımasız katiline güldü. "Hayır, hayır, Akeem! Bilincinin yerinde olmasını istiyorum. Ön kapıyı aç, Cross. Dedektif olan sensin. Buraya kadar gelmeyi başardın. Şimdi göreceksin. Aç şu kapıyı! Büyük gizemi çöz."

Bölüm 143

Paslı tokmağı çevirdim, sonra ahşap çerçeveli kapıyı sertçe ittim. Yüksek bir sesle açıldı.

İlk başta, arkamda tuttuğum el fenerinin zayıf ışığıyla bile pek bir şey göremedim.

"?" Ben sordum.

"Gir de bak," dedi Kaplan. "Bunu istemiştin -ölüm kanıtı."

Eve girdim ama içeride kimseyi göremedim. Kalbim hızla . İlk odadaki her şey küf, kir ve yaşlılık, belki de ölüm kokuyordu.

"Hiçbir şey göremiyorum. Çok karanlık."

Aniden bir ışık yandı. Oturma alanı aydınlatılmıştı -iki küçük kanepe, rahat koltuklar, ayaklı lambalar- ama yine de odada başka kimseyi göremedim.

beliren Kaplan'a bakmak için döndüm. "?"

Bağırdım. "Burada kimse yok!"

"Bana bildiklerini anlat," dedi ciddi ve iş adamı gibi görünerek. "O kaltak Adanne sana ne anlattı? Delta hakkında ne biliyorsun? Anlat bana!"

Ben de ona baktım. "Sen de mi CIA için çalışıyorsun? Adanne'nin bana ne söylediğini bilmek istediler."

Yüksek sesle güldü. "Bana para veren *herkes* için çalışırım. Ne biliyorsan söyle!"

"Ben *hiçbir şey* bilmiyorum. Afrika'da hiçbir şey bulamadım. Eğer bulsaydım. Sana söyleyeceğimi mi sandın? Adanne Tansi'yi öldürdüğünü gördüm. Bildiklerim , sadece kendi gözlerimle gördüklerim."

Birisi bitişik koridordan çıktı. Döndüğümde Ian Flaherty'nin çiftlik evinde olduğunu gördüm.

"Bir şey bildiğini sanmıyorum. Onu öldürebilirsin," dedi Kaplan'a. "O zaman ailesiyle birlikte olabilir. Devam et. Bitir şu işi."

Yüzümden korkunç bir ifade geçti. "Yani CIA başından beri bu işin içinde miydi?"

Flaherty omuz silkti. "Ajans değil, hayır. Sadece ben. *Onu şimdi öldürün.* Bitir şu işi."

Sonra oturma odasında başka bir ses duyuldu. "Önce *sen* öleceksin, pislik."

Sampson görüş alanına girdi. Kullandığım bir takip cihazı vardı. John sinyali Maryland'e kadar takip etmişti. Ve yalnız değildi.

"Ölü bir beraberlik olacak," dedi Bree. Sampson'ın yanına geldi. "Sen ve Kaplan ikiniz de öleceksiniz. Tabii bizimle konuşmaya başlamazsan. Nana ve çocuklar nerede?"

Houston Rockets tişörtlü serseri silahını ateşledi. Bree onu sol yanağından, gözünün altından vurdu. Adam ılık attı, sonra yere düştü.

Kaplan ön kapıdan geri atladı.

"Silahlı değilim," dedi Ian Flaherty ve iki elini havaya kaldırdı. "Beni vurmayın. Ailene ne olduğunu bilmiyorum. Bunu ben yapmadım, hiçbirini. Beni vurmayın!"

Omzumu Flaherty'nin göğsüne sertçe vurdum ve Tiger'ın peşinden koşarak yanından geçtim. Sampson çıkarken bana bir silah fırlattı.

"Kullan onu!" diye bağırdı.

Bölüm 144

Dışarısı karanlıktı, ürkütücü derecede siyah ve kış ortası kadar soğuktu. Gece gökyüzünde hızla kayan alçak bulutlarla birlikte sadece bir parça ay görünüyordu. Kaplan'ı hiçbir yerde göremedim.

Ama sonra eve gittiğimiz toprak patikanın sağında bir hareketlilik yakaladım.

"Alex!" Bree'nin seslendiğini duydum. Ona geri seslenmedim. Önden koştum ve beni takip etmemesini, karanlıkta beni görememesini umdum. Önce Kaplan'a ulaşmak istiyordum, sadece ben ve o.

"Alex!" Bree tekrar bağırdı. "Bu şekilde yapma. Alex! Alex! Alex!"

Hareketleri takip etmeye devam ettim, ileride koşan bir adamın belli belirsiz dış hatlarını. Ya da bazen sadece gürültüyü, dalların hışırtısını. Buna konsantre olmuşum ki çalıların arasından bir gölge üzerime doğru uçtu.

Yana doğru döndüm ve beyaz tişörtlü beyaz beyzbol şapkalı bir katilin göğsüne bir el ateş ettim. Çocuklardan biri! Homurdandı ve bir yığın halinde yere yığıldı. Kaplan'ın peşinden koşmaya devam ettim.

O hızlı hareket ediyordu ama ben de öyleydim. Karanlık bir yamaçta iki yokuş aşağı kayakçı. Ona biraz yaklaşıyordum ama yeterli değildi. Seslenmedim. Sadece her şeyle koştum. Aklımda onu yakalamaktan başka bir şey yoktu. Tedbir yoktu, artık yoktu. Kendim için korkmadım.

Ağır adımlarını ve gelen nefes alışını duyabiliyordum.

Yine de ona seslenmedim. Silahımı uzattım ve iki el ateş ettim. Onu yanlışlıkla öldürmemek için alçaktan ateş . Ailemin nerede olduğunu öğrenebilmek için onu hayatta tutmalıyım.

Ona vurduğumu sanmıyordum ama vücudunu çevirdi ve bu da tökezlemesine neden oldu. Fazladan bir hız patlaması yaptım. Artık ona yaklaşıyordum. Daha fazla ayrıntı seçebiliyor, onu daha net görebiliyordum.

Sonra bacaklarına atladım!

Neredeyse ıskalıyordum ama onu ayak bileklerinden yakaladım ve göğsünün ve yüzünün üzerine düşerek başını sertçe bir kayaya çarptı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüm. Sonra kalçalarımın üzerine çıktım ve tüm gücümle yere vurdum.

Yumruğum çenesine çarptı. Ter ve kan yanlara doğru aktı.

"Pislik! Hain!" diye bağırdı bana, saldırıya uğramış bir orman kedisi gibi hırlayarak. "Ailem nerede? Ne oldu onlara?" diye bağırdım.

Sonra ona tekrar yumruk attım, sahip olduğum her şeyle, içimde yaşayan tüm öfke ve hiddetle. Bu sefer bir dişini kaybetti ama bu şekilde yaralanmış olsa bile güçlüydü ve sonunda beni üzerinden attı.

Sonra üzerime geldi! Kollarımla başımı ve bileğime vurdu, belki de kırmıştır diye düşündüm. Ama sesimi çıkarmadım. Vücudumu birkaç santim eğdim. Onu boynundan yakalamayı ve tutmayı başardım. Gücün nereden geldiğini ya da ne kadar bilmiyordum.

Ona kafa atmaya çalıştım ve bulunduğum garip açı nedeniyle Adem elmasına geldim. Öğürdü, sonra balgam ve kan tükürdü.

"Ailem!" Tekrar bağırdım.

"Ailenin canı cehenneme!" diye küfretti. "Çocuklarının canı cehenneme! Siktir git!"

Sonra av bıçağını aldı. Hâlâ onu hayatta tutmam gerektiğini düşünüyordum; *benim* hayatta kalmam değil, *onun* hayatta kalması gerekiyordu. Bıçaklı elini bileğinden tuttum, ama kaybediyordum. Dövüş onun dönüyordu. buydu; böyle ölecektim. Nana'yı, Ali'yi, Jannie'yi asla öğrenemeyecektim. En kötüsü de buydu, bilmemek.

Gece bir silah sesi duyuldu.

Kaplan ama sonra bıçakla bana doğru geri geldi. "Geber!" diye bağırdı. "Ailenin öldüğü gibi!"

İkinci bir atış, bir saniye önce bana bakan sağ gözünün olduğu yere isabet etti.

"?" Tekrar bağırdım. "Ailem nerede?"

Başka bir söylemedi. Sağlam gözü tamamen nefret doluydu. Yüzünün geri kalanı kan içindeydi. Kaplan cevap veremedi. Üzerime yığıldı, öldü.

"?" Fısıldadım.

Bölüm 145

İri cesedi kendimden uzaklaştırırken BREE KOŞARAK GELDİ. Artık ölmüş olsa bile, o piçten hâlâ tüm kalbim ve ruhumla nefret ediyordum. Bree yere diz çöktü ve bana sarıldı. "Özür dilerim Alex. Çok üzgünüm. Tek gördüğüm bıçaktı. Onu vurmak zorundaydım."

Ona tutunmaya ve sallanmaya devam ettim. "Senin hatan değil. Senin değil." Ama sonra titremeye ve sarsılmaya başladım. Burada ne kaybettiğimi biliyordum, Tiger'ın ailemi bulmak için son şansım olduğunu biliyordum.

Cesedi bıraktık ve çiftlik evine doğru yürüdük. Komşu kasabalardan polis arabaları geliyordu ve ağaçlar kubbelerinden gelen kızıl ve mavi bir parıltıyla aydınlanıyordu.

Biz yaklaşırken Sampson çiftlik evinden çıktı. "Her odayı . Burada kimse yok. Ben de onlardan bir iz göremiyorum Alex. Hiçbir yerde kan yok, zaten bariz bir şey de yok. Burada olduklarını hiç sanmıyorum."

Başımı salladım, olay yeri gerçeklerini kaydetmeye ve anlamlarını kavramaya çalışıyordum. "Yine tekrar bakmak istiyorum. Kendim için bakmam gerek. Peki ya Flaherty?" Birden sormak geldi aklıma.

"Şimdilik eyalet polisinin elinde. Onlara CIA'den olduğunu gösterdi. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Onu tutabileceklerini sanmıyorum."

Bölüm 146

Günün ilk ışıklarına kadar evi, yakındaki bir iş kulübesini ve bir ahırını aradık.

Sonra çevredeki araziye taramaya başladık. Bu noktada olay yerinde otuzdan fazla polis memuru ve FBI ajanı arama yapıyordu, ancak bu bana hala yeterli insan gücü gibi gelmiyordu.

Şimdi her şey daha da gerçek dışı geliyordu. *Buradaydım ama değildim.* Zamanın geçişi hakkında da hiçbir fikrim yoktu; sanki birkaç gündür ya da sadece birkaç dakikadır çiftlikte olabilirmişim gibi .

Yaşamın kanıtı, diye düşündüm. *İstedğim bu, değil mi? Eğer bu değilse, o zaman ölümün kanıtı.*

Tiger ve katil haydutlarının çiftliğe araç olması gereken bir Nissan minivan bulduk. Minibüste karton kutular içinde küçük silahlar, giysiler ve video oyunları vardı.

Ama içeride ne kan izi ne de kimseyi bağlayacak bir ip vardı. Nana'nın ya da çocukların aracın içinde olduğuna inanmamızı sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Evin yakınında daha fazla lastik izi vardı ama olağandışı bir şey görünmüyordu. Evin görünüşüne bakarak en azından birkaç yıldır çalışan bir çiftlik olmadığını düşündüm. Kasaba kayıtları buranın Leopoldo Gout'a ait olduğunu gösteriyordu ama henüz sahibine ulaşamamıştık. Leopoldo Gout kimdi? Burada olanlar hakkında ne biliyordu?

Nihayet, o öğleden sonra dört sularında, Bree beni arabama kadar geçirdi. Sonra beni Beşinci Cadde'deki evime bıraktı. Aramaya devam edecek durumda olmadığımı söyledi ve haklıydı.

Sonunun iyi bitmesini umuyordum ama evde kimse yoktu. Mutfaktaki dağınıklık bulduğum gibi duruyordu ve ben de öylece bıraktım.

Hatıralar için.

Nana'nın mutfığı. Olmayı en sevdiği yer.

Bölüm 147

HEPSİ çok şaşırtıcı, çok anlaşılmaz ve pek çok yönden yanıltıcı.

Bree ve ben bir süre beyin fırtınası yaptık ama konsantre olamadım. Düşüncelerim çok karmakarışıktı; kafam çok karışıktı, çok rahatsızdım ve kaybolmuştum. Konuşmak istemiyordum, yemek yemek istemiyordum ve uyuyamıyordum. Oturma odasındaki kanepeye uzandığımda bile gözlerimi kapalı tutamadım. Arabayla gezmeyi düşündüm ama sonra hayır, şimdi olmaz dedim.

Sonunda Bree'ye "Koşmaya gidiyorum," dedim. "Kafamı boşaltacağım. Kaçırdığım bir şeyler olmalı."

"Tamam, Alex. Burada olacağım. İyi koşular."

Şu anda yalnız kalmak istediğimi anlayarak gelmeyi teklif etmedi. Kendi başıma kalmaya, plan yapmaya, olanları anlamlandıracak bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

Önce evime yakın tanıdık sokaklarda, sonra daha önce hiç yaya olarak geldiğimi hatırlamadığım Beşinci Cadde'ye çıkan sokaklarda koştum.

Sonunda biraz daha iyi konsantre olabildim ve Adanne'nin Lagos'ta bana anlattıklarını düşünmeye başladım. Sırları tüm bunlara -ailesinin ölümüne, kendi cinayetine, Nana, Ali ve Jannie'nin başına gelenlere- neden olmuş muydu?

"Alex, korkunç şeyler biliyorum," demişti bana. "Bu konuda bir hikâye yazıyorum. birilerine anlatmak zorundayım." Başına bir şey gelmesinden korkuyordu.

Adanne'ye bir şey olmuştu.

Koşmaya devam ettim ve fiziksel olarak güçlendiğimi ya da daha hızlı hareket ettiğimi fark ettim. Bu dünya bazen ne kadar acımasız olabiliyor. Tanrım. Genelde olaylara böyle bakmazdım. Bu ben değildim. Ama şimdi .

Gri bir minibüs kaldırımında aniden durana ve sürgülü kapı açılana kadar hiçbir şey fark etmedim. Üç adam dışarı fırladı. Birden üzerime çullandılar, beni yere düşürdüler, yüzümü birilerinin bahçesindeki çimlere ve toprağa bastırdılar.

Sonra kalçamda bir acı hissettim. İğne mi?

*Üç adam, çocuk değil. Tiger'ın takımı değil.
Kim o zaman?
Şimdi beni kim tutuyordu?
Ne istiyorlardı?*

Bölüm 148

Yüzümde nemli bir bez ve ispirto bir tür başlık vardı. Sonra ayağa kaldırıldım. Baygındım ama ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyordum.

Şu anda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama beş yıldızlı bir otel değildi. Vücut kokusunu, dışkıyı ve idrarı koklayabiliyor, neredeyse tadabiliyordum. Ayaklarımın altındaki zemin kaba taşı, belki de beton. Bu bana bir şey söylüyor muydu?

"Ellerini düz bir şekilde duvara koy ve bacaklarını aç. Bu şekilde kal. Kımıldama, yoksa vurulursun."

"Ailem nerede? Hangi ? *Sen de* kimsin?"

Soruya cevap vermek yerine odada yüksek bir uğultu duydum.

"Ya böyle kalırsın ya da hemen şimdi burada ölürsün. O zaman aileni asla öğrenemezsin. Asla uzun bir zaman, Dr. Cross. Bunu bir düşünün."

Önce başka şeyler düşündüm. Güneydoğu'da beni sokakta kim yakalamıştı ve şimdi beni kim tutuyordu?

Başka bir Tiger olabilir mi? Nijerya'dan başka biri?

Sesi ona benzemiyordu. Aksan yok. Amerikalı. CIA olabilir mi? "Ailem nerede?" Tekrar sordum.

Kimse cevap vermedi ve ellerim bağlı, başımın üzerinde duvara yaslanmış bir şekilde orada kaldım. Bu özel işkence türünün bir adı olduğunu biliyordum: *duvarda bekletme*. Ayrıca bana bir başlık giydirildi ve yüksek sese ve uyku yoksunluğuna maruz bırakıldım. Bu işkence tekniklerini daha önce de duymuştum. Şimdi kurban bendim.

Kimse sorularıma cevap vermedi ve yalnız olup olmadığımı merak ettim. Sayıklıyor muydum? Tüm bunları rüya mı görüyordum?

Önce ellerim uyuştı.

Sonra ayak bileklerime ve ayaklarıma batan iğneler hissettim. Sonra bacaklarımda aşağı yukarı hareket eden ağırlar.

Başım dönmeye başladı ve sandım. "İşemem lazım," dedim.

"Gitmem gerek."

Cevap yok.

kadar tuttum, sonra bacaklarımdan aşağı, çıplak ayaklarımdan üzerine bıraktım.

Kimse tepki vermedi. Orada kimse var mıydı? Şimdi yalnız mıydım?

Duvara dayanma. Bazı Amerikan hükümet yetkilileri, şüpheli teröristler üzerinde bu tür tekniklerin kullanılmasında bir sakınca olmadığını söylemişti.

Terör şüphelisi miydim? Bunu hak edecek ne yapmıştım? Bana kim işkence ediyordu?

Ellerim tamamen uyuşmuştu ve uyumayı çok istiyordum. Başka bir şey düşünemiyordum ve sadece yere için her şeyi verebilirdim. Yine de teslim olamadım.

Duvarı durmak. Bunu yapabilirim.

Duvarı uzaklaşmayı ve sonuçlarının neler olabileceğini düşündüm. Kendi kendimle iç tartışmalar yaptım. Beni öldürmezlerdi, değil mi? Bunun ne anlamı olabilirdi ki?

Sonunda *tek elim* duvarda olacak şekilde vücudumu çevirdim. Bu sayılır mıydı? Bu kural ihlali miydi?

Anında dizlerimin arkasına sert bir tekme yedim! Sertçe yere düştüm. Zemin. Dokunulmayacak kadar soğuk. Nihayet bir yatak!

Ama hemen geri çekildim ve sertçe duvara fırlatıldım. Yine de kimse konuşmadı. Ama ben pozisyonumu aldım. Artık sadece bacaklarım titremiyordu. Her şeyim, tüm vücudum korkunç bir şekilde titriyordu.

Odada benimle birlikte başka kimler vardı? Benden ne istiyorlardı?

Bölüm 149

Sonra Jannie ile konuşuyordum. Ona sarılmıştım ve iyi olduğu için çok mutluydum. "Ali nerede? Nana nerede?" Heyecanlı bir fısıltıyla sordum. "İyi misin tatlım?"

Birden kendime geldim ve ayaklarımın üzerinde uyuduğumu fark ettim. Jannie burada değildi. Sadece ben vardım.

Esaretin ikinci gününde olduğumu hissediyordum. Ya da üçüncü gün de olabilir. Birdenbire birinin, gözlerimi hâlâ karanlıkta tutan kumaş başlığı burnumun etrafından yukarı çekmesiyle irkildim.

"Ne?" Mırıldandım. "Kimsin sen?" Konuşurken dudaklarımın ve ağzımın ne kadar kuru olduğunu fark ettim.

Bana bir yerden, belki de bir şişeden sıçrayan, boğazımdan aşağı ve yüzümün her tarafına dökülen su verildi.

"Açgözlülük yapma," dedi biri ve kıs kıs güldü. Zalim bir mizah anlayışı olan bir esirci. "Ye şunu! Yavaş yavaş. Kendini boğma."

ardına üç kraker yedirdiler. Boğulmadım ama onları yediğim kadar hızlı kusacağımdan korkuyordum.

"Su mu?" Ben sordum. "Biraz daha su, lütfen?" Boğazım tekrar sıkılmaya başlamıştı.

Uzun bir duraklama oldu ama sonra şişe dudaklarıma geri geldi. Bir kez daha açgözlülükle içtim.

"Çok hızlı," dedi biri. "Kramp . Rahatsız olmanı istemem."

Sonra tekrar pozisyona itildim.

Duvar tipi.

Bölüm 150

BİR SÜRE SONRA ciddi bir halüsinasyon görmeye başladım ve acaba suyun içinde bir şey mi var, yoksa yediğim krakerler mi diye düşündüm.

Afrika'ya geri döndüğüme ve uçsuz bucaksız bir çölde kaybolduğuma ikna olmuştum. Yakında öleceğimi biliyordum ve bu o kadar da kötü bir şey gibi görünmüyordu. Aslında ölümü memnuniyetle karşıladım ve diğer tarafta Nana, Jannie ve Ali ile karşılaşp karşılaşmayacağımı merak ettim. Maria da orada olacak mıydı? Ve kaybettiğim diğerleri?

Sırtıma sert bir darbe aldım ve tekrar dizlerimin üzerine çöktüm.

"Rüya görüyordun, ayakta uyuyordun. Buna izin yok, ateşli çocuk."

"Üzgünüm."

"Elbette . Şimdi, bunun bitmesini ister misin? Uyumak ister misiniz? Eminim istersin."

Hayatımda istediğim her şeyden daha fazlasını.

"Nerede-?" Söylemeye başladım.

"Pekâlâ, lanet olası ailen nerede? Tutarlı değilsen bir hiçsin, Yoksa inatçı mı? Yoksa aptal mı? Şimdi beni dinle. Uyumana izin vereceğim. Ailen hakkında sana bilgi vereceğim. . . . Şu ana kadar benimle misin? . . . Söylediklerimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Evet ne? Bana neyi ettiğini söyle." "Bana ailemden bahsedeceksin. Bırak uyuyayım." "Ne şartıyla?"

Sana saldırıp öldürmeyeceğim, seni orospu çocuğu. Nerede bir irade varsa . . .

"Sorularınıza cevap vermem şartıyla."

"Çok iyi. Biraz daha su ister misin, ateşli çocuk?" "Evet."

Bez başlık yarıya kadar kaldırıldı ve su şişesi dudaklarıma götürüldü. İstedğim kadar içtim ama sonra sessizlik oldu. Bu beni çok korkuttu. Uzaklara mı gitmişti? Aileme ne bilen kişi mi? Benimle bir dakika kadar konuşmuş olan kişi.

"Afrika'da, özellikle de Sudan'da korkunç şeyler gördüm" dedim. "Bunların sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum. Bir aile -Tansiler- öldürüldü. Lagos'ta.

Belki de benimle konuştukları için. Ya da Adanne'nin gazetede yazdıkları yüzünden.....Onun makalelerini alabilirsiniz.

"Orada mısın? Konuşmamı istemiştin, değil mi? Şimdi dinliyor musun? "Her neyse, Adanne Tansi ve ben bir hapishaneye götürüldük," diye devam ettim.

"O

orada öldürüldü. Olanları gördüm. Kaplan onu öldürdü. Bizi tutan diğer adamların kim olduğunu bilmiyorum. *Senin kim olduğunu da bilmiyorum!*

"Hapishaneye gitmeden önce Adanne bana yazmakta olduğu uzun bir makaleden bahsetti - London *Guardian*'da yayınlanacaktı *Guardian*. Belki de başka gazeteler. Emin değilim.

"Amerika Birleşik Devletleri'nin Delta'daki grupları manipüle ediyor olabileceğini öğrenmişti. Petrol sahalarının doğru ellerde kalmasını sağlamak için. Adanne

röportaj kasetleri vardı. Ondan alınmışlar.

"Bizi kim yakaladıysa onları şimdi almalısın. Kasetler sende, değil mi? Sen?"

Konuşmayı kestim ve bir cevap bekledim, herhangi bir cevap.

Ama kimse bir şey söylemedi. Teknik buydu ve tahmin edin ne oldu? İşe yaradı. Konuşmaya devam ettim.

"Adanne bana Kaplan olarak bilinen adama da hükümetimiz tarafından ödeme yapıldığını söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Muhtemelen , değil mi?"

Tekrar durdum, sonra devam ettim. "CIA tarafından, belki. Petrol şirketleri mi? Buradan biri tarafından. Bunu Adanne yazdı ve Ellie Cox adında başka bir yazara anlattı. Bildikleri yüzünden öldürüldü.

"Benim bildiğim bu. Adanne de bunu . *Hepsi bu.*"

Tekrar durdum. Sorgucudan hâlâ bir yanıt, tek bir kelime bile gelmemiştii.

Bekledi

m.

Bekledi

m.

Bekledi

m.

Bekledi

m.

Bölüm 151

Hayatta ne olacağını bildiğinizi sanıyorsunuz. Ama asla . Ve genellikle sürprizler de iyi değildir.

Uzun süre kimse benimle konuşmadı ve birinin kafama silah dayamasını, sonunda tetiği çekmesini bekledim.

Sorgulanmamdan saatler sonra, tutulduğum odada ayak sesleri duydum. Birden fazla kişi. En az iki kişi.

Kendimi duvardan çektim ve ilerledim. Tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm. Kendimi yukarı ittim ve biri kolumu tuttu.

"Şerefsiz kendi başına bile yürüyemiyor."

Bir kapının açıldığını duydum ve sonra yüzüme serin bir havanın çarptığını hissettim. Öne doğru çekildim ve sonra bir tür minibüs ya da kamyonun içine itildim.

"Gidelim!" dedi ön taraftan biri. "Bunun için fazla zamanımız yok."

Ne için?

Şimdi ne oluyordu?

Şimdi nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama ölme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum. Geçmişte bazı zamanlarda, bu kadar uzun süre dayanmış olmama çok şaşırmıştım. Yine de önümüzdeki birkaç dakika içinde muhtemelen öleceğimi düşünmek gerçek dışı geliyordu. Ailem için dua ettim; sonra da kendim için dua ettim.

İyi, orta derecede bir Hristiyan olduğum için pişmanlık duası bile ettim.

Sonra minibüs durdu. İşte bu kadar. " sonu!" Piçlerden birinin dediğini duydum.

Dışarı itildim ve sert bir şekilde caddeye düştüm ve sonra aracın uzaklaştığını, dönen lastiklerin altında çakılların çatırdadığını duydum.

Sürünerek bir kaldırıma çıktım ve sonra orada, kısmen çimlerin üzerinde, kısmen de bir kaldırım veya yürüyüş yolunda yattım.

Beni öldürmemişlerdi.

Hala hayattaydım.

Sonunda uyudum.

Bölüm 152

SONRA uyandım; en azından sandım.

"Ben Memur Maise, DC Metro Polisi'nden. İyi misiniz efendim?" Devriye görevlisi başımı örten kapüşonu kaldırırken bile benimle konuştu.

"Ellerin neden bağlı? Sana ne oldu?" diye sordu. "Ben Alex Cross.

Büyük Suçlar'da dedektifim. Ben kaçırıldı."

Kapüşonunu tamamen çıkarmıştı ama henüz pek bir şey göremiyordum, yüzünü bile. Gözlerim ışığa -çoğunlukla sokak lambalarına- yavaş alışıyordu. Dışarısı karanlıktı. Gece.

"Evet, efendim, Dedektif Cross. Hepimiz sizi arıyorduk," dedi devriye görevlisi Maise. "İzin verin arayayım."

"Ne kadar süre .Bakıyor muydun?"

"Üç gün."

Sonunda yüzünde hem endişe hem de şaşkınlık ifadesi görebildim. *Beni bulmuştu. Yaşıyordum. Üç gündür kayıptım.*

"Bu bağları misin?" Ben sordum.

"Önce ben çağıracağım. Sonra da ipleri çıkaracağım."

"Baskı yok," dedim ona.

"Tabii ki hayır. Neden basını arayayım ki?" diye sordu devriye polisi. "Bilmiyorum," dedim. "Sanırım henüz doğru düşünemiyorum."

Bölüm 153

Memur Maise tarafından eve götürüldüm. Beşinci Cadde'deki ev karanlıktı ve belli ki boştu. Bree ara sıra bizimle kalıyordu ama evini tutmuştu, bu yüzden bu gece dairesinde olduğunu düşündüm. Neden burada tek başına kalsın ?

Birazdan Bree'yi arayacaktım ama hemen eve girmem gerekiyordu. Güneşlikten içeri girdim, yolumun üzerindeki sessiz piyanonun önünden geçtim, onu çocuklar için ya da bazen sadece kendim için çaldığımı hayal ettim.

Hayır, sanırım *hatırlıyordum*.

Oraya son gittiğimden beri mutfak temizlenmişti. Muhtemelen Bree .

Şimdi *sanki burada kimse yaşamıyormuş gibi* temizdi.

Odadan odaya yürümeye devam ettim, her şey sessizdi ve dayanılmaz derecede üzgün hissediyordum. Kendi evimde bir ziyaretçi gibi hissederek ilerlerken ışıkları açtım. Hayatımla ilgili hiçbir şey doğru ya da gerçek gelmiyordu. Dünya çok acımasız ve güvensiz bir yer haline gelmişti. Bu nasıl olmuştu?

Amerika suçun ne kadarını üstlenmeliydi ve suçu kabul etmenin gerçekten kimseye bir faydası oldu mu? Eleştiri yapmayı bırakıp çözüm üretmeye başlamanın zamanı gelmemiş miydi? Eleştirmen olmak kolaydı; hayal gücü gerektirmiyordu. Sorun çözmek ise tam bir sürtüklüktü.

Sonunda çatı katındaki ofisime çıktım ve masama oturup sokağa bakarak dışarıda beni izleyen biri olup olmadığını merak ettim.

Sorgucular bana inanmış mıydı? Bunun bir önemi var mıydı? Dünya hakkında, en azından büyük resim hakkında pek bir şey bilmediğimi fark . Ama bugünlerde kim biliyordu ki?

Belki de hiçbirimiz. Olayı bu kadar ürkütücü ve korkutucu kılan da buydu ve umudu da yok etti. Bize her şeyin kontrolümüz dışında olduğu hissini veren de buydu. Peki kontrol kimdeydi? Biri olmalıydı ama kim? Birileri bazı cevaplara sahip olmalıydı. *Birisi* beni hapsedmiş ve işkence etmişti.

Evin içinde dolaşmaya devam ettim. İnsanları aramam gerekiyordu; hâlâ güvende olduğunu umduğum Damon'u, Bree ve Sampson'ı. Ama henüz arama yapamıyordum. Onlara ne söyleyeceğimi ya da onlarla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum.

Hayır, tam olarak öyle değildi. Gerçek şu ki, *onları tehlikeye atmak istemiyordum*. Dışarıda birileri hala bir şeyler bildiğimi düşünebilirdi, tehlikeli ve önemli ya da belki de sadece onlar için utanç verici bir şeyler.

Ve gerçekten korkutucu kısmı?

Haklıydılar.

Bölüm 154

Sorgucularıma olası CIA ve Tiger bağlantısını anlatmışım ama bu onlar için önemli değildi. Beni , değil mi? Tüm bunları inkar edebilirlerdi ve ayrıca Kaplan ölmüştü. Onlar için bu pisliği temizlemişim.

Ama onlara söylemediğim şey Adanne'nin hikayesinin asıl konusuydu: Amerikalılar, Fransızlar, Hollandalılar, İngilizler ve çok önemli birkaç şirket Delta'da Çinlilerle birlikte çalışıyordu. Çin'in petrole bizden daha fazla ihtiyacı vardı. Çin işin kolayına kaçıyordu. Petrol için en yüksek doları ödemeye hazırdılar ve ne pahasına olursa olsun anlaşma yapmaya istekliydiler. Ve bu ticari girişimler yüzünden binlerce Afrikalı ölmüştü; erkekler, kadınlar ve çocuklar. Kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Adanne'nin araştırdığı ve hakkında yazdığı şey buydu.

Ellie Cox ile temasa geçtiği konu buydu; Ellie ile araştırması hakkında konuşmuştu. Ailesinin Georgetown'da öldürülmesine neden olan şey buydu.

Adanne birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bana özellikle Sudan'daki yaşam ve ölümle ilgili korkunç hikâyeler anlatmıştı. Tecavüz orada bir savaş silahıydı ve beş yaşından büyük kız çocukları bazen "barış gücü askerleri" tarafından istismar ediliyordu. Yüzlerce ve yüzlerce toplu mezar bulunmuş ancak nadiren rapor edilmişti.

Bazılarına bizzat şahit olduğum polis yolsuzluğu ve vahşeti yaygındı - gerçekten de bir salgındı ve adam kaçıranlar Delta bölgesinde, özellikle de Port Harcourt çevresinde çalışıyordu.

Çocukluğumdan beri ninemin oturma odasında bulunan kanepede nihayet uyuyabildim. Ama bir bebek gibi değil. O tür bir uyku bana bir daha asla gelmeyecekti. Gerçek şu ki, ailemin yok olduğunu kabullenmişim, tıpkı onlardan önce öldürülen diğer pek çok aile gibi. Artık benim için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bölüm 155

Sabah erkenden uyandım. *Biri eve giriyordu!*

Birden fazla kişi olduğunu anlayabiliyordum.

Kanepeden fırladım, aceleyle düşüncelerimi toparlamaya, çalışma odasındaki silahıma nasıl ulaşacağıma odaklanmaya çalışıyordum ki iki adam oturma odasına daldı!

CIA'den Steven Millard ve Merrill Snyder'ı gördüğümde şaşırdım, hayır, şok oldum. Önce Millard konuştu. "Dedektif Cross, burada olduğunuzu bilmiyorduk. Biz-"

Millard ve Snyder'ın arkasından oturma odasına başka biri girdi. Tanrım, bu Ali'ydi.

Ve bana iyi görünüyordu, zarar görmemişti.

İnanılmaz görünüyordu; güvende, hayatta, evinde.

"Ali!" Seslendim ve ona doğru ilerledim. *"Ali!"*

"Baba! Baba!" diye çılgık atarak koştu ve kendini uzattığım kollarıma attı. Küçük oğlum ağlıyor ve kontrolsüzce titriyordu.

Hayır, hayır ağlayan ve titreyen bendim. Ali bana inanılmaz sıkı sarılıyordu. "Baba, baba, baba!" diye tekrarlayıp duruyordu. Kelimeleri yeterince duyamadım.

Burada neler oluyordu? Merak ediyordum, cevaplar için CIA adamlarına bakıyordum. Şimdi Eric Dana ve arkadaşım Al Tunney'nin de eve geldiklerini gördüm.

Sonra duydum ki, "Alex? Oradaki sen misin? Alex, sen misin?"

Ses Nana'nındı ama oturma odasına giren bir sonraki kişi Jannie'ydi.

Kollarını iki yana açmıştı ve koşup göğsüme çarparken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ah, benim tatlı kızım, canım kızım," diye fısıldadım o bana bastırırken. "Oh, Jannie, tatlım. Oh, bebeğim, bebeğim."

"Ben , biz iyiyiz," dedi Jannie. "Bizi bir odada tuttular. Bize bir sürü soru sordular. Nedenini bilmiyorduk baba, hiçbir şey bilmiyorduk."

"Hayır, tabii ki ."

Sonra Nana oturma odasına doğru eğildi ve aynı hem korkunç hem de harika görünüyordu. Yanımıza geldi ve sonra hepimiz kucaklaşmaya başladık. CIA ajanları sadece bakıyorlardı, bana öyle geliyordu, ama hiçbir şey söylemediler.

"Bize zarar vermediler," dedi Nana. "Tanrı'ya şükür, buradayız. Hepimiz güvendeyiz."

Bu, hayatımın en duygusal anı olan o inanılmaz an için yeterliydi; hepimiz bir aradaydık ve güvendeydik.

Bölüm 156

CIA'den Steven Millard iyi havayı bozdu. "Dedektif Cross, biraz konuşabilir miyiz? Ne zaman hazır olursanız," dedi.

Evdeki CIA temsilcilerinin en üst rütbelisi olduğunu düşündüğüm Millard ile dışarı çıktım. Grup şefiydi, değil mi? Dışarıda park etmiş dört araçları vardı. İki kadın üç ajan kaldırımda dikiliyordu. Acaba eve getirildiklerinde ailemin işini kolaylaştırmak için mi seçilmişlerdi?

"? Onları nerede buldun?" Millard'a sordum. "Onları kim aldı?"

Dümdüz yürüyordu ve CIA'e gelmeden önce muhtemelen asker olduğuna karar verdim. Kendinden çok emin görünüyordu, kim olduğu ve buradaki rolü konusunda kendinden emindi. *Peki neydi bu? Steven Millard da kimdi? Görevi neydi?*

"Size daha önce de söyledim Dedektif, biz iyi adamlarız, *hâlâ* iyi adamlarız. Çoğumuz iyi bir iş yapmak ve bu ülkeyi güvende tutmak için kışımızı yırtıyoruz. Ian Flaherty değildi. Bizi sattı, belki birkaç defalarca. Son seferinde Çinlilere oldu. Belki de onların sepetindeki çürük bir elmaya."

"Ailem," dedim Millard'a sorumu hatırlatarak.

"Flaherty Washington'a ulaştığı andan itibaren gözetimimiz altındaydı. Bu konuda bana güvenin. Bizi ailenize götürdü. Serbest bırakılırlar mıydı bilmiyorum. Yanlarında birkaç paralı asker vardı, Flaherty ile çalışıyorlardı. Flaherty Çinliler için çalışıyordu. Aileniz sorgulandı, ama çoğunlukla sadece sigortaydılar, ihtiyaç duyulursa diye. Flaherty onu Lagos'ta öğrenmiş olabileceğinizden korkuyordu."

Başımı salladım. "Rüşvet orada bir yaşam biçimi haline geldi. Adanne Tansi, Çinlilerin Delta'daki petrol ticaretine karıştığını biliyordu. Bildiğiniz gibi orada binlerce Nijeryalı öldürüldü."

"Evet, biliyoruz," dedi Millard.

"İç savaşın yaklaştığını biliyordunuz ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız." "Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Başka bir Irak'a ihtiyacımız yok, değil mi?"

Gözlerinin içine baktım. "Flaherty şimdi nerede?"

Millard cevap verirken irkilmedi. " elimizde. Şu anda onunla konuşuyoruz. Eninde sonunda o da bizimle konuşacak. Kaplanınız Bay Sowande'nin onun için çalıştığını biliyoruz."

"Bana söyleyebileceklerinin hepsi bu mu?"

Millard başını salladı. "Hayır. Sana şunu söyleyebilirim. Evinize, ailenizin yanına gidin, Dedektif Cross. Onlar özeldir. Onlardan uzak kaldınız."

Millard'a başımı salladım. Benimle aynı seviyeye gelmeyecekti, o yüzden söyleyecek başka bir şey yoktu. Arkamı döndüm ve evime doğru yürümeye başladım.

Bir haklıydı: *Ailem özeldi.*

Verandada beni bekliyorlardı ve ben yaklaştığımda başka bir koyu renkli sedan ön tarafa yanaştı. Damon dışarı çıktı ve bana doğru baktı. Yarı el salladı, yarı selam verdi.

Ama sonra Damon koşarak geldi, ben de öyle.

Cross ailesi tekrar bir araya gelmişti. Belki de önemli olan tek şey buydu.

Sonsöz

İYİ ADAMLARIN SONUNCUSU

Bölüm 157

Bu şekilde bitmesine İZİN VEREMEZDİM - içimden gelmiyordu. Birkaç hafta sonra bir gece, sabah saat üçü biraz geçe Great Falls, Virginia'daki eve vardım. Benim için ilginç ve biraz da ürkütücü olan, hafta başında psikopat Kyle Craig'den bir telefon almış olmamdı. Her zamanki gibi soğukkanlı olan Kyle, ailemi geri kazandığım için mutlu olduğunu söyledi ve ben bir şey söyleyemeden kapattı.

Odaklandım ve takıntılı bir şekilde iyi kırmızı tuğlalı bir koloninin ön kapısına doğru yürüdüm. Zili birkaç kez çaldım ve bekledim. Saatile . 3:11. Birkaç dakika sonra verandanın üstündeki ışık yandı.

Sonra kapı yavaşça açıldı.

CIA'den Steven Millard koyu mavi bir bornoz giymiş, bacakları ve ayakları çıplak bir şekilde orada duruyordu. Takım elbise ve kravat olmadan o kadar da etkileyici görünmüyordu. Üst kattan bir kadın sesi duydum, "Steve, aşağıda her şey yolunda mı?"

"Uyumaya devam et, Emma. Bu sadece iş," diye karşılık verdi.

Sonra Millard'ın gözleri tekrar benimkilere döndü. "Sabahın üçünde evimde ne arıyorsunuz, Dedektif Cross? Buna değse iyi olur."

"Neden beni içeri davet etmiyorsun, sana her anlatırım. Biraz kahve içebilirim. Senin de."

Bölüm 158

İçeri girdik ve yakın zamanda yenilenmiş gibi görünen mutfakta oturduk. Millard kahve ya da içecek başka bir şey ikram etmedi, ben de ona gecenin bir yarısı Virginia'ya neden geldiğimi anlatmaya başladım.

"Afrika'ya gitmeden önce Ellie Cox'un evinde biraz zaman geçirdim. Adamlarınız orada iyi iş çıkarmış. El yazmasının bir kısmını buldum elbette. Nijerya'dayken aldığı bazı notları bile. Yine de her şey gayet iyi görünüyordu. Suçlayıcı bir şey yok."

Millard sabırla dinledi, başını salladı, can alıcı noktayı bekledi.

Bir süre ona baktım ve "iyi adamlar" fikri hakkında düşündüm. Hiç kalmış mıydı? Öyle sanıyordum. Öyle umuyordum.

"Yani bu yüzden mi buradasın? Her şeyin yolunda olduğunu bana bildirmek için mi?" Millard tekrar konuştu.

"İyi görünüyordu. Tıpkı olması gerektiği gibi. Ama geçen hafta Cox'ların evine geri döndüm. O noktada tekrar gerçek bir dedektif olmak için yeterli zamanım vardı. Ellie'nin Georgetown Üniversitesi Yayınları'ndaki editörüyle konuştum. Ellie'nin taslağının son bölümünü almamıştı ve bu onu şaşırtmıştı. Nijerya'ya yaptığı yolculuğu anlatan kısım buydu."

Millard, "Belki de hiç yazamadı," diye önerdi. "Bu mantıklı olurdu, değil mi Dedektif? Hedef alınmasının ve öldürülmesinin nedeni bu olabilir."

"Sanırım öyle. Ama eğer bu doğruysa, evde uyumak neden sabahın üçünde burada olayım ki?"

Millard'ın kaşları çatıldı. Biraz sinirlenmeye başlamıştı ve onu suçlayamazdım. "Belki de aileni bulup eve getirdiğim için bana doğru dürüst teşekkür etmediğin içindir? Bir şey değil. Şimdi . *Gidebilirsin.*"

Sonra Steven Millard'a vurdum. Güçlü bir sağ eldi, onu mutfak sandalyesinden ve çam ağacından zemine düşürdü. Burnu kanıyordu ama dışarı çıkmadı. Nerede olduğundan emin olmadığı belliydi; elleri bir yere tutunmak için zemini yokluyordu.

"Bu, en ailemi götürdüğün için," dedim ona.

"Ellie'nin el yazmaları için bir daktilosu vardı," diye devam ettim.
"Başkente Barbara Groszewski adında bir kadın. Bunu Ellie'nin her ay ödediği çeklerden öğrendim.

"İyi haber, burada olmamın nedeni, Barbara Groszewski'nin Ellie'nin el yazmasının son bölümünü, Lagos'a seyahat ettiği ve diğerlerinin yanı sıra Adanne Tansi ile tanıştığı bölümü almış olması. Sayfalarda Ian Flaherty'den birkaç kez bahsediliyor. Senin de öyle Millard. Adanne senin ve Flaherty'nin neyin peşinde olduğunuzu biliyordu.

"Aslında Çinlilerle petrol görüşmelerini ayarlayan sizdiniz. Rüşvetlerini *sen* aldın. Kaplan Sowande'yi kiralayan da *sendin*. "Tutuklusun Millard ve Merkezi İstihbarat Teşkilatı seni korumayacak. Seni zaten bize teslim ettiler.
Belki de

Hala iyi adamlar var."

Millard gerçekten gülümsedi. "El yazması mı? Bir parçası mı? Bir yazarın notları mı? Beni tutacak hiçbir şeyiniz yok."

"Sanırım var," dedim ona. "Bundan eminim."

Mutfak kapısını açtım ve dostum Ned Mahoney de dahil olmak üzere FBI'dan birkaç ajanı içeri aldım. Bunlar kesinlikle iyi adamlardı.

Millard'a döndüm. "Oh, en iyi kısmı, en önemli kısmı atladım. Ian Flaherty'yi bulduk. Onu tuttuğunuz konusunda yalan söylediniz. Aslında, Flaherty şu anda elimizde. Konuşuyor. Bu yüzden seni tutukluyorum. , Millard. Büyük bir karar hatası yaptın."

"Neydi o?" Millard sonunda sordu.

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. "varken beni öldürmeliydin. Ben çok ısrarcıyım. Asla pes etmem."

Ejderha Katili böyle konuştu.

O sabah saat beş sularında eve dönerken cep telefonum çalmaya başladı. Koltuktan aldım ve ismini söyleyerek cevap verdim.

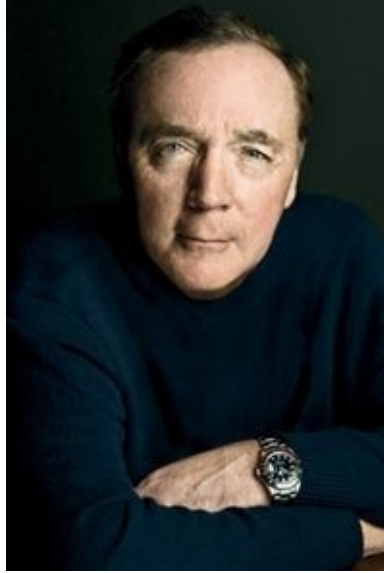
Duymak istemediğim bir ses duydum, bir daha asla, ama özellikle şimdi değil.

"Çok etkileyicisin Alex. Seninle gurur duyuyorum," dedi Kyle Craig. "İster inan ister inanma, Millard'ın evinde seninle birlikteydim. Sanırım ben de özel sayılırım. *Ve ben de pes etmiyorum.*"

Sonra Kyle kapattı.

Ve her zaman olduğu gibi, daha korkutucuydu.

Yazar Hakkında

Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, *New York Times*'ın en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Daniel X, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için kitaplar yazmaktadır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu, James Patterson'ın yetişkinlere çocuklar için en iyi kitapları bulmanın kolay bir yolunu sunmak için ReadKiddoRead.com web sitesini kurmasına yol açtı. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

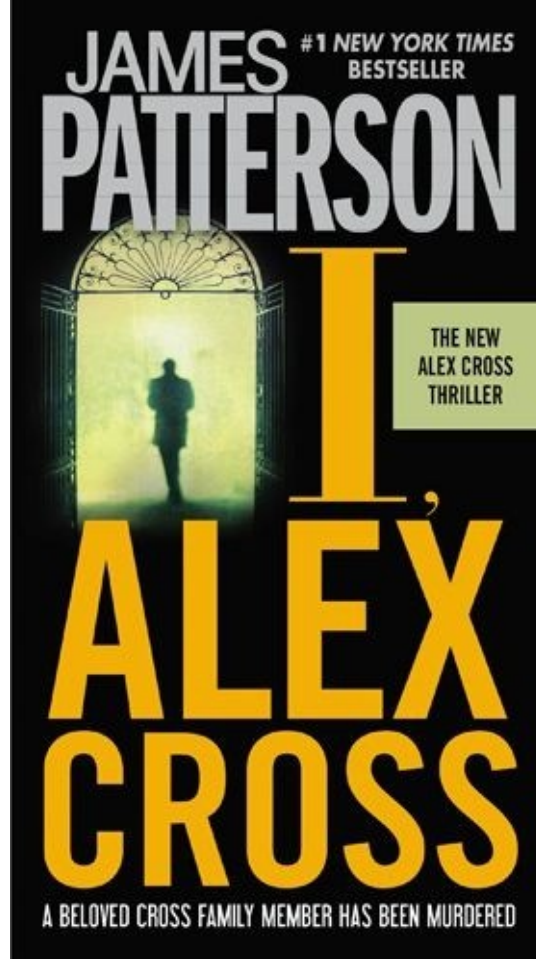

James Patterson'ı [Facebook](https://www.facebook.com/jamespatterson)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

Cross ailesinin sevilen bir üyesi öldürüldü.

Bir sonraki Alex Cross romanından bir alıntı için
sayfayı çevirin.

Doğum günümü Beşinci Cadde'de küçük, çok özel, çok şenlikli ve eğlenceli bir partiyle KUTLADIM. Tam istediğim gibiydi.

Damon, Massachusetts'teki yatılı okuldan özel bir sürpriz olarak eve gelmişti. Büyükanнем oradaydı ve bebeklerim Jannie ve Ali ile birlikte şenliklerden sorumluydu. Sampson ve ailesi de ; ve tabii ki Bree de oradaydı.

Sadece dünyada en çok sevdiğim insanlar davetliydi. Başka kiminle daha yaşlı ve bilge bir yılı kutlamak isterdiniz?

O gece küçük bir konuşma bile yaptım, çoğunu hemen unuttum ama açılıştaki birkaç kelimeyi unutmadım. "Ben, Alex Cross," diye başladım, "bu doğum günü partisinde bulunan herkese, ev hayatımla iş hayatımı dengelemek için elimden geleni yapacağıma ve bir daha asla karanlık tarafa geçmeyeceğime söz veriyorum."

Nana kahve fincanını selamlamak için kaldırdı ama sonra "Bunun için çok geç" dedi ve gülüşmeler oldu.

Sonra, herkes biraz alçakgönüllülükle ama aynı zamanda yüzümde bir gülümsemeyle yaşlandığımdan emin olmak için elinden geleni yaptı.

"Redskin stadyumundaki zamanı hatırlıyor musun?" Damon kıkırdadı. "Babam anahtarları eski arabaya kilitlediğinde?"

Araya girmeye çalıştım. "Dürüst olmak gerekirse-"

Sampson, "Beni gece yarısını geçe yataktan çağırdı," dedi ve homurdandı. "Sadece bir saat boyunca zorla girmeye çalıştıktan sonra, çünkü

Bunu yapamayacağını kabul etti," dedi Nana.

Jannie bir elini kulağına götürdü. "Çünkü o ne?" Ve herkes koro halinde "Amerika'nın Sherlock Holmes'u!" diye cevap verdi. Bu, birkaç yıl önce ulusal bir dergide çıkan ve görünüşe göre asla unutamayacağım bir yazıya göndermeydi.

Biramı yudumladım. "Parlak bir kariyer -ya da öyle diyorlar- çözülen onlarca büyük dava ve ben ne için hatırlanıyorum? Bana öyle geliyor ki, bu gece birinin doğum gününün kutlanması gerekiyordu."

"Bu da şunu hatırlatıyor," dedi Nana, bir şekilde yemi yutmuş ve aynı anda sözümü kesmişti. "Burada yarım kalmış bir işimiz var.

Çocuklar mı?"

Jannie ve Ali herkesten daha heyecanlı bir şekilde ayağa fırladılar. Görünüşe göre, orada

Şimdi bana büyük bir sürpriz geliyordu. Kimse ne olduğunu söylemiyordu ama Bree'den bir çift Serengetis, Sampson'dan yüksek sesli bir gömlek ve iki mini tekila, çocuklardan da George Pelecanos'un son ve Keith Richards'ın biyografisini içeren bir yığın kitap açmıştım bile.

Bir başka *ipucu* da, eğer öyle diyebilirim, Bree ve benim tanıştığımızdan beri birbiri ardına gelen uzun hafta sonlarıyla kötü plan iptalcileri haline gelmemizdi. Aynı departmanda, aynı bölümde -Homicide- çalışmanın programlarımızı koordine etmemizi kolaylaştıracağını düşünebilirsiniz, ancak çoğu zaman tam tersi oluyordu.

Bu yüzden neler olabileceğine dair bazı fikirlerim vardı ama hiçbiri kesin değildi.

"Alex, sen olduğun kal," dedi Ali. Son zamanlarda bana Alex demeye başlamıştı, bence sorun yoktu ama nedense ninemin tüylerini diken diken ediyordu.

Bree bana göz kulak olacağını söyledi ve herkes mutfaka kaçarken kaldı.

"Olaylar daha da karmaşıklaşıyor," diye mırıldandım.

"Biz konuşurken bile," dedi Bree gülümseyerek ve göz kırparak. "Tam senin sevdiğin gibi."

Kanepede, benim eski kulüp sandalyelerinden birinde oturduğum yerin karşısındaydı. Bree her zaman iyi görünürdü ama ben onun bu halini tercih ederdim, kot pantolonu ve çıplak ayaklarıyla rahat ve konforlu. Gözleri yerde başladı ve benimkilere doğru .

"Buraya sık gelir misin?" diye

sordu. "Arada bir, evet. Ya sen?"

Birasını yudumladı ve rahatça başını eğdi. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Elbette." Başparmağımı mutfak kapısına doğru salladım. "Şu sinir bozucu şeylerden kurtulur kurtulmaz-"

"Sevgili aile üyeleri mi?"

Bu doğum gününün gittikçe daha geçtiğini düşünmeden edemiyordum. Şimdi iki büyük sürpriz vardı.

Şunu üç yapalım.

Koridorda telefon çaldı. Herkesin iş için kullandığını bildiği cep telefonum değil, ev hattımızdı. Ayrıca şifonyerin üzerinde duyabileceğim bir çağrı vardı. Bu yüzden gidip cevap vermek güvenli görünüyordu. Hatta doğum günümü kutlamak için arayan dost canlısı biri ya da en kötü ihtimalle bana uydu anteni satmaya çalışan biri olabileceğini bile düşündüm.

Hiç öğrenebilecek miyim? Muhtemelen bu hayatta değil.

"ALEX, BEN DAVIES. Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ramon Davies Metro'nun dedektifler şefiydi ve aynı zamanda benim patronumdu, hatta o vardı.

"Bugün benim doğum günüm. Kim öldü?" diye sordum. Kızgındım, en çok da telefonu açtığım için kendime kızgındım.

"Caroline Cross," dedi ve kalbim neredeyse duracaktı. Tam o anda mutfak kapısı açıldı ve aile şarkı söyleyerek dışarı çıktı. Ninemin tepsisinde pembe-kırmızı bir doğum günü pastası vardı, üstüne de American Airlines'ın seyahat broşürü konmuştu.

"Mutlu yıllar sana..."

Bree onları susturmak için elini kaldırdı. Duruşum ve yüzüm bir şeyler anlatmış olmalıydı. Hepsi oldukları yerde durdular. Neşeli şarkılar neredeyse yarıda kesildi. Ailem bugün kimin doğum günü olduğunu hatırladı: *Dedektif Alex Cross'un*.

Caroline benim yeğenimdi, kardeşimin tek kızıydı. Onu yirmi yıldır görmemiştim; Blake'in ölümünden hemen sonrasında beri. Bu onu şimdi yirmi dört yaşında yapıyordu.

Öldüğü zaman.

Ayaklarımın altındaki zemin sanki yok olmuş gibiydi. Bir yanımda Davies'e yalancı demek istiyordu. Diğer yanımda, yani polis, konuştu. "O şimdi nerede?"

"Az önce Virginia Eyalet Polisi ile telefonda görüştüm. Kalıntılar Richmond'daki adli tabiplikte. Üzgünüm Alex. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum."

"Kalıntılar mı?" Mırıldandım. Çok soğuk bir kelimeydi ama Davies'in bana fazla yüklenmemesini takdir ettim. Ailemin önünde bu kadarını bile söylediğim için üzgün bir şekilde odadan çıktım.

"Burada cinayetten mi bahsediyoruz? Öyle olduğunu varsayıyorum." "Korkarım öyle."

"Ne oldu?" Kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyordu. Neredeyse bilmek istemiyordum.

"Çok fazla ayrıntıya sahip değilim," dedi, bana anında bir ipucu verecek şekilde - *bir şeyler saklıyordu*.

"Ramon, burada neler oluyor? Anlat bana. Caroline hakkında ne biliyorsun?"

" şeyi teker teker ele al, Alex. Şimdi yola çıkarsan muhtemelen iki saat içinde orada olabilirsin. Yanıt veren memurlardan birinin seninle buluşmasını isteyeceğim."

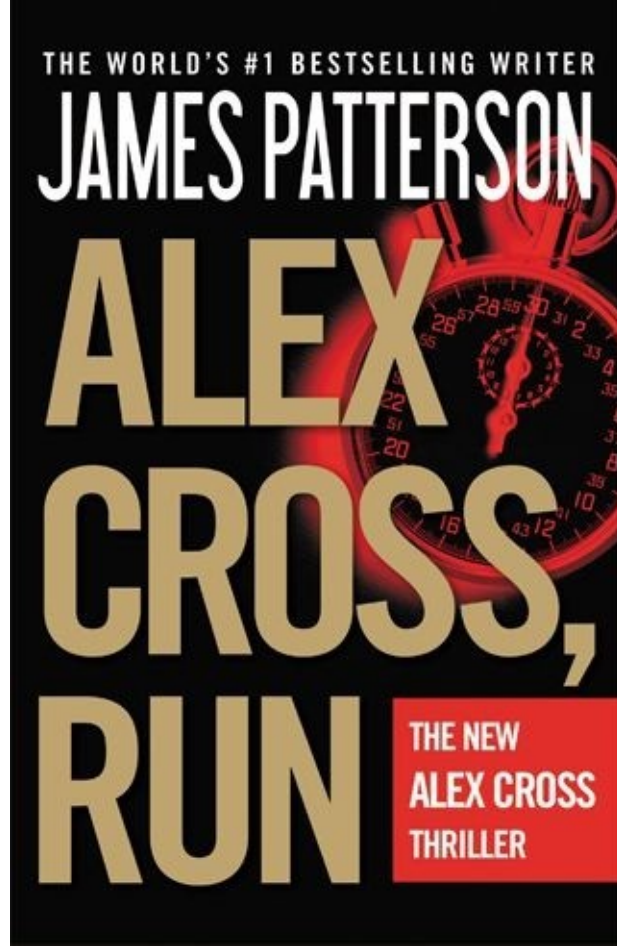
"Yola çıkıyorum."

"Ya Alex?"

Neredeyse telefonu kapatacaktım, zihnim paramparça olmuştu. "Ne oldu?" "Bence yalnız gitmemelisin."

[Genişletilmiş alıntıyı](#) bir okuyun ve *I, Alex Cross* hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dedektif Alex Cross üç seri katilin peşinde, ama onun peşinde başka biri mi var?

Yeni Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZIN TELEFONA CEVAP VERDİĞİNİ GÖRMÜYORUM.
Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gümbür gümbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç polis daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi'nin her zamanki uğrak yeri değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla, ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pisliği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm devam ediyordu. Ön salon ve

resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Kraliçe Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklardan içen çocuklar vardı.

Sampson üniformalılardan birine, "Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırkı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç sigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılgık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti. Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne bakılırsa, tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık. "Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı. Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel bebekler, garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeleri ve iki farklı erkek sesini de duyabiliyordum. " böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet, işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana ya kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı. "Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; arkaya yatırılmış sarı saçlar, kare şeklinde çene yarığı, mükemmel kaplamalar.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyenin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu.

Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çıırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde duruyor ve başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızılta oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.

Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki üç pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.

Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Bence o

tamamen benim bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim. "Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim. "Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var. Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında pencerenin yarısını çoktan aşmış olduğunu söyleyebilirdim. Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla sorunu olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?" "Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu çocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan çatlamış gibiydi. Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin _"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Söyleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır _"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Yalnızca narsisizm bile şaşırtıcı sayılırdı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırdı. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza kadar sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

geline, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın ne yazık ki reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarında biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

İşte bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona "Hapse giremem Elijah," dedi. *"İstemediğimi söylemiyorum. Yani, yapamam. Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."*

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiym, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan formlarından kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi. En yeni şey. Creem o zamandan beri bununla deneyler yapıyordu.

Skandal patlak vermiş ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımaları zar zor tanıyordu. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adamdı; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde zavallı bir kuru, gümüş saç kalıntısı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey yapabileceği- kadar da biçimliydi.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu.

"Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı. "O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibiydi ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi Bergman.

"Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum." "Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok. İşte geliyor."

CREEM KENDİNİ AŞAĞI SOKAĞIN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI.
KÖPEK YOGASI Akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, orantılı bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun ya da sarışın kısmını üstlenemezdi ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavis ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers şimdiye kadar minnettarlığının ilk damlasını bile ifade etmemişti. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroid bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonu ile umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru arnavut kaldırımını takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha az indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcymarket çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme."

Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görecektik kadar uzun bir süre durakladı. Bir neşter iyi olurdu ama şimdilik kendi mesleğinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefondan Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saç kendine ayırdı, Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını kızın vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırttı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Bergman'ın her şeye rağmen ironik bir anlayışı vardı. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Evet," dedi Bergman.

"Sıra sende, eski dostum. Ne pişirdiğini görmek için

sabırsızlanıyorum." [Genişletilmiş bir alıntıyı](#) okuyun ve *Alex*

Cross, Run hakkında daha fazla bilgi edinin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.